

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- โกมาตร จึงเสถียรทรัพย์. (2538). 30 ประเด็นสู่แผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติฉบับที่ 9. นนทบุรี: สำนักนโยบายและแผนสาธารณสุข.
- ชาย โพธิ์สิตา. (2550). ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- นิตา ชูโต. (2551). การวิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพฯ: บริษัท ฟรินโพร จำกัด.
- สมมาตร พรหมภักดี. (2537). การเผชิญปัญหาของผู้ติดเชื้อเอดส์. กรุงเทพฯ: ศูนย์นโยบายสาธารณสุข คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2545). ทฤษฎีทางสังคมวิทยา: เนื้อหาและการใช้ประโยชน์เบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และ กรรณิการ์ สุขเกษม. (2547). วิถีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพ: การวิจัยปัญหาปัจจุบันและการวิจัยอนาคตกาล. กรุงเทพฯ: หจก.สามลดดา.
- สุดถนอม รอดอ่วม. (2537). ความวิตกกังวลของผู้ติดเชื้อเอดส์ที่มารับบริการที่หน่วยให้คำปรึกษาเรื่องเอดส์ที่โรงพยาบาลพะเยา จังหวัดพะเยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2551). การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 8 กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภา ขปิลมันน์. (2536). การศึกษาเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ ทศนคติ และพฤติกรรมของบุคคลทั่วไปของบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับโรคเอดส์ของบุคคลที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคเอดส์ ของผู้ป่วยโรคเอดส์ และของครอบครัวผู้ป่วยโรคเอดส์ ต่อคำว่า "เอดส์" และต่อ "ผู้ป่วยโรคเอดส์". สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย.

ภาษาอังกฤษ

- Alisop, J. (2006). Regaining trust in medicine: Professional and state strategies. *Current Sociology*, 54, 621-636.
- Axelrod, D. A., & Goold, S. D. (2000). Maintaining trust in the surgeon-patient relationship. *Archive Of Surgery*, 135, 55-61.
- Bogdan, R. C., & Biklen, S. N. (1992). *Qualitative research for education : An introduction to theory and methods* (2th ed.). Needham Heights, MA: Simon & Schuster ,Inc.

- Campero, L., Herrera, C., Kendall, T., & Caballero, M. (2007). Bridging the gap between antiretroviral access and adherence in Mexico. *Qualitative Health Research, 17*, 599-611.
- Carr, G .S. (2001). Negotiating trust: A grounded theory study of interpersonal relationships between persons living with HIV/AIDS and their primary health care providers. *Journal Of The Association Of Nurses In Aids Care, 12*(2), 35-43.
- Chin, J. J. (2001). Doctor-patient relationship: A covenant of trust. *Singapore Medical Journal, 42*(12), 579 – 581.
- Couch, L. L., & Jones, W. H. (1997). Measuring level of trust. *Journal of Research in Personality, 31*, 319-336.
- Delamater, J. (2003). *Handbook of social psychology*. NY: Kluwer Academic/ Plenum Publisher.
- Dugan, E., Trachtenberg, F., & Hall, A. (2005). Development of abbreviated measures to assess patient trust in a physician, a health insurer, and the medical profession. *BMC Health Services Research, 5*(64), 1-7.
- Fridenberg, R. M. (2003). Patient-doctor relationships. *Radiology, 226*(2), 306-308.
- Gilson, L. (2005). Building trust and value in health systems in low and middle income countries. *Social Science & Medicine, 61*, 1381-1384.
- Goold, S. D., & Klipp, G. (2002). Managed care member talk about trust. *Social Science & Medicine, 54*, 879 – 888.
- Goudge, J., & Gilson, L. (2005). How can trust be investigated ? drawing lessons from past experience. *Social Science & Medicine, 61*, 1439-1451.
- Groenewgen, P. P. (2006). Trust and the sociology of the professions. *European Journal of Public Health, 16*(1), 3-6.
- Halkitis, P.N., Shrem, M.T., Zade, D.D., & Wilton, L. (2005). The physical, emotional and interpersonal impact of HAART: exploring the realities of HIV seropositive individuals on combination therapy. *Journal of Health Psychology, 10*, 345-358.
- Hall, M. A., Camacho, F., & Dugan, E. (2002). Trust in the medical profession: Conceptual and measurement issues. *Health Service Research, 37*(5), 1419-1437.
- Hardy, M. E., & Conway, M. E. (1988). *Role theory perspective for health professional*. Appleton & Lange.

- Johnson, D. W., & Noonan, M. P. (1972). Effect of acceptance and reciprocation of self-disclosure on the development of trust. *Journal of Counseling Psychology, 19*(5), 411-416.
- Kao, A. C., Green, D. C., & Zaslavsky, A. M. (2008). The relationship between method of physician payment and patient trust. *Journal of American Medical Association, 280*(19), 1708-1714 .
- Lee, Y. Y., Ng, C. T., & Ghazalie, S. A. M. (2007). Public trust in primary care doctors, the medical profession and the healthcare system among Redhill resident in Singapore. *Annal Academic Medicine Singapore, 36*, 655-661.
- Lekas, H.M., Siegel, K., & Schrimshaw, E.W. (2006). Continuities and discontinuities in the experiences of felt and enacted stigma among women with HIV/AIDS. *Qualitative Health Research, 16*, 1165-1190.
- Liangputtong, P., Haritavorn, N., & Kiatying – Angsulee, N. (2009). HIV and AIDS, stigma and AIDS support groups: perspectives from women living with HIV and AIDS in central Thailand. *Social Science & Medicine, 69*, 862-868.
- McCoy, L. (2005). HIV – Positive patients and doctor–patient relationship: Perspective from the margins. *Qualitative Health Research, 15*, 791-806.
- Mechanic, D. (1996). Changing medical organization and the erosion of trust. *Millbank Quarterly, 74*(2), 171-189.
- Mechanic, D., & Meyer, S. (2000). Concept of trust among patients with serious illness. *Social Science & Medicine, 51*, 657-668.
- Mechanic, D., & Schlesinger, M. (1996). The impact of managed care on patients' trust in medical care and their physicians. *Journal of American Medical Association, 275*(21), 1963-1967.
- Parchman, M. L., & Burge, S.K. (2004). The patient–physician relationship, primary care attributes, and preventive services. *Family Medicine, 36*(1), 22-27.
- Pearson, S. D., & Raeke, L. H. (2000). Patients' trust in physician: Many theories, few measures, and little data. *Journal of General Internal Medicine, 15*, 509-513.
- Robertson, D.W., White, B.L., & Fogel, C.I. (2009). Factors influencing adherence to antiretroviral therapy for HIV infected female inmates. *Journal Of The Association Of Nurses In Aids Care, 20*(2), 50-61.
- Rotter, J. B. (1971). Generalized expectancies for interpersonal trust. *American Psychologist, 26*, 443-452.

- Rotter, J. B. (1980). Interpersonal trust, trustworthiness, and gullibility. *American Psychologist*, 35(1), 1-7.
- Stevenson, F., & Scambler, G. (2005). The relationship between medicine and the public: The challenge of concordance. *Health: An Interdisciplinary Journal for the Social Study of Health, Illness and Medicine*, 9(1), 5-21.
- Straten, G. F. M., Friele, R. D., & Groenwegen, P. P. (2002). Public trust in Dutch health care. *Social Science & Medicine*, 55, 227-234.
- Thom, D. H. (1997). Patient-physician trust : An exploratory study. *Journal of Family Practice*, 44(2), 169-176.
- Thom, D. H., Hall, M. A., & Pawlson, L. G. (2004). Measuring patients' trust in physicians when assessing quality Of care. *Quality Of Care*, 23(4), 124-132.
- Thom, D. H., Kravitz, R. L., & Bell, R. A. (2002). Patient trust in the physician: Relationship to patient requests. *Family Practice*, 19(5), 476-483.
- UNAIDS. (2007). *Counseling and HIV/AIDS: UNAIDS technical update: November 1997*. Geneva: World health organization.
- UNAIDS. (2009). *AIDS epidemic update: November 2009*. Geneva: World health organization.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายละเอียดผู้ให้ข้อมูลหลัก

รายละเอียดผู้ให้ข้อมูลหลัก

เนื่องจากการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้เป็นการศึกษาในกลุ่มที่มีลักษณะพิเศษและอ่อนไหวในเรื่องการเก็บรักษาความลับ ผู้วิจัยจึงได้นำเสนอรายละเอียดของผู้ให้ข้อมูลหลักเพียงเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจบริบทชีวิตของผู้ให้ข้อมูลหลักเหล่านี้ เพื่อความเข้าใจที่ลุ่มลึกมากขึ้นกับผลการวิจัย ผู้วิจัยพยายามจะระมัดระวังในการนำเสนอข้อมูลที่จะไม่บ่งชี้ตัวผู้ให้ข้อมูลหลัก แต่มีรายละเอียดในส่วนที่สัมพันธ์กับงานวิจัย

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายที่ 1 (ID 1)

เพศชายอายุ 44 ปี เป็นผู้ที่อยู่ในกลุ่มชายรักชาย จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง รับรู้ผลเลือดว่าตนเองเป็นผู้ติดเชื้อเมื่อปีพ.ศ. 2540 เริ่มเข้ารับการรักษาเมื่อปีพ.ศ.2545 หรือหลังจากรู้ผลเลือดแล้ว 5 ปี ในการรับรู้ผลเลือดครั้งแรกเป็นการเข้าไปรับการผ่าตัดก้อนเนื้อที่โตขึ้น โดยระเบียบของการผ่าตัดต้องมีการตรวจหาเชื้อเอชไอวี ซึ่งปรากฏว่าผลเป็นบวก แพทย์ได้แจ้งผลเลือดให้ทราบแล้วยกเลิกการผ่าตัดในครั้งนั้น เนื่องจากไม่มีข้อมูลในการรักษาที่เพียงพอจึงไม่ได้เข้ารับการรักษากาการติดเชื้อเอชไอวี ทั้งระยะเวลาเกือบ 5 ปี เมื่อได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีชีวิตต่อไป เพื่อให้สามารถดูแลมารดาของตน จึงเริ่มแสวงหาข้อมูลในการรักษา แล้วเริ่มเข้ารับการรักษาดังต่อไปนี้ ปัจจุบันมีสุขภาพแข็งแรง ทำหน้าที่เป็นแกนนำในการให้ความช่วยเหลือผู้ติดเชื้อด้วยกัน โดยได้อุทิศตัวเพื่อการทำหน้าที่นี้แต่เพียงอย่างเดียว เปิดเผยตัวกับสังคมว่าตนเป็นผู้ติดเชื้อ

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายที่ 2 (ID 2)

เพศหญิง อายุ 36 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี รับเชื้อผ่านทางเพศสัมพันธ์ เข้ารับการเจาะเลือดเพราะมีความผิดปกติของผิวหนังซึ่งเป็นอาการแสดงของการมีไวรัสเอชไอวีอยู่ในร่างกาย ประเมินตนเองว่าไม่มีความเสี่ยงเพราะมีแฟนเพียงคนเดียว เมื่อรับรู้ผลเลือดที่ไม่คาดฝันจึงยอมรับได้ยาก เข้ารับการรักษาดังตั้งแต่ปีพ.ศ.2550 เมื่อรับรู้ผลเลือดลาออกจากงาน ได้รับประสบการณ์ที่ส่งผลต่อจิตใจจากท่าทีของแพทย์ที่เข้ารับการตรวจรักษา จึงปลีกตัวจากสังคมโดยสิ้นเชิงอยู่ประมาณ 1 ปี เมื่อเข้ารับการรักษา ได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง ได้รับกำลังใจจากแพทย์และเพื่อนผู้ติดเชื้อด้วยกัน จึงสามารถยอมรับกับผลเลือดของตนได้ เมื่อยอมรับผลเลือดได้อย่างแท้จริงจึงออกมาใช้ชีวิตในสังคมได้ตามปกติ ปัจจุบันทำธุรกิจส่วนตัว เข้ารับการรักษาอย่างต่อเนื่องและมีสุขภาพแข็งแรง

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อที่ 3 (ID 3)

เพศชาย อยู่ในกลุ่มชายรักชาย อายุ 36 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 รับรู้ผลเลือดเมื่อปีพ.ศ.2541 เนื่องจากป่วยด้วยโรคเชื้อราที่เยื่อหุ้มสมองจนหมดสติ มีอาการติดเชื้อรุนแรงมากจนเสี่ยงต่อการเสียชีวิต หลังจากที่ผ่านมาเหตุการณ์ช่วงนั้น ก็ได้อุทิศตัวทำหน้าที่เป็นตัวแทนผู้ติดเชื้อในการเรียกร้องสิทธิต่างๆ เช่นสิทธิในการรับยาต้านไวรัส การตรวจเพื่อประเมินภูมิคุ้มกัน ปัจจุบันทำหน้าที่เป็นแกนนำผู้ติดเชื้อเอชไอวีระดับประเทศ และได้เปิดเผยตัวกับสังคมทั่วไปว่าตนเป็นผู้ติดเชื้อ

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อที่ 4 (ID 4)

เพศหญิง อายุ 49 ปี รับรู้ผลเลือดตั้งแต่ปีพ.ศ.2529 เป็นผู้ติดเชื้อในยุคแรกๆของประเทศไทย รับเชื้อจากสามีคนแรก รู้ผลเลือดเมื่อไปรับการฝากครรภ์ที่โรงพยาบาล สามีคนแรกหนีไปในขณะที่ตั้งครรภ์อยู่ ในระยะแรกที่ติดเชื้อต้องเผชิญกับความรังเกียจจากบุคลากรทางการแพทย์ ในขณะนั้นองค์ความรู้ด้านการรักษามีจำกัด เริ่มรับยาต้านไวรัสหลังจากติดเชื้อแล้วกว่า 13 ปี ผ่านการติดเชื้อจากโรคฉวยโอกาสหลายครั้ง ในปัจจุบันแต่งงานอีกครั้งและมีลูกกับสามีใหม่ 1 คน ทำงานเป็นอาสาสมัครให้ความรู้ด้านการป้องกันโรคเอดส์ และให้ความรู้กับผู้ติดเชื้อด้วยกัน

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อที่ 5 (ID 5)

เพศชายอายุ 46 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี รู้ว่าตนเป็นผู้ติดเชื้อเมื่อปีพ.ศ.2545 เพราะมีผื่นที่ผิวหนังผิดปกติแพทย์จึงแนะนำให้ตรวจเลือด และเริ่มรับการรักษาในปีเดียวกัน รับเชื้อผ่านทางเพศสัมพันธ์ ทำงานทางด้านกฎหมายและได้มีโอกาสทำคดีเกี่ยวกับแพทย์หลายครั้งจึงมีมุมมองที่แตกต่างไปจากผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่ออื่น ปัจจุบันทำธุรกิจส่วนตัว มีสุขภาพแข็งแรง

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อที่ 6 (ID 6)

เพศหญิง จบการศึกษาระดับปริญญาตรี รับรู้ผลเลือดเมื่อปีพ.ศ.2548 เนื่องจากมีความผิดปกติทางร่างกาย ขาดประจำเดือน น้ำหนักลดลง และมีผื่นผิดปกติที่ผิวหนัง ตรวจเลือดครั้งแรกที่โรงพยาบาลเอกชน พบแพทย์ซึ่งมีความเข้าใจ ให้คำแนะนำ ให้ข้อมูลที่ถูกต้องจึงสามารถเข้ารับการ รักษาได้ทันที เข้ารับการรักษายังโรงพยาบาลของรัฐตามสิทธิของตน ปัจจุบันทำงานในบริษัทเอกชน หลังจากรับรู้ผลเลือดจนถึงปัจจุบันการดำเนินชีวิตเปลี่ยนไป ดูแลและระมัดระวังตนเองมากขึ้น และยังได้มีส่วนช่วยเหลือผู้ติดเชื้อด้วยกัน

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อที่ 7 (ID 7)

เพศหญิง อายุ 35 ปี จบการศึกษาระดับอนุปริญญา รับเชื้อจากสามีซึ่งเสียชีวิตแล้วจากการติดเชื้อราที่เยื่อหุ้มสมอง ไม่คาดคิดว่าตนจะเป็นผู้ติดเชื้อเพราะใช้ชีวิตอยู่ในกรอบของสังคมมาโดยตลอด เข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง แพทย์ไม่ได้เริ่มการรักษาด้วยยาต้านไวรัสจนกระทั่งติดเชื้อไวรัสที่จอประสาทตา สูญเสียการมองเห็นถาวร หลังจากเข้ารับการผ่าตัดต่อเนื่องหลายครั้ง สามารถมองเห็นได้บ้าง ปัจจุบันยังทำงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ดูแลรักษาตัวเองอย่างเคร่งครัด สุขภาพ แข็งแรงดี

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อที่ 8 (ID 8)

เพศชาย อายุ 78 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาโท รับรู้ผลเลือดเมื่อปีพ.ศ.2543 ติดเชื้อผ่านทางเพศสัมพันธ์ ในขณะที่ติดเชื้อใหม่ๆและต้องรับการรักษาเสียค่าใช้จ่ายด้วยตนเอง ในขณะนั้นก็ต้องรับภาระในการเลี้ยงดูบุตรไปพร้อมๆกัน จึงเป็นช่วงชีวิตที่ยากลำบาก ในปัจจุบันทำงานโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน โดยเป็นนักดนตรีรับจ้างตามงานต่างๆ เมื่อได้รับค่าตอบแทนก็แบ่งบางส่วนเพื่อช่วยเหลือผู้ติดเชื้อที่ประสบปัญหาทางการเงิน

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายที่9 (ID 9)

เพศหญิง อายุ44 ปี รับรู้ผลเลือดจากการฝากครรภ์ที่โรงพยาบาล ไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าตนต้องเป็นผู้ติดเชื้อ เพราะมีพื้นฐานครอบครัวที่ดี และก็ใช้ชีวิตด้วยความระมัดระวังมาโดยตลอด แต่กลับต้องมารับเชื้อจากสามี ได้รับประสบการณ์ที่ไม่พึงพอใจหลายครั้งจากการกระทำของแพทย์ ก่อนจะเข้ารับการฝากครรภ์ในโรงพยาบาลของรัฐนั้น ปฏิบัติใช้บริการของโรงพยาบาลเอกชน แต่เมื่อต้องเป็นผู้ติดเชื้อจึงต้องเข้ารับการรักษาจากโรงพยาบาลของรัฐซึ่งตนไม่เชื่อมั่นในบริการ และเมื่อได้รับการแสดงท่าทีบางประการจากแพทย์จึงก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจต่อแพทย์มากขึ้น ปัจจุบันทำหน้าที่เป็นอาสาสมัครดูแลผู้ติดเชื้อ มีสุขภาพแข็งแรง มีครอบครัวเล็กๆที่น่ารัก

ผู้ให้ข้อมูลหลักรายที่10 (ID 10)

เพศหญิง อายุ49 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี รับรู้ผลเลือดจากอาการอ่อนเพลีย น้ำหนักลดลงจึงเข้ารับการรักษา แพทย์ตรวจพบเชื้อเมื่อปีพ.ศ.2548 ติดเชื้อจากสามีซึ่งเสียชีวิตแล้ว ปัจจุบันทำงานในสถานบริการสาธารณสุขของรัฐแห่งหนึ่ง เนื่องจากเป็นบุคลากรทางสาธารณสุขจึงพบอุปสรรคหลายประการในการเข้ารับการรักษา รวมทั้งการเก็บรักษาความลับเรื่องผลเลือด ปัจจุบันทำงานได้ตามปกติใช้ชีวิตอยู่กับบุตรสาววัยรุ่นอย่างมีความสุข

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างการให้รหัสข้อมูลผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อ 1 ถึง 4

ตารางแสดงการให้รหัสผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อ 1

คำพูด	ประเด็นรอง	ประเด็นหลัก
ตรวจเลือดเสร็จคุณหมอก็กินยาแล้วผลเลือดว่ามี HIV แต่ตอนนั้นก็ไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรเลยนะคะ ก็บอกว่าไอ้สิ่งที่คุณกังวลอยู่นั้นมันไม่ใช่เรื่องที่น่ากังวลแต่มันมีอย่างอื่นที่มากกว่านั้นแล้วก็บอกว่ามี HIV อยู่ในร่างกาย แล้วก็ให้คำแนะนำ ก็ให้คำแนะนำในระดับพื้นฐานๆ ก็คือไม่ได้เจาะลึกอะไรมากมายแต่ว่าการให้ข้อมูลตรงนั้น ก็คือเรามีความรู้สึกว่า เรายังไม่ค่อยกระจ่าง ณ ตรงจุดนั้น แล้วตอนนี้ขณะนั้นซึ่งเรารู้ผลเลือดครั้งแรกนี้บางทีเราตั้งรับไม่ทันเรานึกถึงคำถามที่เราจะถาม ตอนนั้นเราก็นึกไม่ออก	แพทย์แค่แจ้งผลเลือด ไม่ให้ข้อมูล ไม่ให้กำลังใจ ทำไปตามหน้าที่	ตรวจรักษาไปตามหน้าที่
เพราะเราเองเราก็ตื้อนึกไม่ออกว่าเราจะต้องทำอะไรจะต้องถามอะไร ก็อาการก็คล้ายๆ กับซ็อค คือซ็อคมันอาจจะไม่ได้ขนาดนั้น ก็ไม่ได้รู้สึกว่ารับผลเลือดตัวเองไม่ได้ แต่อะมันเป็นเราหรือ มันใช่หรือ มันจริงๆ หรือ	ซ็อค ยังรับผลเลือดไม่ได้ แพทย์ไม่เข้าใจจิตใจผู้ติดเชื้อ	จุดเริ่มต้นของความทุกข์ จมอยู่กับความทุกข์
หลังจากวันนั้นก็มีความรู้สึกว่าเราก็ไม่ได้ไขว่คว้าที่จะดูแลรักษาต่อ ณ วันนั้นก็คิดว่าคงจะปล่อยไปตามยถากรรมมันอาจจะเป็นเพราะในจุดๆ นั้นนะ เรามีความรู้สึกว่า เราก็คงปล่อยอะไรจะเกิดก็คงจะต้องเกิด	ไม่มีข้อมูล ไม่รักษา	ผลจากการที่แพทย์ทำไปตามหน้าที่เท่านั้น
ตอนนั้นเหมือนกับยังตั้งสติไม่ได้ ก็คิดว่าถ้ามันมีค่าเหล่านี้วันนั้นเราอาจจะเดินต่อไปอีก ไม่ใช่แค่กลับไปบ้านแล้วปล่อยตามยถากรรม	ถ้ามีข้อมูลจะเข้ารับการรักษาได้	ถ้าแพทย์ใส่ใจ ให้ข้อมูลคนไข้เข้ารับรักษาได้เร็ว
ทำให้เรารู้สึกว่า เราไม่รู้จะไปทางไหนต่อคือถ้าเราไม่ชวนขวายหาข้อมูลต่อ มันก็คือจบตรงนั้นแล้วแรกๆ ก็เป็นความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ก็คือไม่ชวนขวายเลยหลังจากปี 40 ก็ไม่คิดที่จะทำการรักษาต่อ	ไม่มีข้อมูลไม่รักษา	ผลจากการที่แพทย์ทำไปตามหน้าที่เท่านั้น

<p>คือไม่รู้เหมือนกันว่า ในส่วนของความรู้สึกของ หมอตรงนั้น วันนั้นเค้าประเมินอาการว่าอาจจะ เป็นตัวเรา เป็นคนที่ไม่ได้แสดงออกถึง ความรู้สึกมากมายนัก คือ เค้าอาจจะจับไม่ได้ ว่าเราซ็อก เพราะเราไม่ได้มีอาการฟุ้งฟาย ร้องไห้ ไม่ได้มีอะไรทั้งสิ้น แต่ถามว่าลึกๆคือเรา ซ็อกแต่อาการของเรามันไม่ได้แสดงออกมา มาก แต่ถามว่าเรานิ่งก็คือเรานิ่งก็ไม่ได้รับอะไร ตอนนั้น ก็คิดว่าอารมณ์ตรงนั้นหมออาจไม่ได้ รับรู้</p> <p>ก็มีความรู้สึกว่าก็ปล่อยมันไปตามยถากรรม ก็ อะไรจะเกิดก็เกิดเมื่อถึงเวลา จะต้องตายก็ตาย ณ เวลานั้นที่เดินออกมา จนกระทั่ง กลับบ้าน ด้วย แล้วก็ใช้ชีวิตแบบนี้ไปอีกชั้ระยะหนึ่ง แต่ บางครั้งเราก็มีความรู้สึกว่า พอมันไม่ได้ข้อมูล แบบนั้นเหมือนมันหมดแล้วทุกอย่าง เราก็คิดหวัง ของเราไปเรื่อยๆว่าจะอยู่ได้อีกแค่ไหน เดี่ยวก็ ต้องตาย คิดเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น คิดแบบนี้ เหมือนต้องยอมรับสภาพ</p>	<p>ซ็อก ไม่แสดงออกมาภายนอก คิดถึงความตาย ไม่มีข้อมูลไม่รักษา ไม่มีกำลังใจ แพทย์ไม่รับรู้ความรู้สึกภายใน</p>	<p>ผลจากการที่แพทย์ทำไปตาม หน้าที่ไม่ให้ข้อมูลเพียงพอ ไม่ใส่ใจความรู้สึก</p>
<p>ถ้าวันนั้นเค้าให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคให้ชัดเจน โรคนี้มันมีระยะเวลาแบบนี้ต่อไปมันจะเกิด แบบนี้ ถ้าเราจะไม่ให้มันเกิดมันจะต้องเป็น แบบไหน ยังไงทำอะไรหรือควรจะไปหาใครที่ ไหน หรือมีช่องทางที่จะส่งต่อไปได้อีก หนูควร จะไปหาคุณหมอเฉพาะทางตรงนี้นะ แต่คำพูด เหล่านั้นวันนั้นมันไม่มี มันมีแค่การดูแลสุขภาพ โดยทั่วไปเรามีความรู้สึกว่าเราจะเดินทางไหน ต่อเราก็กังคิดไม่ออกนะ ณ ตอนนั้น คือตอนนั้น เหมือนกับยังตั้งสติไม่ได้ คิดว่าถ้ามันมีคำ เหล่านี้วันนั้นเราอาจจะเดินต่อไปอีก ไม่ใช่แค่ กลับไปบ้านแล้วปล่อยตามยถากรรม ทำให้เรารู้สึกว่า เราไม่รู้จะไปทางไหนต่อคือถ้า เราไม่ชวนขวายหาข้อมูลต่อมันก็คือจบตรงนั้น</p>	<p>ต้องการข้อมูลที่ชัดเจนจากแพทย์ ขณะรับรู้ผลเลือด ผลของการที่แพทย์ไม่ให้ข้อมูล เพียงพอ</p>	<p>สิ่งที่ต้องการจากแพทย์ขณะแจ้ง ผลเลือด</p>

<p>เราก็คิดหรือประเมินตนเองไปเรื่อยๆจะอยู่ได้อีกแค่ไหน เดี่ยวเราก็ต้องตายแล้วจะอะไรอย่างนี้ก็คิดเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น คิดแบบนั้น</p>	<p>คิดถึงความตาย</p>	<p>สาเหตุของทุกขในใจ</p>
<p>ก็พอเวลานี้ถึงคนข้างหลังอะไรต่างๆก็ทำให้เราดึงความรู้สึกนั้นกลับมาเหมือนมีสติกลับมา เราก็คิดว่า อืมไม่เป็นไรเราจะอยู่แค่นี้ก็ชั่งแต่อยู่เราต้องอยู่เพื่อใครหรือเพื่ออะไรซักอย่างจากนั้นก็นึกถึงแม่ ถ้าเราตัดสินใจไปแม่เราจะต้องเสียใจ เรายังไม่ได้ทำอะไรให้แม่รู้สึกภูมิใจ จะเหลือเวลาอีกสักเท่าไรก็ข้างเถอะเราต้องอยู่แล้วเราต้องกลับมาแล้ว</p>	<p>คนในครอบครัวทำให้ยากอยู่ต่อ</p>	<p>ยึดสู้กับโรคร้าย</p>
<p>ก็มีการพูดคุยกัน แต่ตอนนั้นก็ยังอยู่ได้อีกนานเพิ่มข้อมูลขอเพิ่มว่าเรายังมีเวลาอยู่ได้อีกนานนะคะแล้วก็ทุกวันนี้ก็มียาที่ช่วย ตอนนี้นั้นยังไม่เข้า เราก็ยังมีความรู้สึกว่าจะเื้อเราก็ยังมีความเป็นห่วงของการเข้าถึงยาอยู่ ณ ตรงจุดนั้น แต่เราก็รู้สึกว่าเื้อมันก็ยังมามีทางไปต่อได้</p>	<p>ได้ข้อมูลมีแนวทางรักษา มีกำลังใจ ได้รับกำลังใจจากแพทย์</p>	<p>ยึดสู้กับโรคร้าย</p>
<p>เริ่มแรกเข้ามาก็ไม่ได้อาบอกเลยว่าเป็นตรงนี้ แต่พอหลังจากที่พูดคุยแล้วเราก็เลยบอกว่าจริงๆแล้วนี่ไม่ต้องเจาะก็ได้เพราะรู้ผลเลือดแล้วจริงๆแล้วก็เจาะมาถึง 2 ครั้งแล้วคือ รู้แล้วว่า เป็นบวกแต่อยากที่จะเข้ามาเริ่มการรักษา</p>	<p>ไม่ไว้ใจไม่บอกความจริง</p>	<p>ถ้าไว้ใจให้ข้อมูลที่ถูกต้อง</p>
<p>มีโอกาสนี้ให้เราได้ถาม โอกาสให้เราได้พูดนะคะ คือมีเวลาจะพูดคุย แล้วมีเวลาที่จะแนะนำในเรื่องอื่นๆด้วย ในเรื่องอื่นๆซึ่งอาจจะไม่ได้เกี่ยวกับโรคโดยตรงนะ เรามีปัญหาในเรื่องอื่นๆสุขภาพจิตอะไรเลยก็ใส่ใจ ก็สามารถที่จะให้คำแนะนำเราได้ เลยตัดสินใจว่าโอเคเรามาถูกทีแล้ว ตัดสินใจที่จะรักษาตัวตรงนี้</p>	<p>ให้โอกาสพูด ถาม ใส่ใจเรื่องอื่นๆด้วย</p>	<p>ใส่ใจในทุกมิติ</p>
<p>การให้คำแนะนำนี้เหมือนกับว่า คำใส่ใจในทุกมิติที่เรามีปัญหาอยู่นะคะ บางครั้งไม่ได้รอให้เราถาม แต่บางทีเหมือนกับถามนำเราว่าแล้วเดี๋ยวในส่วนนี้จะมีปัญหามั้ยอะไรต่างๆ คือเรา</p>	<p>เปิดประเด็น ถามนำ ใส่ใจในทุกปัญหา</p>	<p>ใส่ใจในทุกมิติ</p>

<p>เอง เราก็ใช้ บางทีถามมานี้ มันตรงกับที่เรา กำลังคิดอยู่แล้วเราก็ เออ นั่นนะสิ สิ่งนี้ที่เราควร จะได้ถาม เราควรจะรู้</p>		
<p>หมอใช้เวลากับคนไข้แบบ ไม่รีบร้อน ทั้งๆที่ คนไข้ก็เยอะไม่ได้แตกต่างจากโรงพยาบาลอื่น ต้องรอคิวกัน ถามจนมีความรู้สึกที่เราเคลียร์ ถ้าเรายังไม่มีความรู้สึกที่เคลียร์มัน หรือบาง ที่อาจจะไม่ใช่ด้วยคำพูด อาจจะด้วยสีหน้า หมอจะไม่ปล่อยเราออกมา จะไม่ปล่อยเรา ออกไป เหมือนกับต้องให้เคลียร์ทุกเรื่อง แล้วก็ จึงจะปล่อยให้เราออกไป ยังมีปัญหาอะไร อีกมั๊ย บางทีอ่านจากสีหน้าเราได้ด้วย</p>	<p>ให้เวลา ใส่ใจ ไม่เร่งรีบ</p>	<p>สื่อสารจนกระจ่างด้วยหัวใจ</p>
<p>เราเริ่มมีความคิดที่นั่นคือภาพที่เราเห็นคนที่ เรารู้จัก เพื่อนฝูงนี้ ซึ่งฆ่าตัวตายกันไปก่อนทั้ง ที่ยังไม่เกิดอะไรขึ้นเลย เราก็มีความรู้สึก ว่า เสียตาย ถ้าเรามีโอกาสที่จะช่วยอะไรได้ ถ้าเรา รู้อะไรมากขึ้น เยอะขึ้น เราอาจจะช่วยคน เหล่านี้</p>	<p>ต้องการช่วยเหลือผู้อื่น</p>	<p>เกิดความเปลี่ยนแปลงในจิตใจ</p>
<p>เพราะจริงๆวันนั้นเป็นวันนัดผ่า วันนั้นคือวันนัด ผ่าตัดแต่พอตีผลเลือดมีปัญหา ซึ่งเราก็ตั้งตั้งแต่ ต้นแล้วว่าเอ๊ะ ทำไมเรามารอหน้าห้องผ่าตัด แล้วก็ไม่ได้ผ่า รอนานมาก ซึ่งมันผิดปกติของ การไปหาหมอ แล้วก็มีการให้เราไปพบในอีก ห้องหนึ่งแล้วหมอก็แจ้งว่าผ่าไม่ได้แล้วนะวันนี้ เพราะมีเรื่องอื่นซึ่งเร่งด่วนกว่าก็คือการติดเชื้อ ของคุณ เคื่อก็บอกว่าสิ่งที่เราเป็นอยู่มันไม่น่า กกลัว ก็เป็นก้อนไขมันนี้แหละก็คงไม่มีอันตราย อะไร แต่สิ่งที่หมอกำลังจะบอกมันน่ากลัวกว่า แล้วก็ผลสุดท้ายก็ไม่บอกต่อว่าคุณไปรอผ่าตัด หรืออะไร ก็จบไปเลย แต่ความรู้สึกของเราก็คือ ว่าเหมือนหมอไม่ผ่าตัดให้ และหมอก็พูดตรงๆ ว่าไม่ผ่า</p>	<p>ไม่ผ่าตัดตามที่นัดหมาย</p>	<p>ปฏิเสธการรักษา</p>

<p>ก็มีความรู้สึกว่าคุณที่ติดเชื้อมันคงจะผ่าตัดไม่ได้ เชื้อแบบนั้นโดยตลอด ณ ตรงจุดนั้นมันเป็น ความเชื่อที่เราเชื่อผิดๆอยู่เราก็มากระจ่างที่นี้ ความไว้วางใจมันถึงเกิดที่นี้ค่อนข้างมาก เพราะว่าเราก็ไม่เคยคิดว่าตกลงคนที่ติดเชื้อมัน ผ่าตัดได้เนาะอะไรอย่างนี้คะ แล้วเราก็ได้ตรง นั้น แต่ถามว่าความรู้สึกมันเกิด มันไม่ได้เกิด ณ วินาทีนั้น แต่ความรู้สึกพอเราเจอข้อ เปรียบเทียบมันเกิดว่า เออตรงนั้นมันกระทบ กับเราจริงๆนะ ถ้าวันนั้นเรารู้ว่าวันนั้นเราก็คงจะ ผ่าตัด</p>	<p>ความรู้ผิดๆเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อ รู้ว่าแพทย์ปฏิเสธการรักษา</p>	<p>แพทย์ไม่คำนึงถึงผู้ติดเชื้อก่อน ตนเอง</p>
<p>ในอดีตต้องยอมรับจริงๆว่า ถ้าเราไม่มีข้อมูล เรื่องสุขภาพไม่ว่าจะของตัวเองหรือของใคร ก็ตาม แต่เราจะเชื่อทั้งหมดที่หมอบอก หรือ บางที่หมอบอกไม่ได้บอก แต่ทำที่ที่หมอกำลังสื่อกับ เรา คิดว่าเราจะต้องแบบนั้นเราจะต้องแบบนี้ เราก็เชื่อแบบนั้นจริงๆ ณ ตรงนั้น ถ้าไม่ได้มี ข้อมูลอื่นๆมาสนับสนุน หรือมีอะไรต่างๆที่ เปรียบเทียบระหว่างที่เรารู้สึกว่าพึงพอใจกับที่ ที่เรารู้สึกว่าไม่พึงพอใจ คือถ้าไม่มีจุดที่ เปรียบเทียบกันนี้เราก็จะไม่รู้สึกถึงความ แตกต่างแล้วเราก็จะเชื่อแบบนั้นอยู่ตลอด</p>	<p>ไว้วางใจแพทย์เป็นพื้นฐาน</p>	<p>ไว้วางใจแพทย์ตั้งแต่ก่อนรักษา</p>
<p>ขณะนั้นคิดว่าถ้าเราผ่าตัดมันอาจจะ เป็น อันตราย อาจจะติดเชื้อซึ่งคุณหมอบอกไม่ได้บอก มาโดยตรง แต่ก็ทำให้เราคิดไปแบบนั้น อย่าง นั้นก็ยังไม่ต้องผ่า ไม่ผ่าก็ไม่ผ่า ณ ขณะนั้นก็มี ความรู้สึกว่าคุณที่ติดเชื้อมันคงจะผ่าตัดไม่ได้ เชื้อ แบบนั้นโดยตลอด แต่ถ้าตอนนี้คิดว่าหมอ อาจจะกลัวว่าจะพลาดจะติดเชื้อจากเรา ตอน นั้นเชื่อว่าหมอเป็นห่วงเรา แต่ความเชื่อมัน ความไว้วางใจมันถูกเปลี่ยนเพราะข้อมูล เพิ่มขึ้น แต่ขณะนี้คิดว่าไม่น่าจะใช่ คุณหมอ อาจจะคิดว่าไม่อยากจะเสี่ยงกับเราหรือเปล่า นี้ก็</p>	<p>แพทย์คิดถึงความปลอดภัยของตน มากกว่าผู้ติดเชื้อ</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไม่ไว้วางใจ</p>

<p>คือความคิด ตอนนั้นคุณหมอมองจะคิดอะไรเราก็ไม่อาจจะรู้ได้ เมื่อผ่านมาแล้วถึงจะรู้ว่ามันมีผลกระทบกับเรานะตอนนี้ เพราะถ้าวันนั้นรู้เราคงจะผ่า</p>		
<p>หมอก็เลยบอกว่า หมอยอมรับจริงๆตัวหมองเองไม่กลัว หมอว่าอย่างนี้ คือเราก็จะเริ่มเห็นภาพชัดเจนในโลกนี้ นั่นคือความกลัวของบุคลากรทางการแพทย์ เพราะหมอใส่ถุงมืออยู่แล้วแต่ผู้ช่วยหมอเค้กกลัว เค้กขอร้องไม่ไหวรับ case นี้ นั่นคือข้อเท็จจริง คือถ้าไม่มีข้อมูลมาเราก็คงจะเชื่อ หรือถ้าเป็นแบบเดิมๆที่เราไม่ได้มีข้อมูลก็คงจะเชื่ออีก ว่าด้วยความหวังดี ว่าด้วยความเป็นห่วงแต่พอดี เรามีข้อมูล support ซึ่งเราถามคุณหมอลงถึงสองท่านว่าเราทำได้มั๊ย คุณหมอสองท่านที่เรารักษาอยู่ก็ยืนยันว่าเราทำได้ แต่คุณหมอก็บอก คุณหมอมองจะยอมทำให้หนูรีเปลาหมอยังพูดแบบนี้อยู่ เพราะว่า คือ เออหนูไม่ได้กลัวหมอ แต่หมอมองจะกลัวหนู จะอะไรประมาณนั้น เราก็เลยรู้อยู่ตรงนี้</p>	<p>แพทย์ยอมรับว่าปฏิเสธการรักษาเพราะกลัว</p>	<p>ปฏิเสธการรักษา</p>
<p>ใส่ใจ คุยกับเรา สนใจ สามารถที่จะรู้ว่าขณะนี้เรารู้สึกอย่างไร อาจจะจากการพูดคุย การสังเกต จากอะไรก็แล้วแต่ แล้วก็นใจ สิ่งที่เราได้พูดได้คุยแล้วเราหลุดไปจากมันแล้ว หรือเราคลายความวิตกกังวลแล้วจริงๆรีเปลาณะคะ ถ้าหมอมองสามารถรู้ได้แบบนี้ นะคะเรา ก็จะเป็นจุดที่ทำให้เรา เชื่อมันมากขึ้น ข้อมูลที่ให้ก็มีข้อมูลทางเลือกให้เราด้วย ถ้าจะทำแบบนี้ก็ได้ผลที่ได้ก็จะเป็นแบบนี้ มีอีกทางหนึ่ง ถ้าไม่เอาแบบนี้ก็จะมีแบบนี้แล้วผลที่ได้ก็จะเป็นแบบนี้ เราก็จะได้เลือกได้ เออถ้ามันผิดพลาดอะไรเรารู้สึกว่าเป็นการตัดสินใจของเราเองซึ่งเราได้เลือกแล้ว เรายังมีความรู้สึกที่อ้อเราเลือก</p>	<p>ใส่ใจแพทย์ที่ใส่ใจ รับรู้ความรู้สึก ให้โอกาสผู้ติดเชื่อตัดสินใจ</p>	<p>ให้มีส่วนร่วมในการรักษาและตัดสินใจ</p>

<p>อย่างเช่นว่าความรู้สึกบางประการของเราซึ่งอาจจะแตกต่างจากเค้า คือถ้าหมอไม่รู้ อย่างเช่นว่า ถ้าถามว่ากลัวตายไหม ก็กลัวในระดับหนึ่ง ถ้าถามว่ากลัวตายกับห่วงสววย ห่วงสววยไว้ก่อน ซึ่งจะมีคนที่เข้าใจ ซึ่งหมอทุกคนจะเข้าใจเรามีความมันเป็นแบบนี้ ซึ่งถ้าคุณหมอเข้าใจตรงนี้ได้ เหมือนอย่างที่เราเจอ คุณหมอประเมินรู้ เราน่าจะเป็นแบบนี้เป็นแบบนี้ เราก็จะมีความรู้สึกว่า ไซ่เลยสิ่งที่เราต้องการคือเข้าใจในส่วนที่เป็นเราด้วย ไม่ใช่มองแค่ว่าหรือว่าหลายๆคนที่รู้ว่า จะเอาสววยกะตายจะเอาอันไหน หรือไม่สววยแต่อยู่ได้อีกยาวนาน บางทีถ้าเราตอบคำว่าขอตายดีกว่า จริงๆเราก็ไม่กล้าคะ เราก็ไม่กล้า ไม่กล้าจะพูดกับหมอในคำต่างๆเหล่านั้น ตรงนี้ถ้าคุณหมอสามารถเข้าใจคนไข้ หรืออาจจะประเมินเป็นกลุ่ม ก็ได้กลุ่มนี้เค้ามีความรู้สึกไม่เหมือนคนอื่นแบบนี้ แบบนี้ ก็สามารถที่จะเข้าถึงเค้าได้ ก็น่าจะเพิ่มความไว้วางใจได้มากขึ้น</p>	<p>ขอให้แพทย์เข้าใจจิตใจและความต้องการของผู้ติดเชื้อ</p>	<p>ต้องการแพทย์ที่เข้าใจจิตใจผู้ติดเชื้อ</p>
<p>แต่ถ้าเราเจอหมอที่ทำงานไปตามหน้าที่เท่านั้น รักษาที่รักษาตามหน้าที่คือไม่ได้ใส่ใจเลย เราก็จะมีความรู้สึกที่ว่า บางครั้งความไม่เข้าใจ ทำให้ไม่ยอมรับรักษา ความไม่เข้าใจ ถามว่ามันเป็นข้อผิดพลาดของหมอหรือเปล่า ก็ไม่ใช่ เค้าทำตามหน้าที่อย่างถูกต้อง ให้การรักษาอย่างถูกต้องตามมาตรฐานทุกอย่าง แต่พอความที่ไม่ได้ใส่ใจซึ่งกันและกัน เค้าก็ไม่ได้เข้าใจคนไข้เฉพาะก็อาจจะทำให้คนไข้คนนั้น นอนโรงพยาบาลก็เท่านั้น หรือทั้งที่รู้ตัวเองว่าป่วยเป็นโรคร้ายก็ตายชะดีกว่า เพราะไม่อยากจะมาเจอ แล้วก็มี ความรู้สึกที่ว่าคนในโลกไม่มีใครเข้าใจเค้า หมอที่รักษา เค้าจะฝากชีวิตไว้กับคนที่มีความรู้ ที่ จะรักษาเค้าก็ยังไม่เข้าใจเค้าอีก เพราะฉะนั้นก็</p>	<p>ต้องการมากกว่าการดูแลทางกาย พบแพทย์ที่ไม่ใส่ใจไม่ยอมรับรักษา</p>	<p>ผลของความไม่ไว้วางใจ ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

ปล่อยๆไม่เห็นจะต้องรักษา		
ถ้าสมมติว่าเจอหมอนี่ดูแลเอาใจใส่ทำให้เรา อยากมา อยากมาเรื่อยๆ ถ้าเราป่วยเดี่ยวเราก็ อยากมาหาหมอนี่อีก อยากมาคุยกับหมอ คุย แล้วสบายใจ กลับไปก็รักษาตัวเองหาย แกรมได้ ความสบายใจ เพราะฉะนั้นถ้าเจอหมอแบบนี้ การที่จะไปซื้อยามาเองนี้จะน้อยลง เพราะทุก คนอยากมาหาหมอ เจ็บไข้ได้ป่วยนิดหน่อยก็ อยากมาหาหมอดีกว่า	ไว้ใจแพทย์ก็จะมาพบแพทย์	ผลของความไว้วางใจต่อแพทย์

ตารางแสดงการให้รหัสผู้ให้ข้อมูลหลักรายที่ 2

คำพูด	ประเด็นรอง	ประเด็นหลัก
คือมีคำพูดที่ไม่ดี บอกตรงๆว่ามีคำพูดที่ไม่ดีกับคนไข้ คือ อย่างเราไม่รู้ว่าเรามีผิวหนังที่เป็นผื่น เราไม่รู้ว่าเกิดจากอะไร ซึ่งเราเจอคุณหมอครั้งแรกคุณหมอบอกว่า คุณหมอบอกตะโกนลั่นมาก คือโต๊ะที่โรงพยาบาล.....จะเป็นโต๊ะติดๆกัน ตะโกนลั่นว่าคุณมีเพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ คุณแน่ใจได้ยังไงว่าเพศสัมพันธ์คุณปลอดภัย แล้วเราก็นั่งขาไปเลย	คำพูดไม่ให้เกียรติ ไม่ใส่ใจความรู้สึกผู้ติดเชื้อ	ไม่ให้เกียรติ
คือเราไม่กล้าบอกแล้วไงที่เราเคยมีเพศสัมพันธ์ มันเหมือนเป็นตราบาป เหมือนมีความผิด ทั้งๆที่เราก็มีแฟนคนเดียวแล้วเราก็อู่กันมา 10 ปี เหมือนมันเป็นตราบาปมากนะ	ไม่ไว้ใจ ไม่บอกความจริง รู้สึกผิดในใจ	ไม่ไว้ใจแพทย์ ไม่บอกความจริง
คือเหมือนเค้าสอนนักศึกษาแพทย์ไป แต่ว่าคุณควรจะไปปิดม่านในการสอน ไม่ใช่ว่าคุณจะมาสอนต่อหน้า คือไม่แน่ใจว่าเค้าคิดว่าเราฟังออกมัยคือคุณจะไปแน่ใจได้ยังไง คือคนไข้บอกคุณก็เชื่อคนไข้หรือว่าเค้าไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ เรารู้สึกเหมือนมันเป็นตราบาปแล้ว คือเราไม่ได้แต่งงานมันไม่ได้ใช้นางไป มันเป็นนางสาว เราก็เลยไม่กล้าบอก คือเราก็ดูใจเราก็บอกว่า ไม่มีค่ะ มันเป็นความรู้สึกว่าไม่กล้าแล้วไง เจอจากคนแรกมาก็อายพอควรอยู่แล้ว เอะก็เลยตายแล้ว โรงพยาบาลที่สอง	ไม่ให้เกียรติ ไม่ใส่ใจความรู้สึกผู้ติดเชื้อ	ไม่ให้เกียรติ
เค้าก็บอกให้มาอีกครึ่งนึง คือขอโทษนะถ้าฉันก้าวออกไปฉันจะไม่กลับเข้ามาอีกแล้วอะไรอย่างงี้ ก็คือ ไม่มีความไว้ใจกับหมอเลย พูดจากใจเลยนะคะ	ไม่ไว้ใจไม่มาพบอีก	ผลของความไม่ไว้ใจใจ ไม่กลับมาอีก
คือตอนที่เรามาเข้าไปเราก็มีความรู้สึก ฉันจะต้องใส่หมวก ใส่แว่นตา ใส่วิก ใส่อะไรรีเปล่าอะไรอย่างงี้ คือรู้สึกว่าไม่อยากเจอใคร	ต้องการปิดบังตัวเอง	กลัวความลับเรื่องผลเลือด

<p>เค้าก็จะพูดกับเราดีมากแล้วเค้าก็จะไม่ถามถึงสิ่งที่เราเคยเป็นมา ไม่ถามชื่อ ไม่ถามนามสกุล เค้าเข้าใจว่ามันเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน คือเค้าจะไม่ถามเรื่องพวกนี้เลยว่า ติดมาจากไหน มันเป็นการย่นแผลที่ไม่ควรจะต้องย่นแล้ว คือมันเป็นไปแล้ว คุณหมอเค้าก็จะเข้าใจ เค้าก็จะบอกว่าต้องกินยังไง ต้องดูแลยังไง หมอที่.....</p> <p>เค้าเป็นหมอที่ต้องได้รับการอบรมมาดีมาก ๆ นะคะ ก็คือว่าเค้าจะเข้าใจคนไข้ แล้วก็น่ารักทุกคน ตั้งแต่พนักงาน ผู้ช่วยพยาบาล จนถึงคนเจาะเลือด คือเค้าน่ารัก ดีมากเลยคะ ดีมากเลย ต้องบอกอย่างนั้นเลย คือเค้าจะไม่มาก้าวก่าย ก็คือต่างคนเค้าก็ไม่ยุ่ง เค้าก็จะพูดกับเราดีนะคะ แล้วก็จิตใจแพทย์ คือจริงๆโรคนี้ เป็นโรคที่ต้องควบคู่กับจิตแพทย์นะคะ เพราะว่ามันมีภาวะจิตตกอย่างรุนแรง คือใครที่ไม่อยู่ตรงจุดนี้จะไม่เข้าใจ</p>	<p>ให้เกียรติ เข้าใจความรู้สึก ไม่ตอกย้ำแผลในใจ</p> <p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์</p> <p>ประสบการณ์ที่ดีเพิ่มความไว้วางใจ</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p> <p>แพทย์ยอมรับ เข้าใจ</p> <p>การเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงของความไว้วางใจ</p>
<p>มันมีความรู้สึกที่ว่าทำไมคุณหมอต้องประจานเราต่อหน้าคนหลายๆคน ทำไมคุณหมอต้องมาบีบบังคับให้เราบอกว่าเคยมีเพศสัมพันธ์มัย คือเรื่องนี้มันเป็นเรื่องส่วนตัวนะ สังคมมันก็ตราหน้าอยู่แล้วคนที่เป็นอย่างนี้ มั่ว ชั่ว เลว แล้วเรารู้สึกว่าคุณหมอไม่แฟร์กับเราพูดซะเสียงดัง แล้วคนอื่นก็มองเราเป็นจุดเดียวเราไม่ได้ไปไม่ได้ตำแหน่งนางสาวไทยมาทำให้แบบว่าคนต้องมามองเราด้วยสายตาอย่างงั้นนะ มันไม่แฟร์ตอนแรกก็โมโห แต่ก็ปล่อยวาง ปล่อยไป ก็คือเจ็บ</p>	<p>ความรู้สึกเจ็บปวดเมื่อโดนประจาน</p>	<p>แพทย์ไม่ให้เกียรติ ส่งผลให้ไม่ไว้วางใจ เจ็บปวด</p>
<p>เค้าจะแบบว่าเออ ผลเลือดคุณติดเชื้อ คือเค้าจะบอกให้เราทำใจก่อน แต่เราขอมรู้ตัวอยู่แล้ว เราทำใจไว้อยู่แล้ว ก็คือทำใจได้ในระดับหนึ่งแล้ว ก็คือมาเจอกับคุณหมอมือที่พูดดีๆ แล้วก็ให้</p>	<p>พบแพทย์ให้กำลังใจ ยอมรับ ให้ข้อมูลที่ถูกต้องมีกำลังใจ</p>	<p>แพทย์ช่วยให้ผ่านช่วงความทุกข์เร็วขึ้น</p> <p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

<p>กำลังใจว่า อยู่ต่อได้ไม่ต้องเครียด คือเดี๋ยวนี้มันไม่เหมือนกับสมัยสิบกว่าปีที่แล้วมันจะน่ากลัว มันจะมียากินอะไรี่ เราก็โอเค โอเค ก็คือร้องไห้ เสียใจ แต่มันก็ไม่เศร้าเท่ากับสองโรงพยาบาลแรกๆไปเจอ นะคะ</p>		
<p>คุณหมอเค้าก็อธิบายว่าคุณมีสิทธิที่จะรักษาที่ไหน แล้วก็ให้ข้อมูล ก็เลยมานั่งบ่ทสมองใหม่คือเราจะต้องทำยังไง คือวางระบบในการรักษาของเรา พอมาเจอกับคุณหมอมือที่พูดดี ๆ แล้วก็ให้กำลังใจว่า อยู่ต่อได้ไม่ต้องเครียดนะ คือเดี๋ยวนี้มันไม่เหมือนกับสมัยสิบกว่าปีที่แล้วมันจะน่ากลัว มันจะมียากินอะไรี่</p>	<p>แพทย์ให้ข้อมูลที่ถูกต้อง เปลี่ยนแปลงความเชื่อเดิม ความสำคัญของแพทย์ในการแจ้ง ผลเลือดและให้ข้อมูลที่ถูกต้อง</p>	<p>รู้ข้อมูลที่ถูกต้อง ยึดสู้กับโรคภัย</p>
<p>คุณหมอเค้าจะไม่มองไปในอดีตของเรา ไม่ไปเจาะว่าเธออะไรยังงี้ แล้วก็ไม่ประจานเรา แล้วก็คือเข้าใจ กล้าจับมือเรา คือกล้าพูดกับเรา จะเป็นลักษณะอย่างนี้นะคะ คือทำให้เรารู้สึกดี ไม่ใช่โอ้อ้อ พอรู้แล้วซ้อคลุกเดินตาตั้งเป็นแถบๆ อะไรอย่างนี้</p>	<p>ไม่แสดงท่าที่รังเกียจ ไม่ตอกย้ำ</p>	<p>สื่อสารด้วยท่าที่ไม่รังเกียจ ลักษณะแพทย์ที่ไว้ใจ</p>
<p>คุณหมอสองโรงพยาบาลแรกเนี่ย เค้าถอยเก้าอี้จากตัวเรา คือรู้สึกว่หน้าจะชะงัก ก็ถอยออกอะไรยังงี้ โรงพยาบาลแรกรู้เลยว่าฉันไม่ปรกติ เราก็เลยแบบว่าเออ แย่นะ พอไปเจอที่นั่นนะ เออแบบว่าการเป็นหมอเนี่ยมันต้องใช้ใจด้วยนะคะ ไม่ใช่ว่าใครจะเรียนได้นะคะ คือถ้าคุณไม่มีใจไม่มีจรรยาบรรณอย่ามาทำเลยอาชีพนี้ มันเสื่อมเปล่าๆ</p>	<p>แสดงท่าที่รังเกียจ เจ็บอยู่ภายในใจ</p>	<p>แพทย์แสดงท่าที่รังเกียจ ประสบการณ์ในการพบแพทย์</p>
<p>พอมาเจอหมอมือที่โรงพยาบาลนี้ก็โอเค เรากล้าเปิดมากขึ้น แล้วก็พอมาเจอทัศนคติที่ดี ก็ต้องมาเจอสิ่งที่เลวร้ายกับคุณหม่อีกสองท่านก็คือเรามีภาวะทอลซินอักเสบคือพอเราอยู่ในโลกที่เป็นของเรา เราได้อยู่กับคุณหมอมือที่ดูแลพวกเราเค้าจะเข้าใจพวกเรา แต่พอเราหลุดก้าวออกจาก</p>	<p>แพทย์ที่เข้าใจช่วยให้มีกำลังใจ ประสบการณ์ในการพบแพทย์ส่งผล ต่อความไว้วางใจ</p>	<p>ความสำคัญของความไว้วางใจ</p>

<p>ประตู่ห้องไปเนี่ย มันจะไม่ใช่โลกของเราแล้ว เราจะกลายเป็นคนที่ผิดปรกติ</p>		
<p>คุณหมอเค้านบอกว่าที่ไม่ผ่าให้ไม่ใช่อะไรหรอก เพราะคุณเป็นเอดส์ เพียงแค่เราหลุดออกมาอีก โลกนี้เนี่ย คือหลุดจากสิ่งที่เรารักษา คือไม่ผ่า ให้เพราะคุณติดเชื้อ ตอนแรกเค้าบอกเป็นเอดส์ ก่อน เออ ระหว่างคำว่าเป็นเอดส์กับติดเชื้อเนี่ย มันกำกวม คือเป็นผู้ติดเชื้อนี้มันฟังแล้วคุณคิดว่า บอกว่าเป็นเอดส์ ไม่รู้เนาะ คือมันเป็นโรค เดียวกันแต่รู้สึกว่ามันสมูทกว่าก็คือน้ำตามันก็ ไหล คือมันก็เหมือนโดนถูกทุบหัว คือตอนแรก ก็คือมีความรู้สึกดีกับโรงพยาบาลที่เรารักษาเราอยู่ แล้วอะ พยาบาลน่ารัก คุณหมอน่ารัก ดูแลดี เรามีอะไรเราก็อยากจะบอก ทำให้เรารู้สึกว่า ต่อไปถ้าจะตายด้วยอะไรหรือฉันจะเป็นอะไรไป ฉันจะไม่ไปโรงพยาบาลไหนอีกเลย นอกจากจะ เป็นคุณหมอที่รู้ว่าฉันเป็นอะไร ฉันจะไม่เอา หน้าของฉันเนี่ยไปให้ใครรู้อีกแล้วว่าคุณเป็น อะไร</p>	<p>ปฏิเสธการรักษา ยอมตายไม่รักษาถ้าแพทย์แสดง ความจริงเท็จ ประสบการณ์ในการพบแพทย์</p>	<p>การเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงของ ความไว้วางใจ ผลของความไม่ไว้วางใจจะไม่ ยอมรับรักษา</p>
<p>เพราะคุณเป็นอย่างนี้ผมเลยทำให้คุณไม่ได้ ถ้า คุณไม่เป็นอย่างนี้ผมทำให้คุณไปแล้ว แล้วการ ที่คนคนหนึ่งจะต้องแบกหนองตลอดเวลาแล้ว ภูมิคุ้มกันเค้าไม่ดี ก็ต้องบอกว่าไม่มีใครอยาก เป็นโรคนี้ ฉันไม่รู้ว่าคุณนอนของฉัน คือจริงๆไม่ อยากเรียกว่าคุณนอนขอเรียกว่าแฟนแล้วกันก็มี มาคนเดียว เรายังไม่รู้ว่าคุณติดไม่ติด มันไม่ได้ บอกอยู่ตรงหน้าอย่างนี้ แล้วถามว่าการที่เรา เพศสัมพันธ์เนี่ย เรามองว่าเราไว้ใจ คือมันไม่มี แล้วสมัยนี้ เต็มวันจะปะเจอะเลือดก่อน จูมมือ กันไป มันไม่ใช่ แล้ววัยของเราเนี่ยมันสมควร กับการมีครอบครัวแล้ว อายุเยอะแล้วอะ เราก็ ไม่รู้ว่าเราจะโชคดีหรือโชคร้าย เอ้อ แต่คุณหมอ</p>	<p>ถูกปฏิเสธการรักษา</p>	<p>สิ่งที่เกิดในใจจากการที่แพทย์ ปฏิเสธการรักษา</p>

มาพิพากษาเราแล้ว เราก็เลยแบบเสียใจมาก		
คือเราก็ผิดตรงที่ไม่กล้าเดินเข้าไปถาม แต่เราโทรศัพท์ไป คือเรารู้สึกว่ามันปลอดภัยกว่า ขนาดโทรศัพท์ยังเลือกที่จะใช้เบอร์อีกเบอร์หนึ่ง คือเลือกที่จะไม่ใช่เบอร์เรา คือจากที่เจอการกระทำของคุณหมอหลายคน ต้องบอกว่า กลายเป็นคน sensitive กลายเป็นคนที่กลัวเรื่องนี้มาก	กลัวการรังเกียจจากสังคม	ผลจากการที่แพทย์แสดงความรังเกียจ
โชคร้ายไปเจอคุณหมอผู้หญิงคนนึงอยู่โรงพยาบาล ถาวรนนทบุรี ซึ่งใน web เพื่อนทุกคนบอกว่า ยังไงเค้าก็ฝ่าให้ เออ..เค้าก็โวยวายขึ้นมาลั่นเลย โธษไม่ผ่านะ เป็นผู้ติดเชืื่อนี้ คือเค้าเห็นสภาพเราภายนอกเนียเค้าคิดว่าเราไม่เป็น เค้าก็เปิดแฟ้ม แล้วเค้าก็ไหนมาดูซิชะงักคะ ไหนมาดูซิอะไรอย่างงี้ ไม่ผ่านะ โยนไปให้คุณหมออีกคนนึง โอ้โฮ เสียงแบบเค้าไม่ได้กินข้าวกลางวัน มาหรือเปล่าเราก็ไม่แน่ใจ โอ้โฮ ตายแล้วฉันนี่ โชคร้ายซ้ำซ้อนมากเลย	ถูกปฏิเสธการรักษาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้ไม่ให้เกิดโรค	ถูกปฏิเสธการรักษาเพราะติดเชื้อ
พอเจอหมอผู้หญิงคนนั้นนะ ตอนแรกออกไปนั่งร้องไห้หน้าโรงพยาบาล ร้องไห้เหมือนเด็กๆ คือร้องเป็นชั่วโมง มันตอกย้ำว่าฉันต้องเจอสภาพแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเธอ ร้องไห้ โทรไปหาแม่ โทรไปหาเพื่อน ฉันจะไม่ไหวแล้วนะ ทำไมต้องเจออะไรอย่างงี้ คือโดนหมอด่าว่าเป็นเอดส์ คือมันไม่ make sense นะ คือไม่อยากเป็นนะ คือเลือกได้ก็ไม่อยากเป็น	เจ็บปวดจากการกระทำของแพทย์	ผลที่เกิดจากทำที่รังเกียจของแพทย์
คุณหมอบางท่านก็ทำเหมือนเราไม่ได้เป็นมนุษย์ คือการที่เป็นอย่างนี้คนไข้ก็จิตใจบอบซ้ำพอลงอยู่แล้ว แต่การที่คุณมาปฏิเสธคนไข้ แล้วทำอย่างนี้ต่อหน้าคนไข้ คุณทำเหมือนเราไม่ใช่คน คือเราเป็นมนุษย์นะ เราไม่ได้บ้า เรายังฟัง	ใช้คำพูดทำร้ายจิตใจ ไม่ให้เกิดโรค ไม่เท่าเทียมกับแพทย์	ลักษณะแพทย์ที่ไม่ไว้วางใจ

<p>อะไรรู้เรื่อง</p> <p>ตอนแรกเราก็คิดว่าคุณหมอจะใส่ชุดต่างดาว มาผ่าตัดเราหรือเปล่า คือมันเป็นความกลัวมากนะคะ คือมันกลายเป็นความกลัวไปเลยนะคะ ทุกวันนี้เจอหมอที่โรงพยาบาลต้องทำให้จิตตกอย่างแรง คือทุกวันนี้ก็เลยกลายเป็นคนที่ ถ้าเวลาจะป่วยก็เลือกที่จะรักษาตัวเองก่อน ถ้าไม่ได้จริงๆถึงจะไปหาคุณหมอที่คลินิกที่รู้ว่าเราเป็นอะไร เพราะไม่ไว้ใจคุณหมอกันไหนแล้ว</p>	<p>ประสบการณ์ไม่ดีจากแพทย์ไม่ไว้วางใจแพทย์อีกต่อไป</p>	<p>ประสบการณ์ไม่ดีลดความไว้วางใจ</p>
<p>คุณหมอใจดีมากโอ แทบจะกราบเท้าเค้าเลยคะ คือมีคนผ่าให้เราแล้วคุณหมอดีมากเค้ากล้าผ่าให้เรา แล้วเค้าก็ไม่ได้มาทำให้เรารู้สึกสะเทือนใจ คุณหมอบอกไม่มีปัญหาเดี๋ยวผมผ่าให้ คุณเตรียมชุดมา เราก็ตกใจ คือแบบเจอวันนี้แล้วพุงนี้ผ่าเลย คุณเตรียมมาเลย แล้วคุณก็เตรียมตัวว่าคุณต้องทำอะไรบ้าง คือสำหรับเรา เรื่องการผ่าตัดนั้นมันเป็นเรื่องเหมือนให้เราไปเกิดใหม่นะ คือมันเป็นเรื่องยากมากนะ คือเค้าทำจนเรารู้สึกว่าตายแล้วคุณหมอน่ารักมาก คือรู้สึกดีมาก ถ้าฉันจะผ่าตัดฉันจะต้องมาโรงพยาบาลนี้ แล้วฉันจะต้องเจอคุณหมอนะคะ</p>	<p>แพทย์ไม่รังเกียจ ไม่ปฏิเสธการรักษา ไว้วางใจแพทย์</p>	<p>ประสบการณ์ที่ดีทำให้ไว้ใจแพทย์ ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>เป็นอะไรก็ได้อย่าเจอหมอ กลัวยอมรับ คือต้องมาในโรงพยาบาลของเราต้องมาในสถานที่ของเรา เราถึงจะไม่กลัว มันทำให้เรารู้สึกกลัวมากๆ ก็แล้วทำไม แล้วทำไมคุณถึงคิดที่จะเป็นล่ะ เราก็มารู้ว่าคนที่เราคบกันเนี่ยจะเป็นนะ แล้วถ้าเลือกได้ เราก็มไม่ได้เสียใจในจุดนั้น เพราะมันผ่านมาแล้ว แต่ที่เสียใจก็คือสิ่งที่คุณหมอกระทำเรามาเนี่ย มันกลายเป็นแบบว่าแบ่งแยกคนไข้เป็นชนชั้นไปเลย</p>	<p>ไม่ต้องการพบแพทย์ เพราะมีประสบการณ์ที่เลวร้าย</p>	<p>ผลของความไม่ไว้วางใจ ไม่เข้าพบแพทย์ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ</p>

<p>บางท่านคุณหมอเค้าก็ดี๊ดี แบบประเสริฐมาเกิดจริงๆ บางท่านก็แบบทำเหมือนเราไม่ได้เป็นมนุษย์นะ คือการที่เป็นอย่างนี้ คนไข้ก็จิตใจบอบช้ำพอกอยู่แล้ว แต่การที่คุณมาปฏิเสธคนไข้แล้วทำยังงี้ต่อหน้าคนไข้เนี่ย คุณทำเหมือนเราไม่ใช่คนนะ คือเราเป็นมนุษย์นะ เราไม่ได้บ้า เรายังฟังอะไรรู้เรื่อง</p>	<p>เจ็บซ้ำในใจจากการกระทำของแพทย์</p>	<p>รู้สึกโกรธ ไม่พอใจแพทย์</p>
<p>ไม่คำนึงถึงจิตใจเราเลย อย่างการที่คุณจะบอกผลว่าใครติดเชื้อสักคน ไม่ใช่ว่าคุณจะไปประกาศกลางเวที มันไม่ได้รับตำแหน่งนางสาวไทย และโดยเฉพาะยังเป็นผู้หญิงมันก็ยิ่งอายหนักกว่าสองเท่ามากกว่าผู้ชาย คือสังคมตราหน้าคุณไว้แล้วว่าเนี่ย คุณเป็นอย่างนี้แน่นอน คือบางทีคุณหมอเค้าไม่เข้าใจเราเลยนะค่ะ ก็เลยทำให้เราทุกวันนี้อะไรที่เราหลบหมอได้เราก็จะหลบ ไม่ผ่านหมอเลย กลียดไปเลยจริงๆ ให้ตายยังไงก็ไม่ไปหาหมอ นอกจากจะเป็นอะไรที่สุดๆจริงๆ</p>	<p>ประสบการณ์ที่ไม่ดี ไม่ต้องการพบแพทย์</p>	<p>ประสบการณ์ส่งผลต่อความไว้วางใจ ผลของความไม่ไว้วางใจ</p>
<p>การที่คุณจะเรียนจบหมอเนี่ย คุณต้องมีความเสียสละนะ คือถ้ามองอีกมุมหนึ่งเนี่ย คืออาชีพคนเป็นหมอเนี่ยเป็นอาชีพที่คนควรมากราบไหว้ คุณควรจะมี ความเสียสละให้มากกว่านี้ คือถ้าคุณคิดที่จะมาทำแล้ว ไม่ใช่ว่าคุณจะมาทำกับคนอื่นเค้าอย่างเงี้ยะ ถ้าอย่างงั้นคุณอย่าไปเป็นหมอ คุณไปเป็นวิศวกร คุณไปทำอะไรก็ได้อาชีพที่มันได้เงินเยอะๆ ถนอมตัวเองไปจนถึงอายุ 150 ปีอะไรอย่างงี้ คือมันทำให้เรา รู้สึกเกลียดหมอไปเลยทุกวันนี้</p>	<p>ประสบการณ์ที่ไม่ดีในการพบแพทย์ จึงรู้สึกไม่ดีกับแพทย์ ต้องการแพทย์ที่เสียสละ</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ต้องการ</p>
<p>คือเรารู้ค่ะ เรามันก็เหมือนลูกโป่ง เหมือนระเบิดเวลาเวลาไปนอนผ่าตัด ถ้ามันระเบิดขึ้นมา คือเรามีเลือดติดเชื้อ เอะเราก็เข้าใจ</p>	<p>รู้สึกว่าตนมีเลือดเต็มไปด้วยเชื้อ</p>	<p>เมื่อรู้ว่าติดเชื้อ รู้สึกด้อยค่า</p>

<p>คือคนที่เราสามารถบอกอะไรได้ทุกอย่างแล้ว รับฟังนะค่ะ คือให้คำปรึกษาเราแล้วไม่มีท่าทีที่ จะรังเกียจแล้วก็ไม่ได้มาถามเหมือนเป็นคุณครู ที่จะมาเอาผิดกับนักเรียนนะ คือนั่นเหมือนกับ ทำให้เรายังกลัว เราก็จะไม่ไว้ใจคือเป็นคนที่ แบบ พูดจาโผงผางและเสียงดัง แล้วก็ดูใจร้อน ขึ้นหงุดหงิด โมโหง่าย ทำให้เรารู้สึกไม่อยากจะ ใกล้ และส่วนมากที่เจอมาเนี่ย จะเป็นหมอซัก วัยต้นๆ ยี่สิบกว่าๆ สามสิบประมาณนี้นะค่ะ อาจารย์แพทย์ก็มีนะค่ะอะไรอย่างเงี้ยที่เจอมา</p>	<p>แพทย์ที่ไว้ใจทำที่ไม่รังเกียจ ไม่ ตัดสินผู้ติดเชื้อ บุคลิกชวนให้เข้า ใกล้ บอกเล่าได้ทุกอย่าง</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>บางทีหมอยังแบบ คุณเป็นหรือ คือแบบว่าดู เหมือนเราไม่ใช่คน ดูดิคุณดูไม่รู้แล้วแบบว่า เค้าเห็นแฟ้มแล้วเค้าก็เปลี่ยนเป็นอีกคนนึงนะ ค่ะ แล้วเค้าก็ถามออกมาความรู้สึกตรงๆอะไร อย่างเงี้ย ทำไมเหวอเป็นไม่เป็นมันก็เหมือนกัน สุดท้ายมันก็หนีไม่พ้น มันก็เป็นนะ ทำไมคุณ ต้องตัดสินคนที่หน้าตาแล้วแบบ คุณเปิดแฟ้ม แล้วคุณผงะ มันคืออะไรที่ contrast กันมาก ค่ะ ตอนแรกเข้ามาคุณก็โอเค แต่พอคุณเปิด แฟ้มเค้าก็แบบท่าทีเปลี่ยนชัดเจนมาก แล้วเรา ก็เลยถือแฟ้มทุกวันนี้นั้นก็เหมือนตราบาป กลัว ยอมรับคือคนอื่นเค้าเข้าใจว่าคนที่เป็นอย่างเงี้ย มันจะต้องโทรม ซีด ผอม ดำ เกรียม เค้าก็ ตัดสินคนที่หน้าตาเหมือนกัน เข้าไปนั่งเค้าก็... แต่พอเค้าเปิดแฟ้มเค้าก็จะเป็นอีกคนนึง เห็นๆ จากที่เค้าจับตัวเราอยู่เนี่ย อย่างหมอทำสิวเค้า จะไม่ใส่ถุงมือ แต่พอเค้าดูแฟ้มปั๊บเค้าก็รีบที่จะ ใส่ถุงมือ จนเรารู้สึกว่าบางทีจับตัวเนี่ยมันเชื่อ ไม่ใช่หมัดนะที่จะกระโดดไปจับตัวหมอ ทำไม ต้องกลัวขนาดนั้น</p>	<p>แพทย์แสดงท่าทีรังเกียจ ระมัดระวัง มากผิดปกติ</p>	<p>แสดงท่าทีรังเกียจ ประสบการณ์ในการพบแพทย์</p>
<p>คือพอตอนนั้นต้องยอมรับว่าพอถูกหมอกระทำ แบบนี้ ทำให้เราไม่อยากจะออกจากบ้าน ไม่อยาก</p>	<p>หวาดระแวงทำที่คนในสังคม แยกตัวจากสังคมโดยสิ้นเชิง</p>	<p>ประสบการณ์ไม่ตีลดความ ไว้วางใจ</p>

<p>ไปไหนเลย เพราะขนาดหมอยังรังเกียจ คือเป็นคน คนที่รักษาคนยังเลือกที่จะไม่คุยกับคนไข้ที่เป็น เอดส์ แล้วนับประสาอะไรกับคนอื่นที่จะมา เข้าใจ ขนาดคุณหมอเค้าก็ยังไม่เข้าใจเลยไม่ ออกจากบ้านเลยคะช่วงนั้นแค่อยากจะกินอะไร อย่างงี้ คือรดน้ำต้นไม้ หรือให้อาหารปลาหน้า บ้านก็ไม่เดินออกไปเลยคะ ต้องออกมา กลางคืน เป็นอย่างงั้นเลยคะ ทำให้เราเอ๊ะ หรือ ว่าเราผิดปกติ หน้าตาเราไม่เหมือนคนอื่นแล้ว คือต้องบอกว่าคุณหมอสองท่านแรกทำให้เรา รู้สึกอย่างงั้นจริงๆ แล้วพอมาเจอที่นิรนาม คุณ หมอดี มาที่นี่คุณหมอดี ก็เออเข้าใจว่าเราเป็น อย่างงี้ เราก็อ้วใจ พอไปเจอกลับไปที่อีกตอนที่เรา ต้องการผ่าตัด หมอโรงพยาบาลเดียวกันแต่อยู่คน ละที่อยู่คนละตึก อยู่คนละโลก ทำไมมันเป็น คนละเรื่องเลย ทำให้แบบว่า โอเค บอกแม่ว่า ต่อไปถ้าจะตายนะ ไม่รักษา คือหาหมอมคน เดียวไปเลย คือเหนื่อย ชี้เกียจที่จะไปนั่งเตรียม หัวใจหัวใจใหม่</p>	<p>ผลจากการที่แพทย์แสดงความ รังเกียจ</p>	
<p>คือมันไม่ไหวคะ การที่เราจะไปนั่งบอกหมอ อ้าวคุณเป็นมาก็ปี คือถามทำไม คุณหมอเป็น ตำรวจหรือ เราไปฆ่าคนตายหรือ คือถ้าเราต้อง ไปหาหมอทุกแผนก คุณหมอมจะต้องมานั่งถาม เราอย่างนี้ทุกแผนกเลยหรือ ชุดแผล เราก็อ้ว อยากจะทำแล้ว คือมันไม่ใช่สิ่งที่ดี เราอยาก จะให้มันแบบลึมๆไปซะ คุณหมอก็ก็นั่งขึ้นมา นะ เหมือนมันพร้อมที่จะถูกเสียบ แงะๆ ออกมาอะไรอย่างงี้ แล้วก็ไล่ สะบัดๆออกไป</p>	<p>แพทย์ตอกย้ำเรื่องผลเลือด</p>	<p>ไม่ต้องการให้แพทย์ตอกย้ำเรื่อง ผลเลือด</p>
<p>ไม่ออกจากบ้านเลยคะ ไม่ออกไปไหนเลยคะ คือให้แม่บ้านลาออกไปเลย ขออยู่คนเดียวทำ เองหมด ไม่ออกไปไหน ไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ไม่ ยอมเจอเพื่อน คือเก็บตัวไม่อยากที่จะออกมา</p>	<p>แยกตัวจากสังคม รู้สึกด้อยค่า กลัวทำที่รังเกียจจาก บุคคลอื่น</p>	<p>ประสบการณ์ในการตรวจรักษา กับแพทย์ ผลจากการที่แพทย์แสดงท่าที รังเกียจ</p>

<p>เจอหมอมที่โรงบาลนี้ละคะ หลังจากออกมาเจอหมอมที่โรงบาลนี้ คือปีนึงนะคะในการที่อยู่บ้านที่ไม่ไปไหนเลยหนึ่งปีเต็มๆ ไม่ไปไหนเลยคือกลัวหมอม กลัวคนอื่นรู้ ขนาดหมอมยังรังเกียจแล้วนับประสาอะไรกับคนอื่น ก็เลยไม่ไปไหนเลยดีกว่า ไม่ยอมออกไปไหนเลยหนึ่งปีเต็มๆ ไม่ยอมทำอะไรทั้งสิ้น ไม่ทำงาน ไม่ทำอะไร แต่โชคดีที่พอจะมีเงินเก็บอยู่บ้าง แต่ก่อนก็ต้องใช้การโอนเงินผ่าน internet ตลอดเวลาที่เราซื้อของเวลาที่เราไม่ได้อยู่กับที่บ้านนะ ก็จะให้แม่กับน้องสาวหิ้วมา คือจะเจอกับเฉพาะคนที่รู้ว่า เป็นอะไร ขนาดเพื่อนสนิทก็ไม่ยอมเจอ ไม่เจออีกเลย กลายเป็นคนไม่ไว้ใจคนไปเลย คือกลัวว่าขนาดหมอมเค้ายังทำกับเราอย่างงี้ แล้วคนอื่นที่เค้าไม่มีความรู้ คือเก็บตัวนี้ถึงขั้นไม่ไปไหนเลยนะคะ</p>		
<p>ทำอะไรไม่ได้เลย มันเหมือนหุ่นยนต์นะ คือมันรู้สึกว่ามันต้องกิน ต้องตื่น ต้องทำอะไรแค่นั้นนะ ขนาดตอนกลางวันก็ไม่ออก แค่อยูในบริเวณบ้านก็เลือกที่จะไม่ออก ออกไปกลางคืนออกไปแล้วก็อยู่ในบริเวณบ้านนะคะ ไม่ใช้รถมันกลัวคะ เพราะว่าถูกหมอมทำมาอย่างงี้มันจิตตกไปเยอะ แล้วก็รู้สึกกลัวขนาดหมอมยังไม่เลือกที่จะไม่รักษาคนไข้ ยังทำกับเราอย่างงี้ แล้วคนอื่นเค้าจะทำกับเราอย่างไร</p>	แยกตัวจากสังคม	ผลจากทำที่รังเกียจของแพทย์
<p>เพราะว่าคุณหมอนี้ยังเป็นอะไรที่แบบ... เพราะการที่เราจะเป็นหมอมได้เนี่ย จะต้องมีความประเสริฐแล้ว จะต้องเป็นคนช่วยเหลือคน ต้องเป็นคนประเสริฐแล้วอะไรอย่างงี้ใช่ไหมคะ สัญลักษณ์ของคุณหมอมถึงเป็นเป็นไม้เท้าแล้วเป็นงูพันไข่ม้อยคะ แต่เนี่ยมันกลายเป็นงูเห่ามากัดคนไข้ ก็เลยอึดอัด ฉันทนอยู่ไม่ได้แล้วถ้าเจอ</p>	แยกตัวจากสังคม	ผลจากการที่แพทย์แสดงท่าที่รังเกียจ

<p>หมอลักษณ์ ก็เลยไม่ไปดีกว่า ตอนแรกที่มารับยาที่นี่ ต้องสามเดือนออกจากบ้านที่ ต้องตื่นแต่เช้ามากเพราะไม่อยากเจอใคร จะเรียกแท็กซี่เข้ามาที่บ้านมารับ จะเป็นอย่างนี้นะคะ วงจรจะเป็นอย่างนี้ ปีหนึ่งเต็มๆที่ไม่ยอมไปไหนเลย ไม่อยากไปไหนทั้งสิ้น ประสาทกลับไปเลยละคะ ช่วงนั้นนะจากคนดีๆเนี่ย บ้าได้เลยนะคะ</p>		
<p>จากการกระทำจากสองหมอลักษณ์ที่โรงพยาบาลนั้น คือยอมรับเลยว่าเป็นโรคนี้ถามว่ากลัวมั๊ย ก็กลัว ทุกคนกลัวตายกันทั้งนั้นแหละ คือการที่เป็นอย่างนี้ก็รู้สึกแย่อยู่มากแล้ว แต่มาถูกกระทำด้วยการรังเกียจของมนุษย์เนี่ย มันทำให้เราอยากฆ่าตัวตายมากกว่าที่เราเจ็บป่วยอีก คือจริงๆถามว่าเจ็บป่วยมันทำให้เราเสียใจ แต่ไม่เคยคิดที่จะฆ่าตัวตาย เราไม่ได้พิการ มือเท้าเรายังมี เรายังทำงานได้ สติปัญญาเรายังมี แต่การที่ถูกรังเกียจเนี่ย มันแย่มากกว่ากันเยอะค่ะ กลายเป็นอีกคนที่อยู่อีกโลกหนึ่งเลยคะ ความรู้สึกนะ ทำให้เราอยากฆ่าตัวตายได้จริงๆ ทำให้เรามานั่งคิดว่า ตายแล้วถ้าเกิดฆ่าตัวตายแล้วมันไม่ตายละ สมมติหรือเราจะขับรถไปตกเหว หรือไปชน อ้าวแล้วถ้าเจอ คุณหมอลักษณ์ไปตรวจเราแล้วคุณหมอไม่มีจรรยาบรรณแล้วเค้าบอกว่า เออเค้าฆ่าตัวตายเพราะติดเชื้อเป็น HIV เป็นเอดส์ค่ะ เป็นโรคร้ายตามหน้าหนังสือพิมพ์อย่างนี้ คือโรคร้ายนี้บอกได้เลยว่า มันต้องเป็นโรคนั้นแน่ แล้วพ่อแม่เราจะอยู่ยังไง</p>	<p>ความกลัวรังเกียจส่งผลให้เกิดความทุกข์ในใจ</p>	<p>จมอยู่กับความทุกข์</p>
<p>ไม่ใช่กลัวตายนะ เพราะทุกวันนี้ก็ไม่เคยกลัวเลยตั้งแต่เป็นโรคนี้อะไรเลย แต่กลัวที่จะถูกรังเกียจมากกว่า กลัวที่จะถูกไม่เข้าใจ มันก็เป็นตราราบแป้นอยู่แล้ว คุณหมอยังมาทำอย่างนี้ ยังมาทำตอกย้ำเข้าไปอีก มันกลายเป็น</p>	<p>กลัวรังเกียจมากกว่าความตาย</p>	<p>กลัวรังเกียจสาเหตุของความทุกข์ในใจ</p>

<p>แบบว่าพอมันหลุดจากโลกที่เป็นหมอของเราเนี่ย จะกลายเป็นอีกโลกไปเลย มันเหมือนไม่ใช่โลกของเรานะ</p>		
<p>หมอจะฟังคำพูดเรา แล้วหมอก็จะไม่ซักอะไรเรา แล้วก็ฟัง เสียงคุณหมอจะนุ่ม ไม่ได้แสดงท่าที่รังเกียจให้เรา รู้สึกไม่ดี คือจริงๆเราเป็นคนที่เปิดตัวเองมาก แล้วก็เป็นคนที่ไม่ชอบที่จะไปอะไรอย่างงี้ แต่ถ้าคุณหมอดีกับเรา เราก็อยากจะมา อยากจะอะไรอย่างงี้ ให้เราไปไหนเราก็ไป จริงเราแบบไม่อยากจะเอาหน้าเราไปโชว์ที่ไหน อันนี้พูดจริงๆนะคะ แต่เป็นเพราะคุณหมอเนี่ย เราเลยไม่กลัว เรามีความรู้สึกว่าเรามั่นใจ อย่างตอนที่ครั้งที่แล้ว เราก็บอกตรงๆเรา ถ้าเป็นคุณหมอท่านอื่นอย่างที่เคยเจอมานะ ให้ตายยังไงเราก็ไม่ไป ให้ตายก็ไม่ไปจริงๆ เพราะเป็นคุณหมอเราถึงรู้สึกมีความไว้ใจ เราถึงมีความกล้า เรามีความกล้าที่จะไป ไปแล้วเราก็สบายใจ ไม่รู้สึกไม่สบายใจนะ กลับมาก็ happy ก็โอเค</p>	<p>แพทย์ที่ไว้ใจจะรับฟัง ไม่แสดงท่าที่รังเกียจ ไว้ใจแพทย์เพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเอง</p>	<p>ผลของความไว้ใจแพทย์ ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>ถึงแม้ว่าคุณหมอจะพาเราไปเจอใครอีกหลายคน เราก็ยังรู้สึกว่าเราไว้ใจ เพราะคุณหมอไม่ได้รังเกียจเรา แล้วคนที่เค้าไม่รังเกียจเราพาเราไปแล้วคนอื่นเค้าจะรังเกียจเราหรือ เราก็คิดว่าสังคมคงไม่แยขนาดนั้น เออ..ก็เลยกลายเป็นความไว้ใจ</p>	<p>ไว้ใจแพทย์ ไว้ใจผู้อื่น</p>	<p>ผลของความไว้ใจ</p>
<p>คือถ้าเราไม่ไว้ใจหมอนะคะ เราก็จะไม่อยากรักษา เพราะคุณหมอเค้ายังทำกับเราอย่างงี้ แล้วเราจะไปเชื่อใจอะไรเค้าได้ละ แต่ถ้าไว้ใจเมื่อเป็นอะไรนิดนึงเราก็จะมาบอกคุณหมอว่าเป็นอย่างงี้ มีปัญหาอะไรอย่างงี้ อย่างบางที่เรื่องบางเรื่องที่ไม่อยากจะพูดเราก็มาเล่าให้คุณหมอฟัง เพราะว่าเราไว้ใจใจเราก็เลยบอก</p>	<p>ไว้ใจ บอกข้อมูลจริง</p>	<p>ผลของความไว้ใจ</p>

ถ้าไม่อย่างงั้นเราก็จะเสีย		
มันก็จะเกิดกรณีว่าทำไมคนไข้ปล่อยตัวงอมพระรามอย่างงั้น คือจริงๆไม่ต้องไปถามคนไข้ถามใจคุณหมอก่อนดีกว่าว่า ตอนที่เค้าเดินมาในสภาพยังดีอยู่เนี่ย ยังเป็นมนุษย์ หัวยังอยู่บนปากคุณหมอคิดที่จะรักษาเค้ามั๊ยนะ หรือรักษาแค่ตามหน้าที่ เขียนใบสั่งยาแล้วก็ไป แต่พอมีความไวใจทำให้คนไข้อยากจะกลับมาดูแลตัวเองไง คือมันเป็นเรื่องที่มากับความเข้าใจ ความเชื่อใจ ความไวใจของเรามันเป็นเรื่องอันดับสำคัญมาก	ไวใจแพทย์จะดูแลตัวเอง	ผลของความไวใจ
การที่คนไข้เลือกมาหาคุณหมอเนี่ย เป็นเพราะเค้าไวใจ เค้ามั่นใจในตัวคุณหมอมาก เค้าถึงกล้าที่จะเดินเอาแฟ้มประวัติปากหน้ามาบอกคุณหมอให้ช่วยรักษาเค้า แต่การที่คุณหมอปฏิเสธเค้าออกมาเนี่ย มันจะทำให้ความไวใจหมดไป และจะทำให้คนไข้บางคนเนี่ยคิดว่าเค้าจะไม่มารักษาที่นี่อีก ซึ่งตรงนี้ก็อาจจะไปทำอะไรที่แย่งลงกว่านั้น คือการที่เค้าเดินมาหาคุณหมอ ก็แสดงว่าเค้าไวใจคุณแล้ว 50 แล้วนะ แต่การที่คุณทำกลับไปอย่างงี้ แสดงว่าเค้าก็ไม่เหลือความไวใจแล้ว เค้าก็เลือกที่จะเดินออกไป แล้วก็เปลี่ยนไปเป็นอีกโรงพยาบาลหนึ่งใช่ปะ ก็คือไปหาเรื่อยๆนะปะ ก็คือบางทีบางคนเค้าก็อาจจะไม่รักษาแล้ว ปล่อยให้ตายไปเลยดีกว่า แล้วไหนๆก่อนจะตายขอใช้ชีวิตให้คุ้มซะหน่อย อันนี้คือเรื่องจริงนะคะคือโรคนี้มันมากับความเข้าใจขั้นพื้นฐาน กับความไวใจ คือมันเป็นของที่มาที่มากับจิตใจจริงๆนะคะมันเป็นโรคที่ต้องรักษาด้วยใจจริงๆ คืออย่างเราเนี่ย ถ้าเราเจอหมออย่างนั้นบ่อยๆ เราก็เลือกที่จะไม่รักษาแล้วคะคุณหมอ เลือกที่จะตายเลยดีกว่า ก็คือบอกแม่	เข้าพบแพทย์ไวใจแพทย์อยู่แล้ว ไม่ไวใจแพทย์ ไม่ต้องการรักษา	การเกิดขึ้นของความไวใจ ผลของความไว้วางใจ

<p>คะถ้าเกิดเราหนีออกไปที่นี้แล้วต้องเจออย่างนี้อีก หนูก็ไม่เอาแล้วนะ ก็คือช่างมันเหอะ อะโรมัน จะแค่นั้นก็คือแค่นั้น คือตอนแรกถึงขั้น อืม..ไปอยู่พระพุทธรูปที่มัย หรือไปเซียงรายไปทำมูลนิธิ แล้วก็ไปอยู่ที่คนที่เป็นโรคเหมือนเรา ไม่ต้องออกมาแล้ว ยาเราก็ไม่อยากจะกินแล้ว</p>		
<p>หลังจากผ่านไปเจอคุณหมอดีที่เข้าใจเรา เราก็รู้สึกที่เราแข็งแรงมากขึ้น ตอนนั้นก็ทำงานได้ดูแลตัวเองได้ กล้าเดินออกไปไหนได้ ขับรถไปไหนมาไหนไม่สนใจใคร มันไม่ถูกตรรกะแล้วนะคะ แต่ก่อนมาหาหมอที่โร เหมือนเดทแรกเวลามาหาหมอที่โรงพยาบาล ใจมันจะเต้นตึกๆ ไม่ใช่ว่าเจอหน้าคุณหมอนะคะ หมายถึงว่าเวลามานั่งในห้องนี้ จะแบบกลัวแล้วก็ไม่กล้าเจอหน้าเพื่อนฝูงที่เป็นเรา ไม่ให้เบอร์โทรศัพท์ คือกลัวมาก...แบบว่า...กลัวอะไรต่างๆ เพราะว่าถูกกระทำจากหมอย่างงี้มาสองครั้ง ก็คือกลัว พอเสร็จแล้วพอตอนหลังก็ เออ..โอเค เป็นเพื่อน ไปกินข้าว ไปอะไรกัน ไปคุยเฮฮา ปาร์ตี้กัน คือเราก็เออไปแรกเปลี่ยนความรู้กัน อะไรอย่างงี้คะ ก็คือไม่ได้ไปคบกันเรื่องอย่างนั้น ก็คือเป็นเพื่อนกัน เวลาไม่สบาย แบบว่าเฮ้ยเจ้ ผมไม่มียาเอามาให้หน่อย เออได้ๆ</p>	<p>แพทย์ช่วยให้ผ่านวิกฤตการณ์ ไว้ใจแพทย์ ไว้ใจผู้อื่น</p>	<p>ผลของความไว้วางใจ ยอมรับผลเสียได้อย่างแท้จริง</p>
<p>ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หรือบางทีแบบว่าเจ๊ยาหนูหมดส่งไปรษณีย์มาให้ได้มัย เออ..เดี๋ยวจัดให้อะไรอย่างเงี้ยนะคะ มันก็เลยกลายเป็นสังคมอีกสังคมหนึ่ง ก็คือไม่มีปัญหานั้นคะ คือพอถามว่าเออยาตัวนี้ต้องทำยังไง คือต้องบอกว่าสมัยแรกเนี่ย โหไม่กล้าเลย นั่งตัวลีบมากเวลามาพบหมอ ใจมันเต้นตึกๆเลยนะคะ เออแล้วตอนหลังก็พอแบบมาเจอเพื่อนที่เป็นเหมือนเรา เริ่มคุยไปไหนมาไหนกัน</p>	<p>ยอมรับการติดเชื้อ สร้างสังคมผู้ติดเชื้อด้วยกัน</p>	<p>ยอมรับผลเสีย เกิดความเปลี่ยนแปลงในจิตใจ</p>

<p>เป็นตัวของตัวเอง เวลาถามอะไรเนี่ยก็กล้าบอก คือสมัยก่อนหนูจะไม่กล้า แล้วก็โทรศัพท์จะมีหลายเครื่อง เพราะว่าจะมีเบอร์สำหรับเฉพาะกิจที่โรงพยาบาลโทรมาอีกเครื่องนึงอะไรอย่างเงี้ยเดี๋ยวนี้อะไโเค เป็นเบอร์ส่วนตัวเรา เราไม่ซีเรียสเออ..คือมันเกิดจากความที่เราไว้ใจคุณหมอ ไว้ใจพยาบาล ก็เลยทำให้เรารู้สึกโเค เราไว้ใจหมดทุกคน ก็เนี่ยละคะ มันเกิดจากความไว้ใจจริงๆ</p>	<p>ไว้ใจแพทย์ ไว้ใจผู้อื่น</p>	<p>ผลของความไว้ใจ</p>
<p>เปิดหมดเลย เวลาเพื่อนถามก็จะไม่บอกชื่อนามสกุล เดี๋ยวนี้อัโห ฝากลงชื่อี่ มากันเป็นดับเลย เป็นกระดาษ A4 ลงอะไรอย่างนี้ ก็คือชื่อ รหัสบัตรประชาชนด้วยอะไรอย่างงี้ ลงจองไว้ ก็คือไม่กลัวแล้ว รู้สึกเฉยๆ</p>	<p>ไว้ใจแพทย์ ไว้ใจคนอื่น ช่วยเหลือผู้อื่น</p>	<p>ผลของความไว้ใจ เกิดความเปลี่ยนแปลงในใจ</p>

ตารางแสดงการให้รหัสผู้ให้ข้อมูลหลักรายที่ 3

คำพูด	ประเด็นรอง	ประเด็นหลัก
ทราบผลเลือดนี้จากตอนนั้นผมไม่สบายมาก ก็ป่วยมาก แล้วยิ่งก็ไม่สามารถที่จะรับรู้อะไรได้คือป่วยเป็นเยื่อหุ้มสมองอักเสบ	รู้ผลเลือดเมื่อป่วย	รับการเจาะเลือดเมื่อมีอาการ
ก็แค่นั้นนะครับ แล้วมันก็ไม่มีอะไรต่อ ก็บอกว่าแค่ติดเชื้อ แต่สิ่งที่มัน มันทำให้ ญาติรู้สึกแย่ แต่มันเป็นเรื่องทำที่บางอย่างซึ่งคนไข้หรือญาติอาจจะรับรู้ได้	รับรู้ผลเลือดจากแพทย์ที่แค่ทำตามหน้าที่	ประสบการณ์ในการรับรู้ผลเลือด
เค้าต้องตาย นี่คือคุณหมอพูด เค้าต้องตายแล้ว ป้าจะทำยังไง อ้าวคุณหมอดังคำถามแบบนี้ แม่ผมทำไงหมอยังไม่ได้ทำหน้าที่ของหมอถึงที่สุดเลย แม่ก็เลยบอกว่า ช่วยรักษาให้ถึงที่สุดก่อน ถ้าตายฉันก็โอเค นี่คือในกรณีที่คุณจะพูดได้ แต่ถ้าในกรณีกับคนที่พูดไม่ได้ละ สิ่งที่มีมันกลับไปก็คือ เค้าคนไข้กลับบ้านแล้วไปรอตาย อันนี้มันส่งผล คงตายจริงถ้าเป็นแบบนั้น อันนี้เผชิญที่บ้านมันมีคนมีความรู้อยู่บ้างก็ต้องบอกเป็นชนชั้นกลาง เค้าก็พยายามที่จะต่อรองพยายามที่จะบอกว่าช่วยคือใช้คำว่า ช่วยเถอะนะ ช่วยทำให้เต็มมาก่อนจะตายไม่ว่า	แพทย์แคว้นไปทำตามหน้าที่ไม่ทุ่มเทใส่ใจในการรักษา	ประสบการณ์ในการตรวจรักษา
ไม่ได้มีความหมายเลย เป็นหน้าที่ของคุณหมอ แต่สิ่งที่คุณหมอบอกใส่ใจอธิบายนี้ต่างหาก ซึ่งมันมีความหมายมาก ผมว่าอันนี้ก็ป็นจุดหนึ่งที่คนเค้ารับบริการนี้เค้ารับรู้ได้ อันนี้มันเมื่อ 10 ปี แต่ว่าก็ต้องบอกว่ามันไม่มากนักโดยเฉพาะคนที่ป่วยเป็นโรค HIV แล้วยิ่งเป็นโรคนี ส่วนใหญ่เป็นเรื่องปฏิเสธ เพราะเจอหมอบางคนในตอนนั้น เค้าปฏิเสธจากโรงพยาบาลเอกชน เค้าบอกว่ารักษาที่โรงพยาบาลเค้าไม่ได้หรอก เพราะว่าค่าใช้จ่ายมันเยอะแล้วก็ต้องรักษาอีกนาน ให้ไปรักษาที่อื่นเถอะ อะไรอย่างนี้	ปฏิเสธการรักษา	ประสบการณ์ในการตรวจรักษา

<p>แต่ว่าบทบาทอันหนึ่งที่มันจะลดช่องว่างระหว่างคนใช้กับหมอได้ แล้วทำให้คนไข้ไว้วางใจได้นั้นคิดว่าใช้เวลาไปกับเค้าอีกนิดหนึ่งใช้เวลาไปกับเค้าอีกนิดหนึ่ง ผมเห็นหมอยู่กับผมไม่เกิน 2 นาทีแต่คนไข้ใช้เวลารอคุณหมอประมาณ 5-6 ชั่วโมง</p>	<p>ให้เวลา มีการสื่อสารที่ดี</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>แต่สิ่งที่เค้าได้ก็คือ แลบลิ้น อ้าปาก ให้นยา เค้าต้องการจากคุณหมอมากกว่านั้น อย่างเช่นว่าอันที่ 1 เค้ามีสิทธิที่จะรู้ว่าสิ่งที่คุณหมอนิฉัยสิ่งที่คุณหมอกำลังวิเคราะห์ที่อยู่ตอนนี้ มันเกี่ยวกับตัวเค้า</p>	<p>แพทย์ตรวจรักษาไปตามหน้าที่</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์ ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>เป็นข้อมูลเป็นคำอธิบาย อันนี้อันที่หนึ่ง อันที่สองอันนี้เป็นสิ่งสำคัญมาก คุณหมอต้องให้ความหวังกับเค้าด้วย คือแนวทางการรักษาของคุณหมอนี้มันจะไปถึงไหน แบบไหน ยังไงช่วยอธิบายหน่อย</p>	<p>ต้องการข้อมูลและความใส่ใจ</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>คือมันเป็นเรื่องไม่ใช่หมอกับคนไข้ นะครับ คือคนที่อยู่ตรงหน้าเราเนี่ยมันคือคนคนหนึ่งครับ แล้วคือเวลาในทัศนะของคนไข้เค้าจะคิดว่าหมอนี้ไกลมาก ยิ่งไกลมาก สูงมาก มีความหมายมาก เพราะฉะนั้นเวลามาใกล้เค้าปุ๊บมันมีคุณค่า แล้วก็เค้าก็จะคาดหวังว่าหมอยจะให้บริการเค้า โรคของเค้าจะดีขึ้นเป็นอย่างนั้นอย่างนั้น</p>	<p>ให้การยกย่องแพทย์ ให้ความไว้วางใจอยู่ก่อน ให้ปฏิบัติอย่างเท่าเทียม</p>	<p>การเกิดขึ้นของความไว้วางใจ ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>ใส่ใจมุมชีวิตของคนไข้อื่นๆด้วย เป็นแบบไหน แกรมคนไข้รายนัดเดียว ตอนนี้เป็นไงบ้าง รู้สึกยังไงแค่นี้จะครับ แล้วแนวทางของหมอยจะเป็นแบบนี้ละ มีข้อกังวลอะไรมั๊ย ข้อจำกัดของคุณมีอะไรมั๊ย กังวลใจอะไรไร้เปล่า มีอะไรที่คุยกับหมอใหม่ อะไรแบบนี้ รายละเอียดบางอันเนี่ยะ หมอยอาจจะไม่มีเวลารับฟังทั้งหมดอะไรแบบนี้ ผมก็เสนออะไรแบบนี้ผมว่าอันนี้เป็นเรื่องใส่ใจที่จะคุยกันว่า หมอเองมันหลายท่านนี่มุ่งเน้น</p>	<p>ใส่ใจในมิติอื่นด้วย ประสบการณ์ที่ดีไว้ใจแพทย์</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

<p>เป็นเรื่องเฉพาะโรคแล้วก็ให้ยากิน แล้วก็จบ ภายอย่างเดียว คนไข้มันต้อง เค้มาความ คาดหวังเค้เยอะ ภายด้วย เค้ก็เข้ามา ความ คาดหวังเค้เยอะ ปัญหาเราไม่รู้อะไร อย่างผม ก็มีปัญหาเยอะแยะมากมาย ผมมาก็เอ้อ คุย กับคุณหมอท่านหนึ่งเนี่ยะ มันผ่านไปอีก ก็สิบ ปีเราก็ไม่เคยลืมนะ แต่ถ้าเรามีประสบการณ์ ร้ายๆถ้าเราเจอหมอท่านนี้ปุ๊บแค้นปั๊ยเราก็ อยากรจะย้ายห้องแล้ว</p>		
<p>คุณหมอไม่เข้าใจวิถีชีวิต คุณหมอห่วงเรื่อง คุณภาพการรักษาอย่างเดียว แต่ลืมนคุณภาพ ชีวิตของคนกับวิถีชีวิตของคน จุดเดียว ผมว่า มันแคบเกินไป ต้องมองว่า นี่เราเป็นผู้ป่วย เรื่องนี้ลองดูซิ เพราะคุณหมอ ไม่สามารถ จัดการชีวิตใครได้อยู่แล้ว การจัดการชีวิตของ เรอนับจากวันนี้ไปกับฉันที่ดูแลกัน กับหมอ ตก ลงร่วมกันหน่อย มันเป็นแบบไหน คนไข้ก็มีส่วน ร่วมแล้ว ทำแบบนี้แบบนี้ เธอทำได้ไหม หมอ ก็จะได้ไม่ต้องห่วง เวลาที่คุณหมอนัดมาช่วง ไหน เธอก็ต้องวางแผนนะ เพราะว่าหมอเองก็ วางแผน เพราะว่าหมอเองไม่ได้ดูแลคนเดียว เป็นแผนร่วม การจัดการร่วมกัน</p>	<p>ต้องการมีส่วนร่วม</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>คนไข้เค้รักชีวิต เค้ก็รักเค้ก็ไม่อยากขาดยา แต่บังเอิญเงื่อนไซ้ชีวิตคนนี่มันหลากหลายมาก อันนี้ไม่ได้หมายความว่าให้คุณหมอเข้าใจ เงื่อนไซ้ชีวิตคนทุกคน ไม่ได้คิดแบบนั้น แต่ให้รู้ ว่าเงื่อนไซ้คนทุกคนนี่มันมากกว่า มันมี มากมายมันมีหลากหลาย แต่เราจะลดช่องว่าง ระหว่างกันได้ยังไง ก็ให้เค้ดำเนินไป เค้ จัดการชีวิตได้ก็ดำเนินไป</p>	<p>ต้องการแพทย์เข้าใจผู้ติดเชื้อ ใส่ใจในมิติอื่นด้วย</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ให้ความไว้วางใจ</p>
<p>เค้คิดว่าข้อมูลที่จะได้จากหมอที่เกี่ยวข้องกับ ตัวเค้ แนวทางจากคุณหมอ ความหวังจาก คุณหมอ จะไปข้างหน้ายังไงกำลังใจ ถ้าคุณ</p>	<p>ถ้าเชื่อไว้วางใจจะปฏิบัติตาม คำแนะนำ</p>	<p>ความสำคัญของความไว้วางใจ</p>

<p>หมอบุคแบบนี้ละ คนไข้ปฏิบัติแบบดีเส้น บรรทัดเลยก็ได้เพราะว่าเค้าเชื่อ นี่ก็เป็น ความไว้วางใจอย่างหนึ่ง</p>		
<p>แล้วเค้าให้บริการไม่ดีหรือ ไม่ใช่จัดสูตรยา ให้บริการทุกอย่างนี่โอเค เป็นแค่ส่วนเล็กมาก เลยที่คนไข้ต้องการ อ้าวฉันก็ทำหน้าที่ของฉัน แล้ว มันยังมีอันนี้อีก มีรายละเอียด มันเป็น เรื่องใจ มันเป็นเรื่องความรู้สึก มันเป็นเรื่อง ความที่ต้องใส่ใจ ดูเค้า อะไรเค้าไปแบบนี้ คุณ หมอบใช้เวลากับคนไข้ประมาณ 7-8 นาที วินิจฉัยเรื่องยานี้ไม่กินที่เอง ที่เหลือ คอยเรื่อง อื่นพอคอยเรื่องอื่นมันก็จะเห็นประเด็นที่มัน ส่งผลกระทบต่อการรักษา ที่มันมีคุณภาพต่อ การรักษา ซึ่งสิ่งที่คุณหมอบอกได้ใจก็คือ เรื่องadherence แต่ว่าเงื่อนไขของเค้าที่เค้า แลกเปลี่ยนกับคุณหมอ ผมเห็นคุณหมอ record ไว้ในหมายเหตุนะครับ ว่าคนไข้คนนี้มี ประเด็นอะไรสำคัญ พอครั้งต่อมาเค้าถามเลย ว่า ประเด็นวันนั้นเราคุยกันนะ เพราะฉะนั้นคุณ หมอบไม่ต้องจำเลยเพียงแค่อคลิกคนไข้คนนี้เจอ แล้ว ถามต่อวันนั้นนั่นเราคุยเรื่องประเด็นนี้แก้ ถึงไหนยังงี้เล่าให้หมอบฟังซิ คนไข้ก็ตกใจ ผมยัง เคยเลย</p>	<p>ต้องการมากกว่าการจ่ายยา ต้องการให้สื่อสารจากใจ ไว้วางใจจะเคร่งครัดต่อการรักษา</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์ ความสำคัญของความไว้วางใจ ลักษณะแพทย์ที่ต้องการ</p>
<p>คิดว่าเป็นเรื่องมองด้านเดียว มันต้องมองคน แบบองค์รวมทั้งหมด คือมันต้องดูเรื่องกาย เรื่องใจ สังคมเค้า เรื่องความเป็นอยู่ เรื่อง เศรษฐกิจ เค้าทั้งหมด ผมคิดว่าเป็นโอกาสดีที่ ทำได้มากกว่า วินิจฉัยโรค เป็นนักสังคม สงเคราะห์ เป็นนัก counseling ผมคิดว่านี่คือ บริการที่เป็นมิตรต่างหากละ</p>	<p>ต้องการให้ใส่ใจในส่วนอื่นด้วย</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>บางที่คุณหมอบต้องเป็นคนเปิดประเด็นเยอะๆ อะ ต้องเปิดประเด็นคุย ผมว่าธรรมชาติของคน เรื่องการคุยกัน มันจะคุยกันเนี่ย ผมคิดว่าอย่า</p>	<p>ต้องการให้แพทย์เป็นผู้เริ่มประเด็น ก่อน การสื่อสารแบบที่ต้องการ</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

<p>เจอกันครั้งแรกแล้วค่อยๆเติมเต็ม บางทีครั้งแรกก็อาจจะไม่แนบปึกก็ได้ แต่ไม่เป็นไร บันไดขั้นแรกอาจจะสวย</p>		
<p>มันส่งผล เรื่องadherenceที่คุณหมอคาดหวังก็จะล้มเหลวถ้าคนไข้ไม่ไว้วางใจ เพราะว่าคนไข้ก็จะไป ไปหาสิ่งที่เค้ารู้สึกว่าเค้ามีความสุขแล้วเค้ารู้สึกปลอดภัย อันนี้สำคัญ จะสร้างความปลอดภัยให้เค้าได้อย่างไร คุณหมอจะสร้างความมั่นใจให้เค้าได้อย่างไรว่า เค้าจะปลอดภัย เค้าจะ เค้ามาพึ่งไม่ผิดคน</p>	<p>ถ้าไม่ไว้วางใจเคร่งครัดต่อการรักษา ถ้าไว้วางใจรู้สึกแพทย์เป็นที่พึ่ง</p>	<p>ความสำคัญของความไว้วางใจ ความหมายของความไว้วางใจ</p>
<p>อันที่หนึ่งการมีส่วนร่วม ความมีส่วนร่วมเนี่ยในที่นี้ไม่ใช่แค่รูปแบบ การมีส่วนร่วมจะว่าเอาแค่รูปแบบไม่ได้ การมีส่วนร่วมของคนกับคุณหมอนี้ คุณหมอก็ร่วมวงกับคนไข้ คุณหมอก็ไม่ได้เรียกร้องว่าคนไข้ให้มาร่วมวงกับคุณหมอด้วย คือมันเป็นการเข้าถึงซึ่งกันและกัน อันนี้เป็นรูปแบบหนึ่ง แล้วเกิดนั่งวงแลกเปลี่ยนอันนี้ มันจะเห็นมุม ให้ลดช่องว่างแล้วก็ให้เกิดทำให้ความไว้วางใจเนี่ย ตั้งต้นจากจุดนี้เลย ดึงการมีส่วนร่วม แต่ว่าเข้าถึงซึ่งกันและกันนะแล้วต้องเป็นรูปธรรมด้วย</p>	<p>ต้องการมีส่วนร่วม</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

ตารางแสดงการให้รหัสผู้ให้ข้อมูลหลักรายที่ 4

คำพูด	ประเด็นรอง	ประเด็นหลัก
รับรู้ว่ามันก็คือ ตกใจใจคะ ส้อมันออกมาว่าเป็นโรคที่ติดโดยต้องไปเป็นผู้หญิงบริการหรือว่าเป็นคนที่อะไรแบบ... เราก็เลยตกใจ ก็เลยเอา...ทำใจนะว่าเออโรคนี้มันเป็นโรคอะไร ไม่มียารักษา ก็เลยขอเค้า เดี่ยวก่อนนะคะ หยุดก่อนได้มั๊ยคะ คือตอนนั้นเราเริ่มทำใจไม่ได้ แล้วเรามีความรู้สึกว่า เราจะต้องตายแล้วหรือคือตอนนั้นคิดอย่างนี้จริงๆว่า เราได้ตัวนี้มาเราต้องตายแน่นอนเลย ความรู้สึกของเราตอนนั้นมันจะซ็อค บวกเบลอ	ซ็อค คิดถึงความตาย	หวาดกลัวต่อความตาย จมอยู่กับความทุกข์
มันคืออะไรนะคะ HIV โรคเอดส์ พอบอกตรงนี้มาเหมือนกับว่า เหมือนกับสมอง หรือว่าอะไรจะหยุด ณ ตอนนั้น มีความรู้สึกว่าจะอะไรเกิดขึ้นคือคิดอยู่กับตัวเองอย่างนี้ ไม่ได้ฟังเค้านะ ว่าเค้าจะพูดอะไรตอนนั้น ความรู้สึก จำได้ดีก็ตั้งสติว่า มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ทำไมต้องเกิดกับเราด้วย	ซ็อค ปฏิเสธ	จมกับความทุกข์
ไม่รู้ว่าติดตอนไหน แล้วที่สำคัญฉันไม่เคยไปต่างประเทศ แล้วรับเชื้อมาได้อย่างไร มันติดต่อกันทางเพศสัมพันธ์ ฉันก็มีสามีคนเดียวแต่งงานก็สามีคนแรก แล้วก็เลิกกันไป อยู่ด้วยกัน ไม่ถึงปีด้วยซ้ำ เลิกกันไปตั้งแต่ตั้งครรภ์ก็อาจจะติดมาจากสามี ก็ยังไม่เข้าใจอะไรอีกคือสามีหายไปแล้ว	ปฏิเสธ ประเมินว่าตนไม่เสี่ยง	จมกับความทุกข์
เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน น้องกลับไปบ้านนะ แล้วก็ตั้งสติให้ดีๆ แล้วก็ใช้ชีวิตนาน.....นะคะ แล้วก็หมั่นมาตรวจดูแลสุขภาพ แนะนำแค่นี้หนูวิ่งอีก 7 โรงพยาบาลคะ ไม่ใช่ฉันไม่ใช่ คือ ปฏิเสธอย่างเดียวว่าไม่ใช่ ไปหลายๆ โรงพยาบาลคะ ซึ่งตอนนั้นเป็นคนที่ค่อนข้างจะพอมีเงินอยู่บ้าง	ปฏิเสธ	จมกับความทุกข์

<p>ตรวจที่ไหน แพ่งเท่าไร ยอมตรวจ ผลออกมา ก็คือบวกหมด แล้วมันมีความรู้สึก ว่า ตัวฉันหรือมันไม่ใช่แล้วไงอะ เราก็ยังปฏิเสธว่าไม่ใช่ ไม่น่าจะเป็นไปได้ ไม่ใช่</p>		
<p>ตอนนั้น นั่งร้องไห้ จำได้ว่า นั่งรถเมล์นะคะ จำได้ว่าจะมาขึ้นสาย 40 นั่งร้องไห้ นั่งไป นั่งกลับ นั่งไปนั่งกลับ เราไปทำเวรทำกรรมอะไรหรือ เหมือนคนบ้านะคะ คือไม่คิดอะไรเลย ร้องไห้ อย่างเดียว แล้วก็เหมือนสบถ กับตัวเอง ว่าอะไร ทำไม ไม่มีคำตอบอะไรเลยอะไรแบบเนี่ยคะ ทำไม มันคืออะไร ทำไมมันต้องเกิดกับฉัน แล้วก็คิดอะไรไม่ได้เลย ตอนนั้นมันเหมือนสมองเบลอไปหมด ก็มีความรู้สึก ว่า การที่เราระบาย ก็คือได้ร้องไห้ อย่างเดียว ได้สามีก็ไม่มีใครว่า ถ้าเค้ารู้แล้วเค้าจะคิดอย่างไร ก็ร้องไห้ ทำตัวอย่างนี้ข้าวไม่กิน ทำตัวอย่างนี้</p>	<p>จำใจต้องยอมรับ ซึมเศร้า</p>	<p>จมกับความทุกข์</p>
<p>มันเหมือนสิ้นหวัง หมอเองก็ไม่บอกอะไรเราเลย เราเองก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่ยังไง ข้อมูลด้านอะไรก็ไม่มี ก็อย่างที่บอกว่า ก็ได้รับข้อมูลมาแค่นี้จริงๆ ว่าถ้าดูแลตัวเองดีๆ ว่าดูแลตัวเองดีๆว่ามันคืออะไร หนูก็ไม่รู้ หนูรู้ว่าหนูกินอาหารครบสามมื้อ นี่คือการดูแลที่ดีแล้ว ไม่มีอะไรมาบอกหนูอีกเลย</p>	<p>แพทย์ไม่ให้ข้อมูลในการดูแลตนเอง</p>	<p>แจ้งผลเลือดไปตามหน้าที่เท่านั้น</p>
<p>คนที่เข้าไปพบแพทย์เนี่ย อยากได้สิ่งที่ตัวเอง เหมือนกับฝากชีวิตไว้ ตรงนี้จริงๆนะคะ ก็คือ หมอ คือพระเจ้า สำหรับพวกเรา แล้วก็มีความรู้สึก ว่า พอเดินเข้าไปปั๊บ เราน่าจะได้สิ่งดีๆ กลับมา เพื่อให้ตัวเรามีชีวิตอยู่ได้ แต่กลับกลายเป็นเหมือนกับว่า เหมือนหมอไม่อยากจะเจอเราคือไม่แน่ใจเหมือนกัน อาจจะเป็นรุ่นแรกๆที่พบหมอ นั่งห่างกันก็คือ ไม่ได้ใกล้ๆ เหมือนกับคนไข้ปกติทั่วไป นะคะ บางครั้งบางโรงพยาบาลเค้าเซ็นเก้าอี้ออกห่างให้เราเห็น</p>	<p>ไว้ใจแพทย์อยู่ก่อนแล้ว แพทย์แสดงท่าทีเห็นห่าง</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์</p>

<p>เลย</p>		
<p>เรารับรู้เองว่า ทำไม อย่างห้องนี้ เราจะมองเห็น อย่างเนี่ยคะ ทำไมเค้าปฏิบัติกับอีกคนหนึ่ง แบบนั้น แต่พอถึงเรา ทำไมหมอบุปฏิบัติกับเรา แบบนี้เพื่อนส่วนใหญ่คิดแบบนั้นจริงๆจากการ ที่เราได้นั่งคุยมา ตั้งแต่เริ่ม จัดแยก ตรวจฯ แยก ตรวจแล้วเราจะรู้กันเลยว่า ไซ้เราคือ เอชไอวี ด้วยกัน ถูกแยกตรวจแล้วก็ เมื่อก่อนนี้หมอบจะ ใส่ถุงมือเห็นมัย เพราะเราถูกเลือกปฏิบัติมา ตั้งแต่แรกจริงๆ ในมุมมองคือไม่อยากจะให้แบบ มา เลือกปฏิบัติโดยชัดเจนไ้คะ</p>	<p>แพทย์เลือกปฏิบัติ แบ่งแยกผู้ป่วย</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์</p>
<p>พอผู้ป่วยติดเชื้อเอชไอวีเข้าไปปั๊บ ทราบคะว่า ผู้ป่วยบางคน เป็นอาการมากแล้ว เพราะว่า ถ้า ไม่ป่วยคงไม่มา ก็จะถูก.. แล้วก็ไม่ทราบว่า จะเป็นอะไรี่เปล่า ปวด แมสของผู้ป่วยเอชไอวีก่อน เลย</p>	<p>แสดงท่าทีเห็นห่างรังเกียจ</p>	<p>ประสบการณ์ในการตรวจรักษา</p>
<p>เราพยายามจะหลีกเลี่ยง จะหลีกเลี่ยงคนเลยคะ ขนาดนั้นเลยนะคะ ขนาดหมอบเอง ยังมี ความรู้สึกกลัว รังเกียจแล้วมันทำให้เหมือนกับ ตอนนั้นไม่ใช่ผู้ติดเชื้อนะเป็นโรคเอดส์ โรคเอดส์ นะ โรคเอดส์ โรคกรรมนะ หมอบเอง หมอบก็ยังไม่ ต้อง ป้องกันเลยเหมือนให้ทัศนนะให้ผู้ติดเชื้อไปเลย ว่าต้องหลีกเลี่ยง พยายามหลีกเลี่ยงจากคนอื่น ตั้งแต่แรก เลยที่ ความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ความรู้สึกของ คนไข้ที่ไปเหมือนหมอบเป็นพระเจ้า แต่พระเจ้า ปฏิเสธอย่างนี้ มันเหมือนกับแบบอัย ทำไมนะ หมอบที่ตรวจรักษาเค้าเองก็ยังมีความรู้สึกว่าเรา เป็นโรคติดต่อร้ายแรง</p>	<p>ผลจากท่าทีของแพทย์ยังทำให้รู้สึก ด้อยค่า ให้ความสำคัญกับแพทย์และท่าที ของแพทย์มาก</p>	<p>ให้ความไว้วางใจ ยกย่องแพทย์ อยู่ก่อนแล้ว</p>
<p>มันคิดว่า เราจบแล้วไ้คะชีวิตนี้ เราย่ออย่าง เดียวแล้วช่วงที่ร่อนเีย คือการดูแลร่างกายให้ ดีๆ คำว่า ดีๆเนี่ยคะ เราก็เลย กินอาหาร ดีๆ เราไม่รู้ว่าอาหารดีคืออะไร อาหารหลัก ห้าหมู่</p>	<p>หลังรู้ผลเลือดพฤติกรรม เปลี่ยนแปลง ชีวิตเปลี่ยนแปลง</p>	<p>ผลจากการที่แพทย์ไม่ให้ข้อมูลที่ ถูกต้อง</p>

<p>เรียนมา โภชนาการ มันเป็นมุมมองแบบขอใช้ชีวิตให้เต็มที่ไปเลยแล้วก็อีกอย่างหนึ่ง การที่จะใช้ชีวิตดีๆ ก็คือ ต้องไปชายทะเล ต้องไปสูดอากาศบริสุทธิ์แล้วก็ ไปวัด ไปอะไรอย่างเนี่ยคะ คือเราเริ่มเปลี่ยน เปลี่ยนชีวิตตัวเองเลย เปลี่ยนเลนนะคะ</p>		
<p>จากที่เป็นคนที่เป็นคนแอคทีฟทำงานนะคะ เป็นคนที่เหมือนกับมันใจตัวเองมากไป ขาดความมั่นใจไปเลยนะคะ เวลาจะคุยกับใครก็ไม่กล้าคุยใกล้ๆ เพราะว่า เราถูกกระทำมาก่อนนั้น ทำให้เรารู้สึกติดเข้ามาในตัวเองด้วยนะคะ อันนั้นคนอื่นคงไม่ทราบ แต่ตัวเองทราบ พอเราถูกตรงนั้นบีบเราก็ก็นึกได้ว่า เอ้ย เราไม่เหมือนคนอื่นนะ เราไม่เหมือนคนอื่นจริงๆ เราก็ก็นึกว่าเริ่มเนี่ยละคะ เบียงเบน สิ้นหวัง หมดเลยคะ ตอนนั้น หมดเลย ไม่มีอะไรเหลือเลย ตอนนั้นที่คิดอยู่ ได้อย่างเดียว... เปลี่ยนเลย เปลี่ยนจากคนที่อยากทำงาน เปลี่ยนคนที่เป็นสาวมัน กลับกลายเป็นอยากเข้าวัด ไปเที่ยวที่ยังไม่เคยไป อยากทำอะไรที่ตัวเองยังไม่ได้ทำ ตอนนั้นคิดถึงขนาดนั้นเลยนะคะ ไม่ได้คิดถึง อยากเลี้ยงลูก อยู่กับลูกให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ก็คือ ตัดสินใจลาออกจากงาน เลี้ยงลูกอยู่กับบ้าน ใช้เงินเก่า แล้วก็ไปวัด ไปเที่ยว</p>	<p>รู้ว่าติดเชื้เองด้วยค่า ไม่เหมือนเดิม รู้สึกถึงความตาย หรือเป็นผู้ป่วยระยะสุดท้ายของโรค</p>	<p>ความรู้สึกหลังรู้ผลเลือด</p>
<p>ทุกครั้งที่ไปพบแพทย์เมื่อป่วย พอได้ยินคำนั้นขึ้นมาปุ๊บ เราก็ก็นึก เหมือนกับช็อคไประยะหนึ่ง ชั่วคราวหนึ่งก่อนที่จะสื่อสารกับหมอได้ แล้วมันยังเป็นแบบนี้บ่อยๆ จนตอนหลังนะคะ ไม่อยากไปพบแพทย์ เอาตัวอย่างยาไปซื้อกินเองก็คิดว่า ตอกย้ำไ้คะ รู้ไหมว่าคุณเป็นอะไร แต่ในมุมมองกลับกัน เราเอง หมอน่าจะเข้าใจเราว่าเราเป็นอะไรนะคะ</p>	<p>แพทย์ตอกย้ำเรื่องผลเลือด</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์ ลักษณะแพทย์ที่ไม่ไว้วางใจ</p>

<p>เพราะจะได้ไม่ต้องได้อินอะไรเพื่อมาตอกย้ำ ถูกมัยคะ ไปซื้อยาบ้านหมอดี หมอดีให้ยามา ตามที่เราขอซื้อ ไม่ต้องมีคำอธิบายอะไร ไม่ต้องมีคำ เขี่ยตอสนี้ ถ้าถามว่า หมอถามว่า สุขภาพเป็นยังงัยบ้าง มันก็เหมือนตอกย้ำนะคะ เพราะว่า ความรู้สึกของเรา เราเหมือนคนใกล้ตายแล้วหรือ</p>	<p>แพทย์ตอกย้ำเรื่องผลเลือด ไม่ต้องการพบแพทย์ที่ตอกย้ำ</p>	<p>ประสบการณ์ไม่ดี ไม่ต้องการพบแพทย์อีก</p>
<p>เราจะได้อินคำตอกย้ำ คุณรู้ไหมว่าคุณเป็นอะไร ช่วงป่วย ก็เจอคำนี้อีกเป็นปอดอักเสบนะคะ ปีสี่สองนะคะ ก็เจอคำนี้อีก ทั้งๆที่ประวัติมันก็โชว์อยู่แล้ว แล้วเราก็ไม่อยากตอบ ไม่ตอบหนูไม่อยากตอบเลย หนูตัดสินใจหนูไม่ตอบ เพราะหนูไม่ไหวแล้ว เพราะตอนนั้นคือไม่ไหวแล้ว ย้ำเราอยู่ตลอดว่าเราเป็นอะไร เราเป็นอะไร เหมือนกับว่า ต้องมีคนคอยมาเตือนเรานะว่าเราต้องอยู่ ห่าง เหมือนกับทำให้เราต้องอยู่ห่างจากคนอื่นไปเรื่อยๆอย่างเนี่ยคะ ความรู้สึกตอนนั้นนะคะ</p>	<p>แพทย์ตอกย้ำเรื่องผลเลือด</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์ ลักษณะแพทย์ที่ไม่ไว้วางใจ</p>
<p>คนไข้ทุกคนเดินเข้าไปหาหมอเนี่ย หมอคือพระเจ้าสำหรับเค้าแล้ว ผู้ยิ่งใหญ่สำหรับเค้า เพราะฉะนั้น ถ้าเดินเข้าไปหาหมอ คุณหมอยังรักษาไม่ได้นะ ตอนนั้นดูแลไปก่อนนะ ดูแลตัวเองดีๆนะ พักผ่อนให้เพียงพอ แค่นี้คือจบกับการที่ว่า หนู ลองคิดค้นเรื่องยาอะไรนะ เดี่ยวมันก็ต้องมียา รักษา เห็นมัย วัณโรคยังรักษาได้เลย เมื่อก่อน คืออยากได้คำๆนี้ อยากได้คำๆนี้จริงๆ</p>	<p>ไว้ใจแพทย์อยู่แล้ว ต้องการกำลังใจ</p>	<p>เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงความไว้วางใจ ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>บอกได้เลยถ้าคนไข้ ต้องการแค่ยาจริงๆ คงไม่มีใครอยากเดินเข้ามาพบแพทย์หรอก ตรงนี้แหละคะที่ว่า ต้องการอยากได้อะไรจากหมอ ได้สัมพันธภาพ รอยยิ้ม แล้วก็กำลังใจ กำลังใจที่สามารถทำให้เราไม่หดหู่ ยาดีก็ไม่ต้องอยากได้จากหมอ</p>	<p>ต้องการสัมพันธภาพ กำลังใจจากแพทย์</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

<p>หนูชอบคุณหมอคคนนี้ ถึงคุณหมจะต่อว่าแต่ก็ภูมิใจที่ได้คุณหมคนนี้ก็ต่อว่า ก็ดูเรา คุณก็น่าจะรู้ว่าตัวคุณเองว่าคุณเป็นอะไร ทำไมไม่บอกตั้งแต่ตอนแรกไม่ตะโกนเรียกใคร คือเหมือนกับว่าเราไม่บอกใครไม่เรียกใครตอนที่เราจะคลอด ทั้งๆที่เราบอกพยาบาลไปแล้ว กลับกลายเป็นความผิดของเรา แล้วคุณหมก็ด้วยความเป็นหมอ ของความช่วยเหลือมนุษย์ไงคะ คุณหมเองก็พยาบาลก็ช่วยกัน ซึ่งพยาบาลเนี่ย เค้่าเตรียมพร้อมอยู่แล้ว แต่คุณหมเพิ่งมารับเด็กรู้ว่าเอชไอวีเิงคะ แต่คุณหมยังงี้ก็คือช่วยชีวิตเด็กก่อน เพราะว่าตอนนั้นยังไม่มีอะไรมารองรับเลย เพราะเบ่งแล้วมันขึ้นขาหยั่งแล้วคุณหมก็เอามือรับเลย พอรับเสร็จ คุณหมก็รีบโยนให้พยาบาล แล้วก็รีบไปล้างมือ ทำความสะอาด ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วก็บ่นไปด้วย ด่าไปด้วย</p>	<p>แพทย์ไม่รังเกียจ คำนึงถึงความปลอดภัยผู้ป่วย มากกว่าตนเอง</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์ ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>
<p>พยาบาลไม่ใช่หมอ เราเข้าใจว่าเค้่าเป็นพยาบาล แต่หมอ คือหมอ หมอคือคนที่เราจะฝากชีวิตไว้ แต่ถ้าคนที่เราจะฝากชีวิตไว้ พู๊ดซ้ำเติมเหมือนบางครั้งนี้เรา หนูไม่แน่ใจว่าหมออาจจะไม่ได้คิดอะไรเิงคะ อาจจะเป็นว่า เอเหมือนบอกเรานัยๆว่าเราต้องดูแลตัวเองอย่างเนี่ยเหมือนความรู้สึก ตอนนั้นเข้าใจ อาจจะเข้าใจแบบนั้นะคะหมอเองอยากจะให้พยายามดูแลนะ พยายามหลีกเลี่ยงอันนั้นอันนี้อะไรอย่างนี้</p>	<p>ไว้วางใจแพทย์ ยกย่องแพทย์</p>	<p>การเกิดขึ้นของความไว้วางใจ</p>
<p>แค้ยมคะ ไม่ต้องอะไรมาเลย เเดินเข้าไปคุณหมอยืมมาให้นะกับการที่เดินเข้าไปแล้วคุณหมอใช้หางตามอง คุณหมอลอง ไม่ว่าจะว่าคุณหมเอง กับคุณหมด้วยกันเนี่ย ความรู้สึกของมนุษย์นะ หนูว่าทุกคนคิดแบบนี้ รอยยิ้มคะ สิ่งแรกเลยที่เราอยากได้ อันที่สองนะคะ คำพูด</p>	<p>ต้องการทำที่ต้อนรับ การสื่อสารที่ดี รู้สึกถึงความไม่เท่าเทียมกัน</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

<p>การสื่อสารนี้อาจจะแบบคือไม่ต้องการอะไร มาก คือหนูเข้าใจนะคะว่าหมอเองหมอเรียนมา สูงอะไรอย่างนี้ เราเองเราเป็นปุถุชนธรรมดา บางที เหมือน พอเข้าไปปั๊บ เป็นอะไรมา ยิ้ม เป็นไงละเราวันนี้เป็นอะไรมาไปทำอะไรมาบ้าง รีเปลา ไปแพร่เชื้อรีเปลา ไม่นั่นใจว่าคุณหมอ เองเตรียมความพร้อมในการที่จะมา เอ๊ะกลุ่มนี้ รีเปลาที่เราจะต้องเตรียมความพร้อมมาใส่ใจ นิดหนึ่ง เราไม่ต้องการการใส่ใจมากกว่าคนอื่น แต่บางครั้งแล้ว เหมือนอย่างที่ว่า คำพูด เล็กๆน้อยๆบางทีไปสะกิดใจแล้วมันไม่ใช่ว่า บางที อาจจะโดนมา บางคนโดนมาเรื่อยๆ ไม่ กล้าที่จะบอกหมอ อย่างเหตุผลที่จะบอกว่า เดี๋ยวหมอไม่รักษา เดี่ยวพยาบาลไม่ให้คิว เดี๋ยวคุณหมอไม่จ่ายยาดีๆให้ก็เลยต้องยอม ไม่ กล้าต่อรองอะไรกับคุณหมอ เจอทำที่ยังไงก็ แล้วแต่ รอนาน ขนาดไหน ก็รอด</p>		
<p>มันมี ความรู้สึกว่า เหมือนเราแย่มากเลย เหมือนเป็นผู้หญิงที่แย่มาก เหมือนเป็นผู้หญิงที่ เหมือนถูกตีตราไปแล้วว่าเรา เป็นคนมั่ว เป็น คนอะไรอย่างนี้ไปเลย มันมีความรู้สึก ว่า หมอ ถามเรารึยังคือเราไม่ต้องการเกียรติอะไรนะ แต่ มันเหมือนกับมัน เหมือนถูกทุบหัว เหมือนถูก ทุบหัวไปเลย ต้องอยู่ในระดับนี้แล้วนะ อะไร อย่างนี้ เรามีความรู้สึก แล้วอย่างบางทีถามถึง เรื่องการป้องกันว่ามันอาจจะมีการกลั่นกรอง ตรงนี้นิดหนึ่ง แล้วนอนกับแฟนละ ใส่ถุงยางบ้าง มั๊ย รั้วมั๊ย มันติดกันได้</p>	<p>คำพูดไม่ให้เกียรติ</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์</p>
<p>เดี๋ยวนี้ นะคะผู้ติดเชื้อเข้าไป...ต้องลุ้นก่อน หนึ่ง เรื่องทำที่ใจคะ ก็อย่างที่บอก ว่า ตั้งแต่เริ่มแรกนี้ ยิ้มรีเปลา เดินเข้ามา คำพูด แล้วก็ข้อมูล แต่ว่า อยากจะให้เข้าใจสั้นๆเข้าใจ ไม่ใช่สั้นๆห้วนๆ แล้วจบ หนูไม่รู้ว่าคุณหมอจะพูดยังไงนะคะตรง</p>	<p>ต้องการแพทย์ที่ทำที่ไม่ตัดสิน ต้อนรับ ให้ข้อมูลจนกระจ่าง ใส่ใจในมิติอื่นด้วย</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ</p>

<p>นี้ ไม่สามารถบอกได้ คุณหมอมักรักษาอยู่น ปัจจุบันนี้ เค้ารู้แล้วว่าเราดูแลตัวเองได้ ไม่เคย ดูเลยที่เราทำอะไรถามเราซักไม่เคยถาม เรา อยากคุยกับหมอนะบางที่ เราอยากคุยนะ คือ ไม่ต้องคุยมาก คุณหมอมามาสักคำ เป็นไง ตอนนี้สุขภาพดีมั๊ย หรือย้อนไปถึงครอบครัว นิดนึงกับการที่ ให้สามีมาตรวจจริง กับการที่ การมีครอบครัวเป็นยังไง เออแล้วสามีเป็นยังไง บ้างอย่างเนี่ย หนูว่าความรู้สึกตรงนี้กับการพูด นะ หนูว่า หนูอยากพูดมากกว่าถามหนูแบบนี้ ถ้าใจของตัวเองนะคะอยากได้แบบนี้มากกว่า</p>		
<p>ยังไม่ทันพูดเลยคุณหมอดัดสินให้หมดแล้วหนู บอกว่าคุณหมอ หนูโอดมา นี่เจอกับตัวเลยนะ หนูโอดมา โอดแบบไหน โอดมีเสลดใหม่ หรือโอด แห้งๆ ขอคุณหน่อยนะ อ้อโอดแห้งๆคะ เตี้ยวไป ตรวจเสมหะหน่อยนะ จบเลยคะ ตรวจ แค่นั้น คะ จบแล้วอยากจะทำอาการของเรา มันไม่ใช่โอดแห้งๆอย่างเดียวนะ มันมีเจ็บ หน้าอกด้วย มันปวดข้างในท้องด้วย มันปวดไป ถึงหัวด้วยอะไรอย่างเนี่ย คืออยากบอกหม่อีก แค่นี้ แต่หม่อไม่ฟัง</p>	<p>แพทย์ไม่รับฟัง ใช้ตนเองในการ ตัดสินใจ ต้องการการสื่อสารที่ดีด้วยหัวใจ ไม่ให้มีส่วนร่วม</p>	<p>ประสบการณ์ในการพบแพทย์ ลักษณะแพทย์ที่ไม่ไว้ใจ</p>
<p>หนูไม่หวังอะไรมาก ก็คืออย่างที่บอกนะคะ สัมพันธ์ภาพ ใส่ใจกันมากกว่า แล้วก็ฟัง บางครั้งคนไข้อาจจะพูดมากไป แต่การที่คนไข้ พูดมาหนูบอกได้เลยนะคะ คุณหมอใช้ วิจารณญาณได้ว่าคนไข้เค้าพูดมากหรือ เพราะว่าเค้าอยากบอกเราว่า เกิดอะไรขึ้นใน ร่างกาย</p>	<p>ต้องการให้ฟัง ใส่ใจ อดทนในการ รับฟัง</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ต้องการ</p>
<p>เพราะความหวังของคนไข้คือเข้ามาคุณหมอ คือผู้รักษาเราได้ ดูแลเราอีก พอคุณหมอบอก ว่า จบเท่านั้น ชีวิตเราก็จบเท่านั้น</p>	<p>ไว้ใจ เชื่อมั่นแพทย์</p>	<p>ความหมายของความไว้ใจ ความสำคัญของความไว้ใจ</p>
<p>ความไว้ใจหรือคะ ไม่ใช่เราเฉพาะเรื่องเอช ไอวี เกี่ยวกับเรื่องครอบครัว ครอบครัวก็อาจจะ</p>	<p>ไว้ใจ แพทย์ต้องพูดคุยได้ทุกเรื่อง ให้ข้อมูลจนกระจ่าง</p>	<p>ความหมายของความไว้ใจ ลักษณะแพทย์ที่ไว้ใจ</p>

<p>ต้องคุย เพราะว่า ผู้ติดเชื่อเนี่ยเวลาเมื่อไรต้องเกิดอะไรขึ้นกับอีกคนหนึ่งแน่นอนคือสามารถคุยได้ทุกเรื่อง แล้วก็อีกอย่างหนึ่งว่า หมออาจจะฟังแล้วก็อาจจะ บอกว่าเออเค้าพูดเพื่อเจ้าหรือเค้าพูดอะไรแค่นั้น จริงๆไม่มีอะไรหรอกคะ คนไข้เข้ามาก็คือเนี่ย ง่ายๆเลยคือยิ้มแล้ว หายแล้ว ตั้งแต่ก่อนเจอหน้าหมอครั้งหนึ่งแล้ว แล้วก็อาจจะให้เล่าอาการให้ฟังหน่อยซี เป็นยังไงบ้าง ถ้าโอเคคนไข้บอกไม่มีอะไรเลย เอ้า โอเคนะถ้าไม่มีอะไรคุณแน่ใจไหม๊ัยคุณไม่มีอะไรนะ แล้วหมอก็จะส่งยาไม่มีแน่นอน เหมือนกับยาปัญหาเค้านิดนึง</p>	<p>ต้องการให้แพทย์รับฟัง</p>	
<p>คือเหมือนกับว่า ไม่แน่ใจว่าคุณหมออาจจะเรียนมาเยอะรีเปลาจะกัมน้ำตาลอดไม่สนใจคนไข้ คนไข้เดินเข้ามาบ๊อบไม่รู้นะ ถ้าเป็นความรู้สึกของหนูนะหนูอาจจะถูกฝึกรอบมมาทางสัมพันธภาพก็ได้ อย่างน้อยเราต้องงยหน้าแล้วจะยิ้มนิดหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนี้ เหมือนกับเขียนคนเก่ายังไม่ทันเสร็จเลย เรียกคนใหม่เข้ามา อย่างนี้คะ แล้วความรู้สึกนี้เกิด ความเกร็งความกลัว แล้วแบบเหมือนแบบบางที่ไม่อยากมา</p>	<p>ทำที่ไม่ต้อนรับ ผู้ป่วยเกรงกลัว</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไม่ต้องการมาพบ</p>
<p>อย่าว่าแต่หมอเลยทุกคนนะคะที่เค้าผ่าน ถ้าถูกตอกย้ำมาเป็นระยะๆอยู่เรื่อยๆ จะผ่านมาก็ปึ๊ก แล้วแต่มันก็ยังเหมือนเดิมมันไม่เหมือนโรคอื่นเป็นไง น้ำตาลลดลงรึยัง เป็นไงความดันลดลงรึยัง มันก็คืออย่างนี้ หมอระหว่างฟังก็เป็นไปแพร์เชื่อกับใครรีเปลา แล้วรู้ใหม่ว่าเราเป็นอะไรอย่างนี้ มันผิดกันเลยนะคุณหมอ มันก็นี่ไงคะ ถึงบอกว่า คนไข้ที่เดินเข้ามา คุณหมอกุมชีวิตเค้า ไม่ว่าจะด้านไหนแล้วแต่ ด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ทุกอย่าง เดินเข้ามา เค้ากลับไปเค้าลบนั่นนอน ถ้าบวกลับไป วันนี้เจอหมอดีจังเลย ดี</p>	<p>ไม่ต้องการตอกย้ำเรื่องผลเลือด ประสบการณ์ที่ดีส่งผลให้พึงพอใจ ไว้วางใจแพทย์</p>	<p>ลักษณะแพทย์ที่ไว้วางใจ การเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงของ ความไว้วางใจ</p>

<p>ใจจัง เค้าจะนั่งรถเมล์ไปเค้าจะนี่ถึงไป กับการ ที่วันนี้คุณหมอไม่ดี ได้ยาดี หมอไม่ค่อยนั่นเลย ฉันถามหมอมากไป หมอรู้สึกไม่ค่อยดีเลย วาด จินตนาการไปรอก่อนแล้วไ้ว่ามันต้องไม่ดีแน่ เลย</p>		
--	--	--

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างบทสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักรายชื่อที่ 9

ผู้สัมภาษณ์ : สวัสดิ์นะครับ ID 9

ID 9 : สวัสดิ์คะ

ผู้สัมภาษณ์ : เลยใช้ชื่อเป็นชื่อว่า ID 9 นะครับ ที่นี้เดี๋ยวผมจะเริ่มถามคำถามแล้ว คำถามไหนที่รู้สึกสะดวกที่จะตอบก็ตอบ แต่ถ้าคำถามไหนไม่สะดวกก็เลี่ยงไป

ID 9 : คะ

ผู้สัมภาษณ์ : อันนี้เป็นเรื่องของการวิจัยในเรื่องของความไว้วางใจนะครับ

ID 9 : คะ

ผู้สัมภาษณ์ : คราวที่แล้วที่เราคุยกันเนี่ยมันจะมีประสบการณ์ของ ID 9 หลายครั้งนะครับ ที่ได้เจอกับคุณหมอ ซึ่งมีบางครั้งที่มันก็ดี บางครั้งก็ไม่ดี ที่นี้ถ้าจะย้อนกลับไปถึงครั้งแรกนะครับ ที่ ID 9 รับรู้ถึงการติดเชื้อ พอจะจำได้ไหมครับ ตอนนั้น

ID 9 : จำได้

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ID 9 : ก็ตอนนั้นไปฝากท้อง แล้วก็เค้าบอกว่าให้ขึ้นมาที่ห้องนี้ ก็เห็นป้ายกิ่ง แต่คนห้องคนอื่นก็เค้าก็ให้ขึ้นไปดูอะไรที่หวอดหรืออะไรสักอย่างหนึ่งเนี่ยคะ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับผม เหมือนพาขึ้นไปทัวร์

ID 9 : ใช่ แล้วเราก็งงว่าทำไมเราไม่ได้ขึ้นไป แล้วทำไมเราต้องโดนมาที่นี้คนเดียว แล้วก็แบบว่าทำไมห้องเราผิดปกติอะไรหรือเปล่า นึกว่าแบบว่าถูกพิจารณาเพราะว่าอายุเยอะแล้วด้วยนะคะ เสร็จแล้วก็ขึ้นมาก็เจอพี่พยาบาล ก็ถามชีวิตทั่วไปอะไร ก็ตอบไปก็แบบว่าเริ่มแบบ ทำไม่ถามเราแบบนี้ ก็แบบว่าเริ่มแบบว่าใจไม่ดี พุดตรงๆ แบบว่าไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องนี้คะ

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ID 9 : ก็พอพี่พยาบาลบอกว่าติดเชื้อ มันเหมือน มันเหมือนโลกกลมๆ พุดไม่ถูก เพราะแบบว่าเราไม่เคยคิดว่าเราจะเป็นอย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ID 9 : แล้วมันหาสาเหตุไม่ได้ เพราะแบบว่าเราก็ไม่ได้แบบอย่างที่บอก เราก็ไม่คิดว่ามัน มันจะมีอะไรที่ทำให้เราติด แล้วแบบว่าตอนแรกก็แบบว่า กลัวลูก กลัวรู้ว่าลูกจะติดไหม แล้วแบบว่าตอนแรกที่กลัวคือกลัวลูกพิการเนื่องจากอายุเยอะแล้ว สองก็คือกลัวลูกจะติดอย่างงี้ใหม่ มันก็เหมือนกับแบบสองดั้งใจ แต่แบบที่เค้าคุยดีว่าแบบว่า เราจะมีทางป้องกันอะไรอย่างเงี้ยคะ ถ้าเกิดอายุครรภ์เท่าไรแล้วเราจะให้ทานยาอะไรอย่างเงี้ย โอกาสที่ลูกจะติดก็น้อยลง

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นคือใจมันเหมือนกังวลกับลูกมากกว่า

ID 9 : ใช่ มันห่วงลูกมากกว่า คือแบบตัวเองก็งั้นเหมือนกันว่า ว่าติดเพราะอะไร แต่ว่ามันก็แค่แบบ เหมือนกับแบบว่า เออช่างมัน ตัวเองไม่เป็นไร

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ID 9 : แต่แบบว่าก็คือกลัวลูก เพราะลูกคนโตก็ไม่มี แล้วแบบว่าคนเล็กนี่ก็คือแบบว่า มันมาได้ยังไง ก็แบบว่ากลัวติด กลัวติดใจคะ

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นคุณเค้าทำงานอยู่

ID 9 : ตอนนั้นทำงานอยู่

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็เลือกมาฝากท้องที่นี่

ID 9 : ที่นี่ เพราะว่าตอนแรกทำงานอยู่แถวอื่นนะคะ แล้วก็พอดีแฟนให้มาที่นี่

ผู้สัมภาษณ์ : ครับ

ID 9 : จริงๆแล้วอย่างที่บอกว่าจะไม่เคยเข้ารับการรักษาโรงพยาบาลเพราะกลัว

ผู้สัมภาษณ์ : เออ กลัวอะไร คุณแกกลัวอะไร

ID 9 : กลัวทั้งหมดทั้งพยาบาล

ผู้สัมภาษณ์ : ยังไงกิตติศัพท์ มันยังงี้

ID 9 : คือตั้งแต่เด็กจนกระทั่งแก่เนี่ยใช้โรงพยาบาลเอกชนตลอดไม่ว่าจะเป็น แต่แฟนบอกว่าที่บ้านก็อยู่แถวนี้แล้วก็ คือบ้านเค้าทั้งบ้านใช้โรงพยาบาลนี้ เค้าก็บอกว่าโรงพยาบาลนี้ดี เก่งอะไรอย่างนี้ แต่เราก็บอกว่ามันจะไม่มากลัวหรือ แฟนก็บอกว่ากลัวอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : จากที่คุณแกกลัวเนี่ย กลัวอะไรบ้าง มันเป็นอย่างงี้

ID 9 : ถ้าความคิดโรงพยาบาลรัฐบาล คือแบบว่า คืออย่างพยาบาลเอกชนคือเข้าไปก็สวัสดิ์คะ มีอะไรให้รับใช้คะ คือแบบว่าเค้าจะแบบว่า nice แล้วก็แบบว่าดูแล take care เราอะไรอย่างนี้ แต่คือมาที่นี้คือแบบว่า ต้องมาเข้าคิว แล้วก็มาเจอพยาบาลซึ่งแบบว่า คืออย่างตอนแรกที่หนูมา หนูบอกตรงๆเลยว่า แบบว่าไม่รู้หรอก คือเราไม่รู้ว่าจะแบบว่าต้องทำอะไรบ้างอะไรอย่างเงี้ย คือมา เข้าทำไม่มานั่งอย่างนี้ละ

ผู้สัมภาษณ์ : โอ

ID 9 : แบบไปซึ่งน้ำหนักสิ บอกให้ไปซึ่งน้ำหนัก คุณมาซึ่งน้ำหนัก เอ้อจันหระคะ

ผู้สัมภาษณ์ : คือเค้าตวาดอะไรอย่างนี้

ID 9 : ใช่ คือเค้าพูดอย่างนี้ แล้วเราก็แบบว่าครั้งแรกเราก็

ผู้สัมภาษณ์ : อ่า

ID 9 : โอ้ย คือแบบมันใช่ คือมันใช่อย่างที่เราคิดที่เราเคยคิดไว้ก่อนนะ แล้วแบบว่าคือมัน คือห้องแรกที่เราโดนก็คือห้องฝากท้อง พยาบาลแล้วก็เป็นอย่างนั้นอย่างที่เราเจอจนแบบว่าครั้งแรกที่เรากลับไปเราก็บอกแฟนว่า เราไม่เอาแล้วโรงพยาบาลนี้ เราไม่เอา แฟนก็บอกทำไม ก็บอกว่าเราไม่เอา เราไม่ชอบ เรากลัวพยาบาล แฟนบอกจะไปกลัวทำไม เค้าอายุน้อยกว่า ก็บอกใช่เค้าอายุน้อยกว่าแต่เค้าไม่มีวุฒิภาวะที่จะคิดเลยหระ ว่าแบบว่าเราก็เป็นคนเราก็มีการศึกษาเราก็มีอายุแล้ว เค้าจะพูดกับเราเหมือนกับที่เค้าพูดกับคนอื่นที่ไม่ใช่แบบคนในโรงพยาบาลได้ไหม

ผู้สัมภาษณ์ : ทำที่เค้าแสดงออกเหมือนไม่ให้เกียรติเรา

ID 9 : ใช่ มันเหมือนกับแบบว่า มาขอกินฟรี ความรู้สึก มันเหมือนกับแบบว่ามาขอทาน

ผู้สัมภาษณ์ : ใช่

ID 9 : แล้วแบบว่ากลับไปบอก ไม่เอาๆ อย่างงี้ก็ไม่เอา

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนกับที่คิดไว้เลย

ID 9 : ใช่ มันใช่เลย มันใช่เลยอย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : ถามคุณแก่นิดนึง ที่มาครั้งนี้ ได้เจอคุณหมอที่ห้องตรวจไหมอะ

ID 9 : เจอคะ แต่คุณหมอก็คือเหมือน หนูพูดตรงๆนะก็เหมือนกับแบบรักษาแบบขอไปที อย่างตอนที่หนูฝากท้องที่..... คุณหมอเค้าก็จะพูด นอนลงนะคะ แล้วก็คือจะแบบว่าตรงนี้ตอนนี้เป็นยังไง อะไรงี้ แบบว่า มันไม่ใช่อย่างนี้

ผู้สัมภาษณ์ : เค้าจะอธิบายให้เรา

ID 9 : ใช่ คืออย่างนี้คือแบบพอเข้าไปปี๊บ เบ็บๆเสร็จ เข้าเสร็จแล้วหรือ เข้าสวัสดิ์คะ คือแบบว่าเราก็ เข้าเสร็จแล้วหรือคะ นี่ตรวจท้องหรือตรวจอะไร คือแบบว่าบางครั้งคุณหมอมองไม่ได้ดูท้องเราเลย ว่าแบบว่าเออ ท้องเราผิดปกติไหม รูปร่างเป็นยังไง หรืออะไรยังงี้

ผู้สัมภาษณ์ : อืม

ID 9 : คือแบบว่าเวลาเราถาม ก็แบบว่า เหมือนกับแบบพูดแบบให้คำถามนั้นผ่านๆไป โดยที่แบบบางทีเราก็เอ๊ะ มันยังไม่เข้าใจ แต่เราก็ไม่กล้าถามต่อเพราะแบบคนมารอคิวมันเยอะมาก เราก็เออโอเคพอกก็พอ จบก็จบ อะไอย่างงี้

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนเวลามันก็จำกัดด้วย แล้วก็หมอมองก็ไม่ได้ใส่ใจพอ ไม่เหมือนกับโรงพยาบาลเอกชนอะ

ID 9 : ใช่ คือแบบว่า ที่บ้านแฟนก็บอกว่าโรงพยาบาลนี้ดี อะไอย่างงี้ เราก็เข้าก็แบบว่าเหมือนกับแบบโอเค ดีก็ดี อ่า คือต้องมาอะไอย่างงี้

ผู้สัมภาษณ์ : นี่คือท่าทีของคุณหมอมองที่ตรวจท้องครั้งแรกก็รู้สึกที่ใส่ใจเราเท่า เท่าที่เราเคยเจอ

ID 9 : ใช่ ยิ่งพยาบาลในห้องนะ แบบอู๋ๆ กลับไปบอกชนหัวลูกเลยคะ คือแบบว่าจำได้เลยว่า บางทีก็ไม่ใช่พยาบาลด้วย เป็นแบบที่แบบใส่ชุดที่ไม่ใช่พยาบาล

ผู้สัมภาษณ์ : อย่างเหมือนผู้ช่วยอะ

ID 9 : เอออย่างนั้นละคะ คือแบบเราก็คิดแบบ ความรู้เท่าไรกัน แล้วแบบว่าทำไมพูดจกกับเราแบบนี้ เหมือนกับแบบเราเป็นตาสีตาสา เออ หนูก็แบบว่าเออที่เรากลัว เออมันใช่ ใช่เลย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอน พอเจอแล้วก็ทำให้เราไม่อยากมาอีก

ID 9 : ใช่ ทำให้เราไม่อยากมา

ผู้สัมภาษณ์ : เพราะตรงกับที่เราคิดเนอะ แต่ตอนนั้นก็ยังคงฝากต่อ

ID 9 : เพราะว่าแฟนเค้าก็บอกที่บ้านแฟนเค้าบอกโรงพยาบาลนี้ดีๆ เราก็แบบว่าเออคือได้ยิน หนูได้ยิน แต่แบบว่าก็ คือหนูก็แบบว่าไม่ได้อยู่ ไม่ใช่คนแถวนี้ หนูพูดตรงๆ หนูก็เลยแบบแล้วเออ โอเค แล้วมันดียังไง เออแต่เค้าบอกวาก็โรงพยาบาลนี้มีชื่อเสียงอย่างงั้นอย่างงี้ เราก็เออๆ ชี้ก็เรื่องเรื่องมาก ฝากก็ฝาก

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพอตอนมาเจอที่พยาบาลได้แจ้งผลให้เรารู้เนอะ

ID 9 : เหมือนโลกทลายเลย แบบว่ามันไม่คิดว่าเรา เราซึ่งแบบว่ามัน ไม่ใช่คนความประพุดิแบบนั้น จะต้องมารับสิ่ง ที่มันเป็นแบบนี้ โอเคถ้าแบบว่าหนูเป็นคนเที่ยวหรือเป็นคนที่เป็นคนที่เป็นแบบว่าใช้ชีวิตในกลุ่มเสี่ยงอย่างเงี้ย หนูจะไม่โทษตัวเอง แต่แบบว่านี่ แต่แบบว่าเราก็แบบว่า ไม่รู้สิ มันไม่ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ใช่เราเลย

ID 9 : มันไม่ใช่เลย

ผู้สัมภาษณ์ : ที่สมควรจะต้องมาได้รับตรงนี้ใช่ไหมครับ

ID 9 : ใช่ แต่แบบว่า

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วนอกจากเรื่องลูกที่กังวลแล้วเนอะ มันยังมีอะไรอีกไหมครับ ที่เป็นห่วง

ID 9 : พ่อกับแม่ ก็แบบ แล้วเค้าจะรับได้ไหม เค้าจะคิดยังไง แล้วเค้าจะเสียใจไหม ทุกวันนี้พ่อก็ไม่รู้ แต่แม่รู้ คือที่บ้านรู้ คือคุณพ่อคุณแม่เค้าอยู่คนละบ้าน

ผู้สัมภาษณ์ : เอ่อ

ID 9 : แต่ที่บ้านหนูทางนี้ก็รู้หมด รู้หมดทุกคน คือมีหนู มีแม่ มีน้องชาย มีพี่เลี้ยงหนู มีน้องพี่เลี้ยง ยกเว้นลูกสองคนที่ไม่รู้ นอกนั้นก็รู้หมด พี่ชาย พี่ชายอยู่อีกบ้านหนึ่งก็รู้ พี่สาวอยู่อเมริกาก็รู้ คือรู้หมดยกเว้นคุณพ่อ

ผู้สัมภาษณ์ : อือ ..

ID 9 : คือไม่อยากให้คุณพ่อรู้ เพราะว่าคุณพ่อเค้าแบบค่อนข้างจะ.....อือหนูไม่อยากให้พ่อเป็นปัญหา แล้วแบบว่าไม่อยากให้เค้าต้องมารู้ว่าแบบเราเป็นแบบนี้

ผู้สัมภาษณ์ : อือ อันนี้คือเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของการให้คนอื่นรับรู้ ยังพอจำได้มั้ยยังมีเรื่องอะไรที่เราหนักใจหรือกังวล

ID 9 : หนักใจหรือกังวล ก็คิดว่า ตอนนั้นไม่คิด คิดว่าอือ จะตาย ลูกคนนี้ถ้า ถ้าติดก็ตายไปพร้อมกัน ไม่คิดว่าแบบว่าคนเป็นโรคนี้จะ.. พุดง่าย ๆ ไม่มีความรู้ คิดว่าคนเป็นโรคนี้ต้องตายทุกคน

ผู้สัมภาษณ์ : OK

ID 9 : เพียงแต่ว่า อาจจะเป็นแบบว่า 2 ปี 3ปี แต่ก็แบบว่าเออ คิดว่า เออ ลูกคนนี้ก็ไม่ใช่ไรติดก็ติด และก็ตายพร้อมกันก็แล้วกัน แต่แบบว่าพอมาคูกับพี่พยาบาล มันไม่ใช่เนะ ตอนที่คุยกันแล้วก็แบบว่า เฮ้ยแบบว่าถ้าเกิดที่เค้าบอกว่า ถ้าเกิด เราอายุครรภ์ 7 เดือน แล้วทานยาลูกเราก็ไม่ติด ก็ตอนนั้นก็แน่ใจว่าติดก็ไม่ใช่ไร เพราะแบบว่าตายพร้อมกัน อย่างที่หนูบอก แต่แบบว่าที่เค้าบอกว่า โรคนี้มันไม่ได้แบบว่าเป็นแล้วตายทุกคน ถ้าเรารักษาตัวดีๆ ทานยาอะไรอย่าง

เจ็ย คำก็อยู่ได้เป็นสิบๆปีเลยนะ เราก็กลับมา เอ้ยมันใช่หรือคือแบบว่าก็เรา โรคนี้เป็นโรคที่หนูไม่เคยคิด ไม่เคยคิดว่าเราจะต้องเข้าไปยุ่งเกี่ยว เราก็เลยไม่ เป็นอะไรที่เราไม่เคยหาความรู้เลย คือไม่ไปยุ่ง ignore มันไปเลย คราวนี้ก็แบบว่าเอ้ย มันใช่หรือ อยู่เป็นสิบปีจริงๆหรือ

ผู้สัมภาษณ์ : มันไม่ตรงกับข้อมูลที่เรารู้

ID 9 : ใช่ คือภาพลักษณ์ของการเป็นโรคเนี่ย อย่างที่เค้าดูก็คือ คนไข้ที่วัดพระบาทน้ำพุที่นอนแล้วแบบว่า อย่างเมื่อวานนี้ที่หนูมาเห็นอย่างนั้น และคืออย่างนั้นเลย ซึ่งหนูคิดว่า

ผู้สัมภาษณ์ : ซึ่งส่วนเยอะหรือน้อยนะ

ID 9 : หนูคิดว่าต้องเป็นอย่างนั้น ความรู้สึกของหนู ว่าอย่างนั้น ใช่ คือทุกคนนี้ 2 ปี 3 ปี เต็มที่ 3 ปี ทุกคนต้องเป็นสภาพแบบนั้นและก็คือแบบ OKรับได้ไหมก็ถามตัวเองว่ารับได้ไหม แต่ถ้ารับไม่ได้ แล้วจะทำยังไง มันก็ไม่มีทางแก้ ก็ต้องกลับไปบอกตัวเองว่า ก็ต้องรับให้ได้ ว่าถึงตอนนั้นเป็นอย่างนั้น ก็แบบว่าอาจจะแบบว่าให้น้องพาไปอยู่ที่อื่น ซึ่งแบบว่าไม่ต้องอยู่ที่บ้าน คือแบบว่าไม่อยากให้คนอื่นเห็น(ร้องไห้) คือแบบว่าพอกุญกับคนที่บ้านอะไรอย่างเงี้ย คนที่บ้านกับบอกว่า เอ้ยไม่ใช่อย่างนั้น เราอยู่กันได้อะไรอย่างเงี้ย คำก็แบบให้กำลังใจ พี่เลี้ยงก็เข้ามาอดอะไรอย่างเงี้ย แบบว่าคือเค้าเลี้ยงหนูมาตั้งแต่เด็ก คำบอกว่าจะยังไงคำก็ไม่ทิ้ง เป็นยังไงคำก็จะดู ต่อให้แบบว่าต้องตายไปต่อหน้า คำก็จะอยู่ด้วยอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ทิ้งนะ

ID 9 : ไม่ทิ้ง คำเลี้ยงหนูมาตั้งแต่เกิดเลย

ผู้สัมภาษณ์ : ตรงนี้มันก็เป็นกำลังใจมากเลยนะครับ ที่ได้จากคนใกล้ชิดที่สุด

ID 9 : ใช่เพราะพี่สาวหนูที่อเมริกาโทรมาอย่างเงี้ย หนูก็บอกเค้า ตอนแรก ตอนแรกหนูเขียนจดหมายไป คำก็เลยแบบพอได้รับ คำก็เลยโทรมา ก็บอกเอ้ยทำไม อะไรอย่างนี้หรือ อะไรอย่างเงี้ย เออ เป็นแล้วแหละอะไรอย่างเงี้ย คำก็ไม่ถาม คำบอกไม่เป็นไร ไม่เป็นไรหรือก ก็กินยาอะไรอย่างเงี้ย ก็พูดๆเหมือนพี่พยาบาล คำอยู่ที่นู่นมานานแล้ว คำก็มี เพราะว่าคำเป็นเทคนิคการแพทย์ คำก็แบบว่าอาจจะรู้เรื่องพวกนี้ เพราะแบบว่าตัวเองกินยานะ รักษาตัวอะไรเงี้ย มันอยู่ได้ไม่เป็นไร อะไรอย่างเงี้ย ตกลงมันใช่จริงๆหรือ มันใช่อย่างที่พี่เค้าพูด

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ เหมือนเดี๋ยะ ยังสงสัยอยู่

ID 9 : ใช่ คือแบบว่ามัน หนูพูดตรงๆ มันไม่เหมือนไข้หวัดไข้อะไร เราจะต้องเอาตัวเข้าไป เอ้ย! มันจะมาทำเรา เดียวเราเป็นเราหาย จะแบบว่า อันนี้มันเป็นโรคซึ่งแบบว่า หนูเคยคิดนะว่าคนที่ เป็นโรคนี้จะต้อง ประพัตติตัวแย่มากๆ มันถึงจะเป็น แล้วแบบว่าเอ้ย ทำไมเราเป็นวะ

ผู้สัมภาษณ์ : ซึ่งมันเหมือนอยู่นอกวงโคจรเลยใช่ไหมครับ

ID 9 : ใช่ๆ เหมือนอยู่นอกจักรวาลของเราเลยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ใช่โลกของเราเลย

ID 9 : ไม่ใช่เลยคือแบบบ้านเราก็แบบคุณพ่อก็เป็นนายทหารใหญ่ คุณแม่ก็เป็นครู คือแบบที่สองคนก็แบบว่า เราด้วยกันก็จบสถาบันการศึกษาดีอยู่แล้วแบบว่า ญาติพี่น้องเราก็แบบมีหน้ามีตา ซึ่งมันๆ ใช้นี้มันไม่ใช่ มันไม่ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : โดยวิถีชีวิตแบบนี้ไม่ใช่

ID 9 : ใช่ มันไม่ใช่เลย แล้วแบบว่าอยู่ดี พอมาเป็นแล้ว แบบใช้โห

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนๆ โดนอะไรทูป

ID 9 : ใช่ๆ มันเหมือนกับแบบโดนสาปแหละ และแบบว่าชีวิตแก็ดก็เกินไปเปล่า แกเอาโรคนี่ไปสิ เออ หนูก็คิดเหมือนกัน เป็นเพราะเรามีความสุข เป็นเพราะเราสบายมามาก

ผู้สัมภาษณ์ : มากไป มันเหมือนต้องเอาหนะ ใส่มันชะหน่อยนึง

ID 9 : ใช่ ไม่งั้นชีวิตมันจะสมบูรณ์เกินไปมัย ใช่ เอาไปชะเลย หนูเคยคิดเล่นๆ หนูเคยคิดเล่นๆ ใจคือแบบ ไม่มีอะไรคิดตอนนั้น ตอนที่ห้องอยู่ก็แบบว่า นอนไปนอนมาหนูก็เคยคิดว่าอ้อเป็นเพราะอย่างจี้รีเปล่า คนเราไม่มีอะไรที่จะสมบูรณ์แบบ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เลยต้องสร้างรอยตำหนิให้มันชะหน่อยนึงนะ ไม่งั้นเดียว

ID 9 : ใช่ ทั้งๆที่เราไม่ได้เป็นคนสร้างแต่มันก็มาแล้ว เพราะฉะนั้นก็คือแบบ OK ก็ต้องยอมรับ พี่สาวหนูบอก เฮ้ย รักษาตัวนะอะไรอย่างเงี้ย แล้วมีอะไรก็ E-mail ไปเดี่ยวถ้าโทรมาคือแบบพี่ชายกลับมา นั่งกอด เฮ้ยไม่เป็นไรๆ อะไรอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : มันเหมือนความเชื่อ เราที่เคยรู้ว่า คนที่เป็นโรคเนี้ย มันต้องเนอะ ไม่ว่าจะอกใครก็ต้องรังเกียจ เดียวก็ต้องตายและ ตอนนี้นั้นเหมือนถูกสะเทือน ถูกกำลังดู เอ๊ะ มันใช่รีเปล่า ข้อมูลที่เราเคยรู้

ID 9 : และแบบว่าพอทุกคนรู้หมดแล้ว อาหารมื้อแรกที่หนูกินร่วมกับทุกคน คือแบบว่าหนูมองว่า ทุกคนจะกล้ากินร่วมกับหนูใหม่(ร้องไห้) แบบว่าทุกคนเค้านั่งล้อมวงอะไรอย่างเนี้ย หนูก็ถามบอก คือปกติบ้านหนูไม่กินช้อนกลาง หนูก็ถามแบบไม่ใช่ช้อนกลางหรือ บ้านหนูมองหน้า ใช้ทำไม ไม่เคยใช้ เกิดมาก็ไม่เคยใช้ หนูก็บอกคือไม่กลัวหรือ เค้าบอกกลัวอะไร หนูก็บอกไม่กลัวหนูหรือ น้องหนูพี่หนูแบบ พี่เลี้ยงกับแม่ ก็บอก บ้ารีเปล่า กลัวอะไรมันไม่ติดกันทาง

น้ำลาย ประสาทเค้ก็แบบ พูดแบบขำ แล้วเค้ก็ขำกัน หนูก็แบบมีความรู้สึกว่า เออหนูอยู่ได้ต่อไป คือแบบว่าไม่มีใครรังเกียจหนู(ร้องไห้)

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ เรายังกลับกลัว กลับต้องคอยสังเกตดูเอนะว่าเค้จะแสดงท่าที่ยังไง แต่ไม่เปลี่ยนเลย เค้ยังงัยก็ยังงั้น ยังรักไว้ใจเหมือนเดิม

ID 9 : ไซ้...อยู่แรกๆหนูกินน้ำหนูกีบอกพีเลี้ยงแบบ กีบอกขอน้ำแก้วหนึ่ง เค้ก็เอากแก้วมาตั้งให้ แล้วหนูก็กินไปครึ่งแก้ว น้องชายหนูเดินมาถึงถาม น้ำใครก็แบบน้ำพีเอง เค้ก็กินต่อ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เป็นปกติ

ID 9 : ก็ปกติ เราก็มอง เค้ก็ถามพีมองอะไร เราก็บแบบทำไม่กล้ากิน เค้บอกทำไม น้ำมันเฝ้าหรือไง คือแบบเค้ก็พูดตลก น้ำมันเฝ้าหรือพี ทำไมกินไม่ได้ แล้วเค้ก็เดินไปไม่ยอกคิดมากวะ

ผู้สัมภาษณ์ : เตียว มันคล้ายกับทุกคนเนี่ย ไม่มีใครรู้สึกอะไรเลย

ID 9 : ไซ้ คือแบบทุกคนแบบ คิดว่าแบบว่ามันเป็นเรื่องปกติ มันเป็นโรคปกติ แต่ในขณะที่หนูคิดว่ามันไม่ใช่ มันเป็นโรคอะไรที่แบบว่าโหย

ผู้สัมภาษณ์ : ถامنิดหนึ่งในใจตอนนั้นเลยนะรู้สึกว่าคุณว่ามันเป็นยังงัย

ID 9 : มันเหมือนคนนำรังเกียจ มันเหมือน มันเหมือนว่าสิ่งนี้มันเป็นเรื่องที่แบบว่าตัดสินชะตาชีวิตเราแล้ว ว่าแบบว่าภาพของคนไซ้ที่น้ำเหลืองพะๆ มันจะผุดขึ้นมาในหัวหนูตลอดเวลาว่า ต่อไปเนี่ยฉันจะเป็นอย่างนี้ เออ ขณะที่หนูยังไม่เป็น หนูก็คิดไว้แล้วว่าตอนนี้หนูพะแล้ว แล้วทุกคนจะรังเกียจหนูใหม่ คือหนูคิดไปอย่างนั้นเลย ถ้าแบบว่า คือแบบว่าคอยมองว่ามันจะมีอะไรขึ้นใหม่ อะไรอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : สังเกตตัวเองไว้

ID 9 : ไซ้ แล้วแบบว่ามันมีตุ่มใหม่ มีอะไร ก็แบบสิวขึ้นอย่างเงี้ย หนูก็แบบสิวขึ้น ไซ้ปาวอะไรอย่างเนี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : คือจะโยงเข้ามาหมดเลย

ID 9 : ไซ้ คือแบบสิวขึ้นอะไรอย่างเงี้ย ไซ้ปาว หนูก็ไปให้พีเลี้ยงหนูดู เค้บอกมันสิว พีเลี้ยงเค้ก็จิ้ม มันสิวเจ็บไหมหละ เออเจ็บ เค้ก็บอกมันเป็นสิว เค้ก็ไปซื้อผงวิเศษมาให้หนูทา มันก็ยุบ เค้ก็บอกเห็นไหมหละมันยุบแล้ว เราก็เออไซ้ มันยุบแล้ว มันจะต้องแบบว่า เหมือนกับแบบว่า มันจะต้องมีอะไรที่เปล่งประกายออกมาว่าฉันเป็น ฉันเป็น มันเหมือนมันมีอะไรคาออยู่ตรงหน้าผากหนู ตลอดเวลาว่าหนูเป็น HIV

ผู้สัมภาษณ์ :ติดอยู่ในใจเรา

ID 9 :มันติดอยู่บนหน้าผากหนู

ผู้สัมภาษณ์ :อ้อ อย่างนี้เลยหรอ

ID 9 : คือหนูกลัวว่าหนูเดินไปไหน คนเค้าจะรู้ คิดดูว่าหนูกลัวขนาดไหน มันเป็นโรคที่แบบว่ามันเป็นโรคที่คนรังเกียจ แล้วแบบว่าตอนที่หนูเป็นแรกๆ คือหนูเดินไปไหนเจ๊ยย หนูจะแบบไม่กล้าสู้หน้าคนอื่น ไม่กล้าสบตาเค้า ว่าแบบว่าเวลาเค้ามองหน้าเรา เค้าจะรู้ไหมว่าเราเป็นยังเจ๊ยย เวลาเดินหนูก็จะแบบเดินไม่มองใคร ไม่มองตา

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนที่บอกว่าติดเอาไว้เลยเนอะ

ID 9 :ใช่

ผู้สัมภาษณ์ :ว่ารู้สึกอย่างนั้นเลยเนอะ

ID 9 :เพื่อนฝูงอะไรอย่างเนี่ย ที่ไม่ใช่คนในบริษัทเจ๊ยย หนูก็จะไม่โทรหาเค้า

ผู้สัมภาษณ์ :ครับ

ID 9 : แต่เค้าเนี่ยโทรมา เป็นไร อะไรอย่างเนี่ย ทำไมเดี๋ยวนี้หายเงียบไปเลย คือแบบว่าหนูเหมือนจะแบบว่า ถ้าเป็นเพื่อนในบริษัท โอเคมันยังต้องทำงาน มันยังต้องเจอกัน ก็เจอกันต่อไป แต่ถ้าเพื่อนคนอื่นอย่างเนี่ย หนูก็จะแบบว่าตัดขาดไปเลย ว่าแบบว่าไม่อยากให้เค้ามารู้ว่า อีกหน่อยถ้าหนูตาย หนูต้องตายด้วยโรคนี้ เพราะหนูก็ไม่รู้ว่ามันอีกเมื่อไหร่ อาจจะไม่นานนี้

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วมันจะเป็นสภาพที่เรานึก ใช่แหมะว่า

ID 9 : ใช่ จะต้องเป็นสภาพแบบนั้น แล้วแบบว่า เพื่อนก็แบบว่าเฮ้ยแกเป็นไร ทำไมแกไม่โทรมาหาฉัน อะไรอย่างเนี่ย เราก็แบบว่า อ้ออยู่ๆ คือแบบว่าเพื่อนทุกคนก็แบบว่า เวลานั้นดึกกินข้าวอะไรอย่างเนี่ย หนูก็ไม่เคยไป แล้วเพื่อนมันก็เจ๊นนั่ง มันเป็นไรของมันวะอะไรอย่างเนี่ย ก็คือแบบ คราวนี้ทุกคนก็มาหาที่บ้านว่า แกเป็นโรรีเปลววะ เราก็ไม่กล้าบอก เราบอกไม่เป็นไร แต่แบบว่าเครียดๆเซ็งๆเบื่อกๆอะไรอย่างเจ๊ยย แต่แบบหนูก็ไปคุยกับน้องๆหนูก็บอกว่า อย่างนี้ไม่ได้หรอก มันไม่ได้โรคที่แบบว่าอะไรขนาดนั้น

ผู้สัมภาษณ์ :ครับ

ID 9 :คือแบบเนี่ยต้องใช้ชีวิตอยู่ปกติแหละอะไรอย่างเนี่ย

ผู้สัมภาษณ์ :อ้อ.. มันเหมือนชีวิตเราเนี่ยพลิกไปหมดเลย แล้วเราก็แยกตัวจากคนอื่น

ID 9 : ไซ้

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่อยากเจอไม่อยากอะไร

ID 9 : มันเหมือนหนูเนี่ย ตอนแรกหนูเดินอยู่อย่างเนี่ย เดินไปตามถนนอะไรอย่างเนี่ย พอหนูถูกจับแล้วหนูตกเลย มันเหมือนแบบตกวูบลงไปเลย

ผู้สัมภาษณ์ : วูบลงไปเลย

ID 9 : ไซ้ แล้วตอนเนี่ยหนูต้องเดินกับพื้นตรงนี้แทน หนูไม่เดินบนนี้้อีกแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ ไม่เหมือนเดิมไม่เข้าคนอื่นอีกแล้ว

ID 9 : ไม่เหมือนเดิม ไซ้

ผู้สัมภาษณ์ : รู้สึกความเจ็บตอนนั้นเป็นยังไง

ID 9 : ไซ้ เหมือนกับแบบว่าคนอื่นเค้าเดินบนฟุตบาทบนถนนได้ แต่หนูต้องไปเดินแบบว่า ซอกหลืบ ที่มันแบบ คนปกติเค้าจะไม่เดินกัน แต่แบบว่าพออยู่คุยกับพี่พยาบาล คุยไปคุยมาพอแบบว่าเธอได้รับรู้ มันมีความรู้มากขึ้น อะไรอย่างเนี่ย เราก็แบบเออๆจริงด้วยอะ มันไม่ตายแล้วมันคือคนทุกคนไม่ได้ มันไม่ได้ตายเพราะแบบสภาพแบบนั้น อาจจะแบบโรคแบบที่ เอ่อ อย่างเช่นโรคฉวยโอกาสหรือโรคอะไรก็ตาม ถ้าเรารักษาดีๆมันก็จะไม่เป็น เราก็ต้องกินกินยา กินอาหารดีๆ มันแบบว่า เหมือนกับแบบที่เค้าคอยบอก แล้วพอมาเจอคุณหมอ คุณหมอก็คอยบอกเราก็เลยมีความรู้ว่าอ้อ หรือ ไซ้หรือ เออมันเป็นอย่างนี้เอง แล้วก็พี่เค้าให้หนังสือไปอ่าน อ่านแล้วก็แบบว่าเธอ ก็น่าจะไซ้ นะ ไม่งั้นมาเป็นหนังสือไม่ได้อะไรอย่างเนี่ย เราก็เลยตั้งแต่นั้นก็แบบว่า พอรับรู้ว่าจะอ้อ มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นทุกคน มันไม่ได้ตายแบบนั้นทุกคน

ผู้สัมภาษณ์ : มันไม่ไซ้แบบที่เราคิดเลย

ID 9 : ไซ้ หนูก็แบบเหมือนมีแสงออรัลมาจากตัวเอง หนูก็จะกลับมาเป็นหนูเหมือนเดิม

ผู้สัมภาษณ์ : เอ่อ โอเคนะ ที่นี้ตอนนี้คือมาเจอเพื่อน แล้วก็ยังต้องฝากท้องกับคนอื่น

ID 9 : ไซ้

ผู้สัมภาษณ์ : มันเป็นอย่างนี้บ้าง

ID 9 : มาฝากห้อง คราวนี้ก็ได้ออกกับคุณหมอ ก็เหมือนเดิม ก็เหมือนเดิม ก็ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยอะไร อะไรอย่างเงี้ยคะ มีอะไรก็ตาม ก็ ถามว่าพอใจไหม ถ้าเทียบกับโรงพยาบาลอื่น ไม่พอใจ เพราะเราไม่เคยโดนปฏิบัติแบบนี้ คือไม่มีการคุย ไม่มีการให้ความเข้าใจ ไม่มีการเอื้ออาหารหรืออะไรใดๆทั้งสิ้น เหมือนกับแบบ

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนได้แต่ทำๆไป จบๆไป

ID 9 : ใช่ ทำให้จบๆไปแค่นั้น หรือบางทีไปฝากห้องอย่างเงี้ย แล้วแบบว่าคุณหมอไม่มา ก็นั่งรอไปเรื่อยๆ แต่แบบว่าทำไม่คนอื่นเค้าไปกันหมดแล้ว จนพยาบาลมาบอกคุณหมอไม่มา โทรตาม อ้าวไม่มา ไม่มาแล้วให้ฉันทำไง ก็คือต้องแบบว่าเหมือนกับแบบ ถ้ารู้ว่าไม่มาตั้งแต่แรก ก็จะได้ให้เราเข้าไปตรวจกับใครก็ได้ แต่ก็คือแบบนี้รอจนกระทั่งแบบ หนสุดท้าย 10 โมงไม่มา ซึ่งหนูมาถึงโรงพยาบาลตั้งแต่ 6 โมง เพื่อมารับบัตรคิว คิดสภาพดูว่า 6 โมง จนถึง 10 โมง หนูต้องนั่งอยู่ตรงนั้น

ผู้สัมภาษณ์ : ไปไหนไม่ได้

ID 9 : ใช่ คือแบบว่า ok หนูเข้าใจ ว่าแบบว่าโรงพยาบาลรัฐบาลคนเยอะ แต่แบบว่ามันก็น่าจะมีอะไรที่มัน ที่มันอำนวยความสะดวกหรือสะดวกสบายมากกว่านี้บ้าง และอย่างรอยา ใ้อ้โหแบบว่า นานแบบ นานดั่งเลยมันแบบ อะไรก็ไม่รู้โรงพยาบาลนี้

ผู้สัมภาษณ์ : มันเพิ่มหมด จากที่เราเคยคุ้นเคยใช้มัย คนละเรื่องเลย

ID 9 : ถ้าเกิดว่าเราได้รับความใส่ใจจากคุณหมอ อย่างหนูไปคุยกับคุณหมอให้ความรู้ มีความเอื้ออาหารกัน หรืออะไร หนูก็จะไม่ mind นะตรงนี้

ผู้สัมภาษณ์ : เพราะบางที่มันเป็นระบบใช้มัย

ID 9 : ใช่ แต่พอแบบว่าทุกอย่างมันแย่ เราก็เลยยิ่งแบบว่า มันแย่มาก

ผู้สัมภาษณ์ : ระหว่างฝากห้องมันมีเหตุการณ์ช่วงไหนมัยครับที่วิกฤต

ID 9 : ช่วงวิกฤต ก็คือตอนที่หนูเป็นปอดติดเชื้อ ตอนนั้นหนูไข้ครบ 30 บาท เสร็จแล้วตอนนั้นเนี่ยไอ ไอแล้วก็เหนื่อยง่าย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้ว ID 9 ห้องก็เดือนนะ จำได้มัย

ID 9 : น่าจะประมาณ 7 เดือนได้ แต่ตอนนั้นเดียวก่อนนะ น่าจะประมาณ 6 เดือนได้ ก็คือไม่สบาย ก็ไปหาหมอ เค้าก็บอกว่าเราไอ เค้าก็ให้ยา จัดยาแก้ไอ จัดยามาให้ กลับบ้าน

ผู้สัมภาษณ์ : คุณหมอเป็นยังไงนะที่ดูตอนนั้น

ID 9 : เหมือนกัน อ้าว! เป็นไรมา เราก็บอก อ้อวันนี้เราไอคะ ไอแล้วก็เหนื่อยง่าย เดี่ยวเอายาไปทานนะ เชิญครับเสร็จแล้ว เราก็หเรอแค่นี้ โอเค รับประทานกลับบ้าน ผ่านไป 1 อาทิตย์ 1 หรือ 2 อาทิตย์หนูไม่แน่ใจว่ามันไม่หาย กลับมาใหม่ เราก็บอกว่าหมอคะมันยังไม่หาย ยังไม่หายอีกหเรอ จังเพิ่มขนาดยาเข้าไป แต่แบบว่าเฮ้ย! เราท้องนะคือเราก็บอกว่าเราท้องนะ อ้อ! ไม่เป็นไรก็เพิ่มขนาดยาไป แล้วก็บอกว่า แล้วทำไมมันถึงเหนื่อยง่ายคะ อ้อ! ก็คุณแก่แล้วก็อย่างเงี้ยแหละ แล้วก็ หเรอ แม่เรา 70 กว่า เฮ้ย ทำไม แม่เรายังไม่เห็นเหนื่อย คือหนูเดินจากเนี่ย แค่นั่งตรงเก้าอี้ หนูต้องใช้ยาดมหนูว่ามันใช่หเรอ คือแบบในใจเราใช่หเรอคือ เฮ้ยเราแก่ขนาดนั้นเลยหเรออะไรอย่างเงี้ย แต่ก็เอา! ok แก่ก็แก่วะ นึกในใจ

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนก็ต้องยอมรับ

ID 9 : ใช่เพราะทำอะไรไม่ได้ คือเค้าไม่คิดที่จะแบบว่า ค้นหาสาเหตุ ว่ามันเป็นอะไรมากกว่านั้นมัย คุณเป็นอะไร คุณมีอาการอะไรบ้าง เพื่อที่จะแบบว่าวินิจฉัยลงไปว่า เฮ้ยลึกลงไปกว่านั้นหน่อย นอกจากว่าแก่ ไม่มีเลย คือจ่ายยาเพิ่มไป

ผู้สัมภาษณ์ : ที่คุณหมอเค้าดูแลตอนนั้นมันเป็นยังไง

ID 9 : แยกว่าร้านขายยาอีก คือร้านขายยาเค้ายังถามหนูมากกว่าที่คุณหมอกถามนะ คือเออ หนูไปซื้อร้านขายยา เค้ายังถาม อ้าวมีอาการอะไรแล้วเป็นยังไงบ้าง ยังจั้งๆ มีอันนี้มัย มีอันนั้นมัย คือแบบว่าจะถามให้มัน

ผู้สัมภาษณ์ : ซักถามมากกว่า ใสใจ

ID 9 : ใช่ แต่นี่คือแบบว่าให้ยาแรงขึ้นไปถ้าไม่หายกลับมาใหม่ แล้วเฮ้ยทำไม ทำไมจะไม่หายอีกหเรอ นึกในใจว่าเฮ้ย! นี่ครั้งที่ 2 แล้วนะ จะไม่หายอีกหเรอ แล้วมันก็ไม่หายจริงๆ ก็กลับมาใหม่ครั้งที่ 3

ผู้สัมภาษณ์ : ในช่วงเวลา 3 อาทิตย์หเรอ

ID 9 : หนูไม่แน่ใจว่าครั้งหนึ่งให้ 1 อาทิตย์หรือให้ 2 อาทิตย์นะคะ ก็กลับมาใหม่ครั้งที่ 3 ครั้งที่สามแล้วก็บอกว่า เฮ้ย! คุณหมอมันเป็นมากขึ้นนะ มันไม่หาย แล้วมันก็เหนื่อยมากขึ้น โอ้ย! ธรรมชาติ เค้าบอกธรรมชาติคุณต้องยอมรับยอมรับอะไร คือแบบว่าอยากถามว่า คือแบบว่าพูดตรงๆนะถ้าหนูไม่เห็นว่าเป็นหมอนะ นี่แบบว่า หนูก็แบบว่าพร้อมจะวินได้เลยนะ เฮ้ย! มันหมายความว่าอะไรวะ ยอมรับเนี่ย คือแบบว่า เราแก่ขนาดที่ว่าจะต้องยอมรับสภาพหเรอทั้งๆที่หนูอายุตอนนั้น 41 คือแบบว่ายอมรับ นึกในใจยอมรับ

ผู้สัมภาษณ์ : เดี่ยวนะที่ ID 9 บอกว่า ถ้าไม่ใช่หมอนี้พร้อมจะวินหเรอ

ID 9 :ใช่ก็แบบ หนูเป็นคนไม่ค่อยยอมคนมาแต่ไหนแต่ไร ด้วยภาวะครอบครัว ด้วยเราเป็นลูกคนเล็ก ด้วยอะไรอย่างนี้ ด้วย

ผู้สัมภาษณ์ :แต่ด้วยอะไรที่ทำให้เราใช้คำว่ากลัวกัน

ID 9 :เพราะเค้าเป็นหมอ

ผู้สัมภาษณ์ :มันเป็นยังไง ใ้ความรู้สึกว่าเค้าเป็นหมอนี้คือ

ID 9 :ถ้าเค้าไม่รักษา เราจะทำยังไงละ ถ้าเค้าไม่รักษาเราบอกว่า เราพูดไม่ดีกับเค้า เค้าคงจะแบบว่า เฮ้ย!ไม่อยากจะรักษากับฉันหรือออกไปเลย เราก็โอเค รับสภาพ ก็รับสภาพ

ผู้สัมภาษณ์ :คือไม่ว่าจะใช้คำพูดยังไงหรือทำที่ยังไงก็เหมือนกับID 9ก็ต้องยอม

ID 9 :ใช่ เพราะความเป็นหมอ

ผู้สัมภาษณ์ :เพราะความเป็นหมอ เพราะถ้าสมมติไม่ว่า ทำไม่ดีหรือเค้าไม่รักษาก็หมด

ID 9 :ใช่ เหมือนอาชีพเทวดา

ผู้สัมภาษณ์ :คิดว่าอาชีพเทวดาเป็นยังไง

ID 9 :เหมือนตำรวจ อาชีพเทวดา

ผู้สัมภาษณ์ :มันเป็นยังไง

ID 9 :คือใครก็ต้องยอม ใครก็ต้องยอมลงให้อะไรอย่างเงี้ย อ้อ หนูก็พูดไม่ถูก เหมือนอย่างกับตำรวจ

ผู้สัมภาษณ์ :แต่ตำรวจจะมีอำนาจมีปืนหรือกฎหมาย

ID 9 :ตำรวจว่าแบบอย่างงั้นอย่างงี้อย่างงั้นนะ แต่หมอเนี่ยคือ ทุกคนรู้ว่า ok คุณเป็นหมอด้วยอาชีพ ด้วยความรู้คุณมีมากกว่าเค้าอยู่แล้ว เราก็เลยต้องยอมให้ มันเหมือนกับแบบความคิดเรา ถ้าคุณเป็นหมอที่ดี คนที่เค้าจะพร้อมจะลงให้คุณนะ เค้าแบบว่าลงให้ด้วยความเต็มใจ

ผู้สัมภาษณ์ :เต็มใจ

ID 9 :ใช่...แต่ถ้าคุณเป็นหมอแบบที่อย่างเงี้ย อย่างที่หนูเล่าอย่างเงี้ย คนเค้าลงให้เพราะว่าอาชีพ ไม่ได้ลงให้เพราะว่าตัวตนของบุคคลนั้นๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ได้อยากจะ แต่ต้องทำ

ID 9 : แต่ต้องทำ

ผู้สัมภาษณ์ : ด้วยอาชีพคือคำว่าหมอเนี่ย เหมือนปีบเราไว้

ID 9 : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเหมือนกับคล้ายๆกับ เราฝากชีวิตไว้กับเค้า

ID 9 : ทุกอย่างหมอ ถ้าเค้าไม่รักษาเราทำไงหละ OK เราอาจไปรักษาที่อื่นได้ แต่มันก็เหมือนกับแบบว่า เฮ้ยเรารักษา มาก่อนหน้านี้แล้วหละ เค้าน่าจะรู้ดีกว่า เราไปเริ่มต้นใหม่ที่อื่น

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนคล้ายๆกับส่วนหนึ่งเราก็ไว้ใจเค้าหน่อยๆมัย

ID 9 : เค้ามีความรู้ เค้ามีความรู้ในตัวตนของเรา เค้ามีประวัติของเราอยู่แล้วว่า สัปดาห์แรกที่มาเป็นอะไร สัปดาห์ที่สองไม่หายมันก็ให้ยาเพิ่มมากขึ้น สัปดาห์สามยังไม่หายอีกเข้า ยาเพิ่มไปแรงๆอีกหน่อย

ผู้สัมภาษณ์ : ถึงแม้ใจลึกๆก็จะด้านว่าเฮ้ย! ไซ้หรืออย่างที่บอก มันไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน

ID 9 : คือหนูไม่เชื่อ หนูบอกตรงๆเลยว่าในใจหนูไม่เชื่อว่าหนูจะเป็นแค่ไอเจ็บคอ อะไรแค่นี้หรือ มันไม่ใช่เพราะหนู อายุ 41 อากาโรไอเจ็บคอเราต้องเป็นมาตั้งแต่เด็กจนโต แต่เราไม่เหนื่อย ใอายังไงก็ไม่เหนื่อย ต่อให้ไอทั้งวันมันก็ไม่เหนื่อย

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ขนาดนี้

ID 9 : ใช่ แต่เค้าไม่รับฟัง เค้าบอกว่าเราแก่แล้ว ไอมันก็เหนื่อยธรรมดา OKเหนื่อยก็เหนื่อยครั้งที่ 3

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่รับฟังเราเลย

ID 9 : ไม่รับฟัง เค้าก็ แบบว่าคุณหมอเนี่ยต้องอยู่นะ เค้าบอกนั่นแหละแก่แล้วต้องด้วย มันก็ยังเหนื่อยเข้าไปใหญ่ เราก็หรือ ไซ้หรือ ลูกคนแรกท้อง 9 เดือน ยังไปเดินช้อปปิ้งซื้อของอยู่เลย ไม่เห็นเหนื่อยเลย มันไม่เห็นเหนื่อยเลย แต่ไอนี้มันเดินนิดเดียว หนูดมยาดมแล้ว จนแบบว่า OK ไม่เป็นไร ก็รับยามา

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ก็ต้องยอมในสิ่งที่อาจจะไม่ค่อยเชื่อก็เหอะ แต่ก็ยังไว้ใจ ว่า ลองดู

ID 9 : ตอนนั้นหนูไม่เชื่อเลย หนูบอกตรงๆแต่หนูไม่รู้ว่าจะทำยังไง พยายามกินไปตามนั้น แต่ลึกๆไม่ใช่และหนูไม่ได้เป็นแค่ไอแล้ว แต่แบบว่าด้วยความที่แบบว่าเราก็แบบว่า เออซึ่งมัน มันคงไม่ตายหรอก ก็คิดว่าแค่เหนื่อยมันคงไม่

ตายหรือก ก็อยู่ต่อไป ทำงานต่อไป จนกระทั่งถึงครบต้องมาฝากท้องที่นี่ หนูก็ไปจอตรดแต่เดินจากลานจอตรดไปห้อง ฝากคลอดแล้วหนูเป็นลม คือแบบว่าเดินเข้าไปบอกพยาบาลบอกว่า ขอแอมโมเนียหน่อยคะ แด้าบอกรอเดี่ยวๆ เราก็ แบบนี้ในใจจะต้องให้ตายตรงนี้เลยใช่ไหมถึงมาดู คือแบบว่าไม่ได้แบบว่า เออเดี่ยวๆสักครู่ละคะ เอ้าๆมานอนหรือ อะไร คือแบบอะ เดี่ยวรอเดี่ยวนั่งรอก่อน คือแบบว่าคนเป็นลม คิดสภาพออกมัยว่าแบบว่า มันไม่ไหวแล้ว แต่ก็บอกรอเดี่ยว หนูก็แบบว่านั่งฟัง แล้วแบบว่าหนูก็นอน ให้หนูนั่งหนูก็นอนสิ แล้วแบบว่าสักพักเค้าก็เอาแอมโมเนียมาให้ แล้วหนูก็ตม จนกระทั่งก็ต้องรอตามคิวนะ ไม่ได้แบบว่ามีพิเศษว่าเป็นลม ซอก่อน

ผู้สัมภาษณ์ :คือไม่ได้จัดลำดับความสำคัญว่าอย่างไรคือฉุกเฉิน

ID 9 :หนูก็นั่งรอคิวไปนึกในใจ อยากตายตอนนี้จริงๆ อยากจะดูสิมันจะเป็นยังไงกันบ้าง คือแบบว่าเราคิดติดตลกนะ คือเราโกรธไปก็เท่านั้น เราทำอะไรไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ :มันเหมือนอำนาจ นี้อยู่ในมือเค้าหมดเลย จะให้หรือไม่ให้ก็ได้

ID 9 :ใช่ คือเราเหมือน พุดง่ายๆเหมือนขอเค้ากินฟรี และเค้าจะให้หรือไม่ให้ก็อีกเรื่องหนึ่ง

ผู้สัมภาษณ์ :เรามีหน้าที่ทนแล้วก็รับ

ID 9 :ใช่ คนไข้ที่เป็นยังงั้นจริงๆ แล้วแบบว่าokไม่เป็นไร หนูก็นึกในใจ อ้อ อยากจะรู้จริงๆ ถ้าหนูตายไปตรงนี้นั้น มันจะเป็นยังไงกันบ้าง มันจะวังกันมัยน้ำ หนูก็คิดไปเรื่อยๆจนกระทั่งรอจนกระทั่งเออ...ค่อยยังชั่ว แล้วหนูก็ลุกขึ้นมา นั่ง พอลถึงคิวถึงคิวหนูก็ยื่นถือแอมโมเนียเข้าไปหาหมอ หมอถามเอาเป็นอะไร เป็นลมคะ ทำไมเหนื่อยหรือ เหนื่อยคะ แด้า บอกรอเดี๋ยวไปไหนหรือใจ ก็แค่ลานจอตรดเอง แด้าก็บอกแฮ้ย แค่ลานจอตรด แต่ตอนนั้นไม่แน่ใจว่าคุณหมออะไรอะคะ แด้าบอกรอแค่ลานจอตรดมันไม่น่าเป็นลมเลยนะ เราบอกมันเหนื่อยมาหลายอาทิตย์แล้ว ก็เล่าให้เค้าฟังว่าไปหาหมอมา แด้าก็บอกแก่แล้วก็เลยต้องเหนื่อยอย่างนี้แหละ คุณหมอเค้าก็หัวเราะ แด้าก็บอก เองๆเดี๋ยวก่อน เดี่ยวหมอให้ไปx-rayปอด เราก็เลยแบบว่า แฮ้ยมีคนสนใจฉันแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ :เออ เดียวนะ กับคุณหมอคนนี้เป็นยังไงบ้าง

ID 9 :คือแบบว่าหนูก็ไม่รู้จะว่า ถ้าเค้าไม่เห็นหนูถือแอมโมเนียเข้าไป แด้าก็อาจจะเหมือนเดิม แต่คือตอนนั้นมือหนูยังถือแอมโมเนียอยู่ แล้วแบบสภาพหนู คิดดูว่าคนแก่คนนึงถือแอมโมเนียแล้วแบบเบลอๆ หน้าแบบบึ้งๆอย่างเงี้ยเดินเข้าไป ก็เออเค้าคงสะดุดใจบ้างแหละ ถือแอมโมเนียมาทำไม อะไรอย่างเงี้ย แด้าหนูเล่าให้ฟังเออเดี่ยวๆหมอให้ไป x-rayปอด แล้วแบบหนูสวรค์และคือแบบว่าเออ ไข้เลย คือแบบว่าอยากจะทำอะไรมากกว่าแบบว่าเอายาให้กิน พอแบบว่าไปx-rayปอดนะ ไปx-rayปอด แด้าก็ปรากฏว่าพอx-rayปอด بيبก็กลับมาหาหมอ หมอข้างล่างไม่อยู่ แด้าก็ เป็นหมอชั้น 2 อะคะ ก็แด้้าก็บอกว่าปอดบวมหรืออะไรเนี่ยหนูจำไม่ได้ ปอดติดเชื้อหรือปอดบวมสักอย่าง แด้าก็ว่าจะ

ให้นอนโรงบาลมัย ตอนแรกก็เซ็นหนูไปโนนไปนี่ หนูก็เข้า ตกลงจะให้นอนหรือไม่ให้นอน เอาอย่างไรก็เอาสักทีคือแบบ เหมือนกับแบบว่าเล่นเกมส์ แผนกนั้นโยนไปอะแผนกนี้ไม่เอาอะ โยนกลับมา

ผู้สัมภาษณ์ : เกี่ยวกัน

ID 9 : จนแบบว่า หนูบอกอยากจะทำอะไร ถ้าจะให้กลับบ้านก็จะได้ลูก คือแบบว่าเซ็นไปโนน เซ็นไปนี่ จนตอนหลัง ต้องadmit หมอเค้าดูว่าอะ เราต้องadmitนะ ไม่ไหวแล้วอะไรยังงี้ ก็เลยให้หนูขึ้นไปนอน คิดดูว่าหนูมาตรวจท้องตั้งแต่ เข้า แล้วก็หนูadmitเนี่ยน่าจะประมาณ 3 โมงเย็น 4 โมงเย็น คิสดสภาพ 1 วัน เกือบ 4 โมงเย็นนะ ถ้าจำไม่ผิดเพราะว่า พอแฟนมา แฟนลงไปซื้อของบอกว่า ถามว่าเอาข้าวเย็นมัย หนูก็นึกในใจ ให้อีโหมมาตั้งแต่ 6 โมงเช้า มาอีกที

ผู้สัมภาษณ์ : กินข้าวเย็นเลย

ID 9 : กินข้าวเย็นเลย คือแบบว่ามันเป็นอะไรที่มันนานมาก แต่แบบว่าพอขึ้นไปได้นอนแล้วก็ โอเคนอนกินนอน แล้วแบบ มันเป็นเรื่องที่แบบว่าหนูไม่เคยนอนห้องรวม หนูก็กลัวมาก แล้วแบบว่า หนูเห็นอาการคนอื่นแย้ คือทุกคนไอกันหมด ทุกคนไอกันหมดเลย คือแบบว่าอ้อไม่เป็นไรหรอก เค้าไอกัน หนูอยู่ติดห้องน้ำ เสร็จแล้วคือแบบว่าอยู่มากก็ไม่เห็นได้ทำอะไรเลย นอนอยู่ทั้งวัน นอนมองเพดานแล้วมันก็ไอมากขึ้น คือทุกคนไอ แล้วแบบว่าคือเราก็ไม่ได้คิดหรอก ว่าเออแบบ ว่ามันจะได้รับเชื้อเพิ่มขึ้นมัยหรืออะไร แล้วก็ไอ นอน ไอ วัน สองวัน สามวันคือ...คือแบบ อาการหนูแย้ลง แย้ลง แย้ลง คือแค่ลูกจากเตียงเดินไปเข้าห้องน้ำ ซึ่งมันติดกันเนี่ย กำแพงกันยังงี้ กลับมาถึงเตียง หนูต้องกดเรียกพยาบาลว่าหนู หายใจไม่ได้ หนูหายใจไม่ได้เค้าต้องใส่ออกซิเจนให้หนู หนูก็เลยคิดว่า นี่มันโรงพยาบาลนะ ยิ่งอยู่ยิ่งแย้หรือยังงี้ คือ แบบว่าตอนที่หนูอยู่บ้าน หนูยังไม่เป็นขนาดนี้

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนมาอยู่แล้วทรุดลง

ID 9 : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : การรักษา ตอนนั้นมันเป็นยังไงพอจะนึกได้มัย

ID 9 : คือรู้สึกจะมีหมอฝึกหัดหรืออะไรมาแค่คนเดียว

ผู้สัมภาษณ์ : ในครั้งแรก

ID 9 : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ที่เข้าไป

ID 9 : จนแบบว่า หนูแย้ถึงขนาดที่ว่าหนูต้องใส่ออกซิเจนตลอดเวลา

ผู้สัมภาษณ์ : อ่า

ID 9 : แล้วก็ตอนกลางคืนก็เป็นไข้ พอมารู้สึกหนูไม่แน่ใจว่าวันที่สาม หรือวันที่สี่หรือวันที่ห้าไม่รู้ แฟนก็มา เค้านบอก ว่าอู๋ยังไม่เอาแล้ว ย้ายโรงพยาบาล เค้านบอกว่าอยู่ไปตายแน่ๆ แฟนบอก

ผู้สัมภาษณ์ : อาการก็แย่ง

ID 9 : แย่งๆ

ผู้สัมภาษณ์ : การดูแลเอาใจใส่จากหมอละสะตอนนั้น

ID 9 : ไม่มีคุณหมอ ไม่มี ไม่มีหมอม มีแค่หมอฝึกหัดเท่านั้นคนเดียว

ผู้สัมภาษณ์ : ครั้งเดียว

ID 9 : ครั้งเดียว ครั้งเดียวจริงๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ในกี่วันนะสะ

ID 9 : สี่ห้าวันมั้ง หนูไม่แน่ใจ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วไม่มีใครมาดูแล

ID 9 : ไม่มี พยาบาลจัดยา แค่ว่าแบบว่า ไม่...เราได้อยู่เราแย่งแย่ง

ผู้สัมภาษณ์ : ใจเราตอนนั้นมันเป็นยังไงพอจะจำได้บ้างมั๊ย ตอนทีนอน

ID 9 : ตอนทีนอนหนูมีความรู้สึกว่ไอ้โหอาหารก็กินไม่ได้ อ่าว่าแต่อาหารโรงพยาบาลนะ เพราะหนูไม่เคยกินเลย อาหารโรงพยาบาล คือเอามาให้หนูก็เอาคืน ให้หนูก็เอาคืน จนพยาบาลถามหนูว่าทำไมไม่กินข้าว หนูก็แบบ ไหนคุณพยาบาลลองเปิดดูซิคะว่ามีอะไรบ้าง มีแกงเขียวหวาน หมูทอด

ผู้สัมภาษณ์ : อ่า

ID 9 : แล้วเนี่ยไอ

ผู้สัมภาษณ์ : ซึ่งมัน

ID 9 : หายใจก็จะไม่ได้ แล้วเวลากินเข้าไปกะทีมันจะไปติด แล้วมันก็จะยิ่งไอเข้าไปอีก

ผู้สัมภาษณ์ : ไอมากขึ้น

ID 9 :มันก็จะยิ่งตาย แต่หนูไม่ได้พูดยั้งนี่นะ หนูก็บอกว่าคุณพยาบาลลองดูซิคะมีอะไร มีแกงเขียวหวาน มีหมูทอด แล้วข้าวก็เป็นแบบแข็งๆ คือแบบว่าหนูมาอยู่โรงพยาบาลที่นี้นะ หนูซื้อข้าวกิน 3 มื้อ หนูบอกตรงๆเลย คือแฟนหนูต้องไปซื้อกล้วยเตี๋ยวน้ำ แล้วหนูก็คือกินได้แต่น้ำ น้ำแกงกับเส้นใหญ่ซุกเส้นนึ่งสองเส้น กินแค่นั้นจริงๆคือมันกินอะไรไม่ได้ จากที่เราอยู่บ้าน เราเคยกินข้าวได้ โอเคเหนื่อย ก็แค่เหนื่อย ไอก็ไอ แต่มันไม่ได้ไอบ้าง ไม่เหนื่อยมากขนาดนี้ แล้วนี่กินอะไรก็ไม่ได้เข้าไปใหญ่ จนแฟนหนูเค้าบอกว่าไม่ไหวแล้ว ย้ายโรงพยาบาล

ผู้สัมภาษณ์ :มันเหมือนมันแย่มากๆเลยมั๊ยครับ

ID 9 :เอายังงี้ดีกว่าหนูบอกว่าพูดตรงๆนะหนูไม่ย้ายโรงพยาบาลนอนตายที่นี่ เออจริง หนูก็บอกเค้าเลยว่าเออจริง เค้าก็บอกว่าให้แฟนหนูกลับไป ไปโรงพยาบาลอื่น หนูก็บอกเราก็คงไปจองห้องเลย เตียวพุงนี้หนูจะออก หนูบอกกับเค้ายั้ง แล้วก็พอมารุ่งขึ้น หนูก็บอกพยาบาล หนูไม่แน่ใจว่าหนูบอก พยาบาลตอนเย็นหรือว่าตอนเช้าวันรุ่งขึ้นว่าหนูจะย้าย

ผู้สัมภาษณ์ :ถามนิดนึงก่อนนะ ในระหว่างที่อยู่ตรงนี้ ได้มีโอกาสเจอคุณหมอบ้างมั๊ยครับที่เข้ามาดูแล

ID 9 :ครั้งเดียว ครั้งเดียวจริงๆ

ผู้สัมภาษณ์ :ถามข้อมูลหรืออะไรมั๊ย

ID 9 :ไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ :ไม่มีเลย

ID 9 :ไม่มีเลย

ผู้สัมภาษณ์ :แล้วรู้มั๊ยว่าเราเป็นยังไง การรักษาจะเป็นยังไง

ID 9 :ไม่รู้ ไม่รู้ ไม่มีอะไรเลย เหมือนให้เรามานอนแบบ...รอวันตาย พุดง่าย ๆ หนูก็แบบว่าโอเค เจอที่พยาบาล แล้วไม่เข้าใจจะเจอทำไมหรือ ก็ไหนๆก็จะย้ายอยู่แล้ว ก็เข็นลงมาหาที่พยาบาล เค้าก็บอก ย้ายไม่ได้ ก็ถามทำไม ทำไมย้ายไม่ได้ หนูจะตายอยู่แล้วเนี่ย หนูไม่ไหว ขนาดหนูจะลง เค้าก็ต้องเข็นหนูมาเลย หนูเดินไม่ไหว ยั้งๆ ที่เค้าบอกว่าถ้าเกิดเราไปอยู่โรงพยาบาลที่อื่น แล้วเราเป็นโรคนี้ เค้าจะไม่ดูแลเรายั้งนี่นะ หนูในใจหนูก็คิด อ้อแล้วที่นี้ดูแลหนูจังเลยนะ แต่หนูก็ไม่พูด เค้าก็บอกว่าแล้วอีกอย่างนึง อาการหนู มัน...มันไม่ค่อยดี ถ้าเกิดเป็นอะไรระหว่างทางเราจะช่วยไม่ได้ เราจะไม่ทัน หนูก็คิดในใจว่า อ้อต้องรอให้หนูอาการไม่ดีซะมั๊ย พอตอนที่หนูอาการดีๆทำไมไม่ดูแลหนู แต่ที่เค้าก็พูดจนกระทั่งหนูว่า โอเคคะ ไม่ย้ายก็ไม่ย้าย พี่เค้าก็บอกเอายังงี้ละกัน เตียวที่จะหาห้องให้ คือแฟนหนูก็บอกวอนตรงนั้นไม่ไหว แล้วมันก็ มันอยู่ตรงนั้น ทุกคนโอบมันก๊วนๆ แล้วเราก็คงเข้าไป เค้าเข้าไปอีก เอ้าแทนที่แบบว่าเราจะดีขึ้น มันก็ยิ่งรับตรงนั้นมารับตรงนั้นมา ยิ่งเป็นหนัก พี่พยาบาลก็บอกโอเค เตียวที่จะจัดห้องให้ใหม่ ตอนแรกหนูก็บอกว่าเออ

หนูขอห้องพิเศษก็แล้วกันที่ห้องพิเศษไม่มี หนูก็บอกโห คือแบบว่าตอนนั้นขอห้องพิเศษไม่มีก็แบบ... ไม่อยากอยู่แล้ว พี่เค้าก็บอกเอายังงี้แล้วกันเดี๋ยวพี่จัดห้องให้ หนูก็บอกห้องไหน เค้าก็บอกเป็นห้องที่มันเป็น เป็นห้องที่มันเป็น 2 คน แล้วก็แต่ตอนนี้ไม่มีใครอยู่ ก็เท่ากับเราไปอยู่คนเดียว เราก็บอกโอเคจะได้ ถ้างั้นคือแบบว่าเราไม่ต้องไปเอาเชื้อของใครแล้ว คือเชื้อของเราก็วนอยู่แค่นั้นเอง(หัวเราะ)ไม่เป็นไรอะไรยั้ง ก็โอเคแล้วก็ ก็เข้าไปนอนอยู่ตรงนั้น ก็นอนมองอะไรไปเรื่อย ๆ หลายวันผ่านไปจนกระทั่งแบบว่าแฟนหนูอะ เค้าบอกว่าเรียกคนที่บ้านมาใหม่ หนูก็งง เรียกมาทำไม เค้าพูดแล้วเค้าก็ร้องไห้ เราก็งง ร้องไห้ทำไม เค้าก็บอกว่าเรียกลูกมาห่อะ เรียกลูกมาดู เรียกพี่เลี้ยงมา เรียกน้องมา เราก็เริ่มคิดละ แสดงว่าเค้าต้องเห็นว่าเราจะตายแน่ๆเลย แฟนเค้าบอกเค้าทนไม่ได้ คือถ้าแบบว่าเราจะตายไปโดยที่ที่บ้านเราไม่รู้ เราก็แบบว่า ยิ่งแบบ เป๊ว เราก็บอกเรียกมาเลย

ผู้สัมภาษณ์ : คือตอนนั้นมันเหมือน มันหมดหวังแล้วหรือ

ID 9 : คือมันเหมือนนอนรอความตาย คือให้กินยา ให้กินยา มันไม่มีอะไรคืบหน้าเลย แล้วก็แบบว่าคือที่บ้านหนูมาน้อง พี่เลี้ยง ลูกคนโตหนู คือทุกคนมาแล้วแบบ ขนาดน้องชายหนู หันหน้าออกนอกหน้าต่างแล้วร้องไห้ ร้องไห้ แบบว่ามานั่งจับมือหนู พยายามสู้ๆนะ เราก็อืม

ผู้สัมภาษณ์ : แสดงว่ามันแย่มากเลยเนอะ

ID 9 : แย่มาก ลูกหนูก็มากอดหนู แม่เป็นอะไรทำไมเป็นแบบนี้ (ร้องไห้) เราก็บอกแม่แค่ปอดบวมอะไรอย่างงี้ แบบพูดเสร็จก็วิ่งออกไปร้องไห้กันนอกห้อง หนูก็แบบคิดสภาพตอนนั้นหนูไม่รู้สภาพตัวเองไง คือหนูไม่เห็นกระจก หนูไม่เห็นอะไรเลย หนูก็นึกในใจ โหแสดงว่าเราแบบเราต้องแย่มากๆ ขนาดน้องชายที่เป็นผู้ชายเห็นแล้วยังร้องไห้ หนูนึกในใจ เออไม่เป็นไรอะ อย่างน้อยๆก่อนตายหนูก็ได้ เห็นลูก เห็นน้อง เห็นพี่เลี้ยงหนู

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ใจตอนนั้นมันก็ ก็รู้เหมือนกันว่า เอ้อ ถ้าจะแย่อแล้ว

ID 9 : ซ้ำๆ เพราะหนูกินอะไรไม่ได้เลย ซ้ำๆ รังนกมาให้หนู หนูกินไปได้ก็เดียวหนูก็วาง แฟนหนูบอกว่าต้องกิน กินให้หมดๆ หนูก็บอกโห สมัยก่อนหนูชอบกินมาก อะไรหนูก็กิน ไม่งั้นหนูจะอ้วนหรือ หนูชอบสรรหาของกินอะไรยังงี้ แต่ตอนที่หนูไม่สบายอะ เวลาใครเอามาให้กิน หนูอยากจะเขี้ยวออกไปนอกหน้าต่าง คือมันกินไม่ได้ กินแล้วมันก็จะไอ ไอแล้วมันก็หายใจไม่ออก มันก็จะเหนื่อย แบบข้าวต้ม แฟนหนูก็ไปทำมาตอนเช้า โอเคมันและจริงแต่แบบว่าพอเรากินเข้าไปได้สองคำก็ไม่ไหว มันเหนื่อย มันไม่อยากจะเคี้ยว มันไม่อยากจะอะไรทั้งนั้น

ผู้สัมภาษณ์ : ดูเหมือนตั้งแต่มาอยู่เนี่ยอาการก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย ทรมานไปเรื่อยๆด้วย

ID 9 : ใช่ แฟนเค้าเลยไปไหว้หมอซิว แล้วอันนี้ก็ไม่รู้จริงมี่ยะ แต่ตั้งแต่แฟนหนูไปไหว้มา วันรุ่งขึ้นหมอก็กินมา หมอใหญ่ก็มา ก็มาตรวจ โหครั้งนั้นอัศจรรย์ใจมากเลย คือตอนที่แบบว่า ตอนที่แย่อ่ะคือหนูก็สวดชินบัญชรทุกคืนนะ

แฟนหนูก็ไปไหว้หมอมะขี้ก แล้วก็เอาคาถาท่านมาให้ท่องทุกคืน หนูก็ท่องทุกคืนบอกว่า เออขอให้หนูหายนะ อะไรอย่างนี้ ขอให้มีคนมาดูแลหนูบ้าง

ผู้สัมภาษณ์ : ขอแค่นี้มีหมอมมาดูแล

ID 9 :ใช่(ร้องไห้)ขอให้มีหมอมมาดูแลหนูบ้าง แล้วหมอก็ก็น่า เห็นหน้าหมอครั้งแรกดีใจมากเลย

ผู้สัมภาษณ์ : มันเป็นอย่างนี้ มัน...

ID 9 :แบบเหมือนเทวดา คือแบบเหมือนว่าแบบ คนๆนี้จะทำให้เรามีชีวิตอยู่ต่อ ทำให้เราไม่ตาย คือเราจะรู้แล้วว่าทำไมมีเค้า เราจะไม่ต้องเสียลูก เราจะไม่ต้องเสียน้อง เราจะไม่ต้องนอนอยู่ตรงนี้นานๆ

ผู้สัมภาษณ์ : เพียงแค่เค้าเข้ามา

ID 9 :ใช่ ขอแค่นี้เค้าเข้ามาดูแล เค้าเข้ามาก็แบบว่าใช่ ไม่เหมือนหมอฝึกหัดตรงนั้นแหละ คือแบบว่าจะถามนู่นถามนี่ถามทุกอย่าง แล้วก็แบบว่าสั่งให้เราไปx-rayปอดเพิ่ม เราจะได้แบบว่ารู้ความคืบหน้าแล้วที่เราจะเป็นยังไงอะไรยังงี้ จากครั้งแรกที่x-rayปอดครั้งแรก แล้วก็ไม่ได้เคยไปx-rayอีกเลย

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนกับหมอคนนี้เข้ามา มันก็เกิดความเปลี่ยนแปลง

ID 9 :ใช่ มันแบบว่ามันเหมือนชีวิตมันมีความหวัง มันแบบว่าเหมือนพระเจ้ามาโปรด

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนพระเจ้ามาโปรด

ID 9 :ใช่ เพราะตอนนั้นชีวิตหนู หนูบอกตรงๆหนูไม่อยากตื่นนะ พอตื่นมาหนูก็นั่งนอนมองเพดาน มองรถ มองข้างนอก มอง...

ผู้สัมภาษณ์ : มันซ้ำซากเหมือนเดิม

ID 9 :ใช่ มันไม่มีอะไรเลย มองเสร็จไม่รู้จะทำอะไร Harry Potter เล่มสุดท้าย เล่มเจ็ด หนูอ่านจบภายในหนึ่งวัน เพราะไม่มีอะไรทำ ขนาดมือไม่มีแรงนะ หนูก็เอาหมอนวางแล้วก็แค้จับไว้แล้วก็อ่าน แล้วก็หนูก็ไปบอกแฟนว่า ไปหาหนังสืออะไรก็ได้มาให้หนู หนูชอบอ่านหนังสือ (หัวเราะ)บอกไปหาหนังสืออะไรก็ได้ เอามาเถอะๆอย่างน้อยๆต้องมีเล่มละวันก็ยังดี ไม่ใช่ว่าวันหนึ่งผ่านไปหนูนอนมองเพดาน แล้วก็โอย.จะมีอะไร คำอีกแล้ว คำก็นอน แค่นี้ละชีวิตหนู

ผู้สัมภาษณ์ : มันทั้งเบื่อแล้วก็ไม่มีความหวังด้วย

ID 9 :ใช่ มันแบบเบื่อมากๆ ชีวิตหนูไม่เคยเบื่ออะไรเท่านี้มาก่อน

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วแต่พอดคุณหมอคนนี้เข้ามา ที่ID 9ใช้คำว่าหมอใหญ่ ยังไงที่...

ID 9 :เพราะแบบว่าเค้าแก่ เค้ามีอายุหน่อย แล้วก็มันเหมือนกับแบบว่าภูมิฐาน หนูก็บอกไม่ถูก แต่เห็นพี่พยาบาลเค้าว่าเป็นหมอใหญ่ อาจารย์หมอ หรือหมอใหญ่อะไรประมาณอย่างงี้ แล้วก็พอเข้ามา เค้าก็พาหนูไปx-rayปอด แล้วก็คือแบบสั่งพยาบาล ต้องอย่างงี้ ต้องเพิ่มยาตัวนั้นอะไรอย่างงี้ คือแบบบอกหมด แล้วหนูก็เลยโอเค..ดีจังเลย พอวันรุ่งขึ้นก็มา มาอีก ทีนี้ก็พาเหมือนหมอฝึกหัด มาประมาณสี่ห้าคน หนูก็นึกในใจ โหแสดงว่า case นี้ต้องใหญ่แน่เลย ถึงได้พาคนอื่นมาดูด้วย แสดงว่าเราอาจจะใกล้ตายหรือเค้าอาจจะทำให้พี่ เอออัศจรรย์ใจนะ หรือเราอาจจะเป็นcaseตัวอย่าง แล้วแบบตอนนั้นก็แบบว่าดีใจ ดีใจพูดตรงๆ คือใครจะมาดูหนูมาเลย

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่เป็นไร

ID 9 :ไม่เป็นไร ขอให้หนูหาย พวกหมอปวกันนั้นเค้าถามอาการอย่างงั้นอย่างงี้ หนูก็ตอบ หนูตอบได้หนูก็ตอบ แล้วก็หลังจากนั้นก็มันก็ดีขึ้น คือแบบว่าแม้มันจะไม่ได้ดีขึ้นภายในวันนี้ สองวันนี้ แต่ก็อย่างน้อยๆมันมีกำลังใจว่าหมอมารแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ID 9ใช้คำว่ามีกำลังใจหรือ

ID 9 :ใช่ ว่าหมอมารแล้ว อย่างน้อยๆหมอ อาการเรามันไม่ได้แบบว่ามันไม่ได้เหมือนคนเป็นโรคอะไรหรืออะไรที่แบบว่ามัน มะเร็งระยะ4 ที่มัน มันต้องตายอะไรอย่างงั้นแหละ คือเราเป็นโรคอะไรที่มันไม่ได้รุนแรงขนาดนั้นแหละ มันต้องหาย หนูคิดว่ามันต้องหาย ถ้าหมอมามันต้องหาย

ผู้สัมภาษณ์ :ขอแค่ให้หมอมาร

ID 9 :ใช่

ผู้สัมภาษณ์ :เชื่อมั่นว่าหมอจะจัดการมันได้

ID 9 :ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ขอแค่นั้น

ID 9 :คือใช่ มันไม่ใช่โรคร้ายแรงอะไรนักหนา

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ว่าเมื่อก่อนหมอไม่ได้มา

ID 9 :ไม่มา แล้วหนูก็นอนรอไปเรื่อยๆ

ผู้สัมภาษณ์ : ที่ID 9ใช้คำว่าเห็นหมอนี้เหมือนเห็นเทวดาหรือ

ID 9 :ใช่ คิดสภาพว่าคนนอนรอความตาย ทุกวันเหมือนเดิม ผ่านมาผ่านไป

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็แย่งๆ

ID 9 :ใช่ พอหลังอาหารพยาบาลก็เอายามาตั้ง นี้อาหลังอาหารนะคะ แล้วก็ไป ยาหลังอาหารนะคะ พยาบาลบางคนเค้าก็อาจจะปึงยังง้างเข้ามาคุย ก็โอเคพยาบาลที่นั่นน่ารัก คือเค้าจะเข้ามาคุย เป็นยังง้างบ้าง วันนี้ดีขึ้นมัย ยังง้างยังง้างแล้วแบบเราก็เลยแบบว่าเหมือนกับแบบว่าชอบคุยกับเค้า เพราะอย่างน้อยๆเราก็ไม่เบื่อ เค้าก็จะคุยเล่นกับเรา ร้องเพลง บางคนก็ร้องเพลงให้ฟังอะไรยังงี้ เราก็เอ้อๆ แล้วก็แบบว่าเหมือนกับแบบ พอหอมมาเราก็ยิ่งแบบโหยมาแล้วคนที่แบบว่าจะมาตั้งเราจากชุมชนบอกตรงๆ เพราะตอนนั้นแบบว่าเราอยู่เนี่ยรทชชๆ อาหารกินไม่ได้ หายใจไม่ได้ เบื่อก็เบื่อ คือมันไม่มีสิ่งอภิมรณณ์ใดในนั้นเลย เดินไปไหนก็ไปไม่ได้ จำคาญตัวเอง หนูบอกตรงๆว่าหนูอาบน้ำหนูยังไม่มีแรงอาบน้ำ หนูต้องไปยีนแล้วก็แฟนก็จะอาบน้ำให้หนู หนูยีนนานก็ไม่ได้ แฟนก็เลยบอกหนูยีนเฉยๆละกัน แล้วก็รีบๆอาบ แล้วพอจะสระผม แฟนหนูก็จะเอาเก้าอี้เข้าไปต่อสองตัว เป็นเก้าอี้ที่มีพนักอันนึง แล้วก็ให้หนูนั่งแล้วก็วางขา แล้วก็สระผม มันเป็นเรื่องที่แบบ โหหนูอยู่ตั้งสามอาทิตย์กว่า มันเป็นเรื่องที่แบบผมก็ไม่ได้สระ น้ำก็ไม่ได้อาบทุกวัน กินอะไรก็กินไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : สุดท้ายเลย

ID 9 :ทีวีก็ไม่มีดู มันแบบว่าแย่มากๆ แต่พอหอมมานะแบบสักพักหนึ่งเราก็เริ่มดีขึ้น เริ่มกินได้ เริ่มไม่เหนื่อยมาก เริ่มถอดออกซิเจนได้อะไรอย่างเงี้ย เราก็แบบว่ารู้แล้วเดี๋ยวอีกไม่กี่วันกลับบ้านได้ละ

ผู้สัมภาษณ์ : มันเหมือนมีกำลังใจแล้วก็เห็นความหวังละ

ID 9 :ใช่ๆ มันมีกำลังใจมากกว่าที่หอมมา เหมือนเทวดามาโปรด

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็ตอนนั้นคือก็รักษากันเรียบร้อยแล้วก็หาย

ID 9 :ใช่ แล้วหมอก็บอกว่าเป็นยังง้างบางคะในครั้งสุดท้ายหนูจำได้ เป็นยังง้างบางคะหายเหนื่อยหรือยัง หนูบอกหายเหนื่อยแล้วคะ ถอดออกซิเจนได้แล้ว เค้าบอกเอ้ออย่างนี้ก็ดี อีกไม่กี่วันเราก็กลับบ้านได้แล้ว เราก็ถามสวนเลย แล้วเมื่อไหร่หละคะคุณหมอ คุณหมอก็บอกว่า เดี่ยวก่อนนะเดี๋ยวพຽ່งนี้มาดูอีกที ถ้าพຽ່งนี้ดีก็โอเค วันรุ่งขึ้นกลับบ้านได้ คึ้นนั้นทั้งคึ้นนั้รหอม พຽ່งนี้เข้าหอมจะมา พຽ່งนี้เข้าคุณหมอมจะมา คือรอแค่ว่าคุณหมอมจะมาดูแล้วก็หมอบอกโอเคกลับบ้านได้

ผู้สัมภาษณ์ : กลับบ้านได้

ID 9 :ใช่ รอแค่นั้น พอหอมมาดูหมอก็มาตรวจ ตรวจ ตรวจนู่นตรวจนี่อะไรอย่างงี้ หมอก็บอกอีกก็ดีขึ้น หายใจดี เราก็หายใจ คือแบบก็หายใจได้ ไม่เหมือนตอนแรกที่แบบว่าหนูหายใจได้แค่นี้อย

ผู้สัมภาษณ์ : ลั่นๆ ไซ้มัย

ID 9 : แค่นี้ สำหรับตอนนั้นหนู โอเคแม้มันจะไม่สุด แต่มันก็ยาวขึ้น แล้วหนูก็เริ่มเดินไปห้องน้ำเองได้ หนูเริ่มยืน อาบน้ำเองได้ คือแบบว่าก็บอกหมอเค้าว่าตอนนี้ทำอะไรได้บ้าง กินได้แล้วนะคะอะไรอย่างเงี้ย แล้วมันก็ไม่เหนื่อยมาก แล้วนะ หนูเดินไปห้องน้ำเี่ยได้แล้ว อาบน้ำเองได้ด้วยอะไรอย่างเงี้ย ก็คือบอกเค้า เค้าก็บอกเอ้อโอเค แสดงว่าดีขึ้น เยอะแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนได้ตัวเราคนเดิมกลับมาละ

ID 9 : ไซ้

ผู้สัมภาษณ์ : ใกล้เคียงนะะ ที่นี้ถ้า ID 9 ลองมองคุณหมอมที่ดูตรงนี้นะ ที่ใช้คำว่าเหมือนเทวดา แล้วก็ทำให้เราสบายใจ เเน่ๆ ทำที่หรือตรงไหนของคุณหมอมที่ทำให้เรารู้สึกไวใจและเชื่อมั่น

ID 9 : ไม่มีทำที่ไม่มีอะไรเลย ขอแค่เค้าเดินมาเท่านั้น แคเป็นตัวหมอม แคมีคำแนะนำว่าหมอม

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ว่าเค้าจะเป็นคนยังไง ทำที่ยังไงก็ตามไม่สำคัญ

ID 9 : ไซ้ไม่สำคัญ ขอให้รักษาเราให้หาย ขอให้เรารอดตาย ณ จุดที่หนูจะตายนะ แต่ถ้าพูดถึง ณ จุดที่หนูอย่างปัจจุบันนะ ตรงนั้นก็ไม่ใช่ละ

ผู้สัมภาษณ์ : โอเค มันเหมือนสถานการณ์ต่างออกไป

ID 9 : ไซ้

ผู้สัมภาษณ์ : แต่ ณ ตอนนั้นคือใครก็ได้

ID 9 : ใครก็ได้ที่เป็นหมอมมาหอะ หนูรับหมด

ผู้สัมภาษณ์ : อืม...โอเคฮะ

ID 9 : เพราะหนูไม่มีสิทธิที่จะไปเลือกว่าหมอมคนไหนหนูไม่เอา หนูไม่รู้ คือหนูจะตายแล้ว หมอมคนไหนก็มาหอะ หนูเอาหมด

ผู้สัมภาษณ์ : ขอให้เป็นหมอมได้หมดเลย

ID 9 : ไซ้ เอามาหอะ

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็เชื่อว่าถ้าเป็นหมอมก็จะช่วยเราได้เนาะ

ID 9 :ใช่ เพราะหนูคิดว่าหนูไม่ได้เป็นโรคร้ายแรงที่ว่าโรคนี้ต้องตาย มันต้องหายสิ อาการยังงี้ มันแค่นี้เอง มันแค่ปวดบวมหรืออะไรเอง คุณหมอมองต้องรักษาได้

ผู้สัมภาษณ์ : ซึ่งต้องรักษาได้ดี

ID 9 :ใช่ ถ้าหมอมามันต้องหาย หนูคิดแค่นั้น

ผู้สัมภาษณ์ : อืม... แต่เหมือนที่ผ่านมายังไม่ ต่อพอมานี้ก็ ก็เป็นอย่างที่เราคิด

ID 9 :ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : มันก็หาย

ID 9 :มันก็หาย

ผู้สัมภาษณ์ : ขอแค่ว่า

ID 9 :ใช่

ผู้สัมภาษณ์ :หลังจากนั้นคือก็ออกจากโรงพยาบาล

ID 9 :ใช่ ก็คือก็ยังต้องทานยา แล้วหมอก็นัดมาตรวจอีกทีหนึ่ง แล้วทานยาจนหมดก็ไม่มีอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วหลังจากนั้นคือก็ผ่าท้องตามปกติ

ID 9 :ใช่

ผู้สัมภาษณ์ :ใช่มั๊ยครับ

ID 9 :คะ

ผู้สัมภาษณ์ :ในระหว่างนี้มันมีเหตุการณ์อะไรที่เปลี่ยนที่เข้ามาบ้างไหมคะ

ID 9 :เหตุการณ์ ก็คือตอนนั้นมันแก้เดือนแต่ว่ามันยังไม่ถึงกำหนดคลอด หมอบอกว่าประมาณ อีกประมาณสองอาทิตย์หรืออะไรประมาณนี้ แล้วหมอก็บอกว่า อีกอาทิตย์หนึ่งให้มาตรวจ เสร็จแล้วอาทิตย์นั้น หมอเค้าไม่มา แล้วก็เป็นหมอผู้หญิงหรืออะไรหนูไม่แน่ใจก็ปรากฏหมอบอกว่าความดันสูง แล้วมันเป็นอันตราย ก็จะให้ผ่า ก็เลยต้อง admit แล้วก็บอกว่า หนูก็ถามว่าต้องผ่าวันนี้เลยหรือคะอะไรอย่างเนี่ย หมอก็บอกใช่ ต้องผ่าวันนี้ไม่งั้นมันอันตราย หนูก็เลยโอเค ผ่าวันนี้ก็ผ่าวันนี้ หนูก็เลยโทรไปบอกแฟน เพราะตอนนั้นหนูขับรถมาเอง หนูก็บอกว่าเนี่ยจะผ่าแล้วนะ แฟนหนูก็เลยรีบมา แต่ก็ให้หนูไปนอนรออยู่ข้างบน หนูก็นอนรอ เอ้า ไหนบอกจะผ่าหนู ไม่ผ่า จนกระทั่งค่ำ หนูก็

แบบว่า เอ้ยมันตั้งแต่ มันตั้งแต่เช้า คือมันปวดท้องตั้งแต่เช้าจนกระทั่งเย็น เข้าทำไมยังไม่ผ่า เค้กกับอกผ่าไม่ทันแล้ว
 จะไปผ่าพุงนี้ หนูก็เข้าไหนบอกอันตราย ทำไมไม่ผ่า และถ้าปล่อยไว้อย่างนี้แล้วถ้าเกิดว่ามันเป็นอะไรตอนกลางคืนที่
 ไม่มีหมออยู่แล้วหนูไม่ตายหรือ คือไม่เข้าใจ เข้าไม่เป็นไร ก็ไม่เป็นไร เพราะความที่ไม่มีหมอ โอเคตายตอนนั้นก็คงไม่
 เป็นไร เพราะไม่มีหมอ

ผู้สัมภาษณ์ : ทำอะไรไม่ได้

ID 9 : ทำอะไรไม่ได้ ไซ้ นอนรอ รอจนกระทั่งตอนเช้า ก็บอกว่าเดี๋ยวเค้าจะให้ผ่าตอนเช้า หนูก็นอนรอ พอเข้าปั๊บ
 เค้กก็มาเห็นหนูลงไปห้องผ่าตัด คือหนูพอลงวางบนเตียงปั๊บ รับโทรศัพท์อ้าวออกก่อนนะคะ ย้ายหนูกลับขึ้นไปใหม่ ขึ้น
 ไปห้องใหม่ หนูก็งง อ้าวก็ลงไปแล้วขึ้นมาทำไม เค้กบอกอ้อพอดีมีคนใช้ผ่าตัดด่วน คนที่เค้าจะออกแล้วออกไม่ได้
 คลอดลูก อันนั้นด่วน หนูก็เข้าโอเคด่วนก็ด่วน นอนรอต่อไป ก็ไม่เป็นไร อันนั้นด่วนกว่า ก็โอเค ก็จนกระทั่งผ่า พอ
 ผ่าเนี่ยหนูจำได้แม่นเลยว่าพอผ่าปั๊บ ลูกหนูออกมาปั๊บ พอลูกออกมาปั๊บ หนูจะถามเขาว่าลูกหนูครบไหมคะ พยาบาล
 ก็บอกว่า ครบคะ เรียบร้อยสมบูรณ์ดีคะ แต่พยาบาลที่นี้ พอออกมาปั๊บ ลูกครบไหมคะ เดียวนะคะ ใจหนูหนึ่งคือเรา
 แก่ลูกเราพิการหรือเปล่า สองตอนที่เราเป็นปอดเนี่ย ลูกเราได้รับยาไปด้วย ลูกเราจะเป็นไรไหม สามเราเป็นเอชไอวี
 ลูกจะเป็นไรไหม คือหนูก็แบบว่า อ้อไม่เป็นไรนะ นับหนึ่งถึงสิบ 12345.. นับหนึ่งถึงสิบ สิบก็แล้ว สองยี่สิบ จนไปถึง
 ร้อย สองร้อย เอาใหม่ๆ เพราะมันนานแล้ว ลูกครบไหมคะ รอเดี๋ยวนะคะ หนูก็นึกในใจ อ้อ ไซ้แน่นเลย คือแบบว่า
 คือแต่ไม่รู้ว่าจะตายไหม คือหนูไม่รู้ว่าจะลูกหนูตาย คือออกมาแล้วตายไหม

ผู้สัมภาษณ์ : แต่คิดว่าผิดปกติแน่ๆ

ID 9 : ไซ้ คือแบบว่าตอนนั้น น้ำตาไหลแล้ว ไม่ได้ร้องไห้โฮๆนะ แต่แบบว่า นึกในใจว่าไม่เป็นไร ลูกเราไม่เป็นไร ก็
 บอกกับตัวเองว่าไม่เป็นไร ยังไงก็เลี้ยงก็แบบทำใจไว้แล้วอะ ว่าแบบว่า

ผู้สัมภาษณ์ : ว่าการที่เค้าไม่บอก แสดงว่าต้องมีอะไร

ID 9 : ไซ้ คือว่าแบบไซ้ แน่ๆ ก็นอนไปเรื่อยๆ แต่แบบใจมันไม่สงบมันทนไม่ได้ผ่านไปสักระยะหนึ่ง หนูก็ถามอีกว่า
 ครบไหมคะ เค้กก็บอกเดี๋ยวนะคะ เค้กก็สวนกลับขึ้นมาว่าครบเรียบร้อยคะ หนูแบบว่าถ้าตอนนั้นหนูลุกขึ้นมาได้ หนู
 จะลุกขึ้นไปชกหน้ามันเลยนะ หนูบอกตรงๆ

ผู้สัมภาษณ์ : (หัวเราะ) ความรู้สึกเป็นยังไง

ID 9 : ความรู้สึกอย่างที่บอกถ้าหนูมีแรงหนูจะลุกขึ้นไปชกเลย

ผู้สัมภาษณ์ : โกรธมากเลย

ID 9 : มาก ว่าทำไมไม่บอกตั้งแต่แรก ถ้าครบแล้วสมบูรณ์ทำไมไม่บอกตั้งแต่แรกที่หนูถาม คือไม่ใช่ว่าหนูไม่เคยมีลูก ไม่เคยผ่า ไม่ใช่ แล้วผ่าออกมาปั๊บ ทำไมพยาบาลที่โน่นสามารถบอกหนูได้ ว่าสมบูรณ์ดีคะ เรียบร้อยทุกอย่าง แต่ทำไมนี่ต้องให้รอหนูสามหน สามหนนะ ที่ถามเนีย แล้วไม่ใช่ถามปั๊บแล้วถามต่อๆ ไม่ใช่คะ คือเว้นช่วง เว้นช่วงจนแบบว่าเราจะไม่ไหวแล้วนะ กลัวหลับ แต่พอเว้นช่วงครั้งที่สาม จนพอเค้าบอกหนูเรื่องใจ ให้มาเป็นตัวเองบ้างนะ ให้อธิบาย คือแบบว่าแค่นั้น บอกตรงๆ

ผู้สัมภาษณ์ : แค่นั้นไหม

ID 9 : แค่นั้นมาก

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนเค้าไม่ได้รู้เลยว่าใจเรามันร้อนรน เป็นอย่างไร

ID 9 : ใช่ คือเค้าไม่รู้หรือว่าแบบว่าคนเป็นแม่ คือคนเป็นแม่ปกติ ก็อยากรู้อยู่แล้ว และของหนู ภาวะของหนูสามอย่าง เนี่ยที่ผ่านมา ที่หนูบอกมันจะต้องกดดันมากกว่าคนอื่นที่เท่า

ผู้สัมภาษณ์ : คล้ายกับเค้าไม่แคร์เลย ช่วงมัน

ID 9 : ใช่ คือเค้า เค้าไม่คิดถึงใจคน คือถ้าเค้าคิดว่า เค้าเอาใจเค้าไปใส่ใจเราสักนิด เค้าจะไม่ทำแบบนี้ แค่อาจจะแค่แบบว่ารอสักครู่จะแค่เดี๋ยวขออาบน้ำเช็ดตัว หรือขอตรวจอะไรนิดหนึ่งจะคะ ไม่พูดอะไรเลย สักครู่จะคะ แค่นี้ คำพูดสั้นๆแค่นี้ ได้ใจความมาก คือแบบว่าได้ใจความจริงๆ แบบว่า รอ รอ คือนึกในใจ รอต่อไป ตอนนั้นหะชินบัญญัติชินบัญญัติหนูสวด หนูไม่รู้เรื่องแล้ว ปนกันหมดแล้ว นโมหนูยังไม่ได้เลย นโมสามจบหนูไม่ครบ หนึ่งจบหนูยังไม่ครบเลยไปแล้ว ไปแล้วหนูเริ่มรู้แล้ว หนูไปแล้ว ไปแล้ว กลับมาๆ

ผู้สัมภาษณ์ : อือ มันกระวนกระวายหรือ

ID 9 : ใช่มากๆ แล้วก็ตอนที่เค้าเย็บแผลหนูรู้สึก หนูบอกว่าเจ็บ เค้าก็บอกเอาเจ็บได้ไง ก็หนูบอกว่าหนูเจ็บ หนูไม่รู้ว่าหนูเจ็บได้ไงแต่มันเจ็บ คือหลังจากที่ขึ้นไปอยู่ตรงห้องพักฟื้นแล้วก็มี เค้าเรียกอะไรนะ หมอที่เค้าดมยา

ผู้สัมภาษณ์ : หมอดมยา

ID 9 : เค้าก็ขึ้นมาหาหนู หนูก็ถามเค้าว่าทำไมหนูถึงเจ็บ เค้าบอกเค้าให้ยาน้อยไป หนูก็แบบ อ้อ โรงพยาบาลรัฐบาลเป็นแบบนี้ หนูก็ได้ซื้อรูป โรงพยาบาลเอกชนไม่มีเลย หนูไม่รู้สิทำอะไรเลย จนกระทั่งมานอนที่เตียง ตื่นมาหนูก็ยังไม่เป็นไร ไม่เจ็บ ไม่ปวด หนูก็คิดว่าอ๊วยทำไมการผ่าตัดเค้าบอกว่ามันเจ็บ มันไม่เห็นจะเจ็บเลย แต่ครั้งนี้นั้นแบบว่า เป็นอะไรที่มันเจ็บมากๆ เจ็บแล้วก็ปวดแผลมากๆ ตอนที่หนูตื่นมา หนูเห็นหน้าแฟนหนู ปกติหนูจะต้องตีใจที่เห็นเค้า แต่หนูเห็นหน้าเค้า หนูบอกกลับบ้านไป เค้าก็บอกทำไม อารมณ์ไม่ดี ไม่อยากเห็นหน้าใคร เจ็บแผล ไปไกลๆ เค้าก็บอกสงสัยเจ็บมาก

ผู้สัมภาษณ์ :มันระบบมเลยใช่ไหม

ID 9 : ใช่ แล้วมันปวดมากๆ อาจจะเป็นเพราะหนูอายุเยอะขึ้น แล้วก็อะไรหลายอย่าง หนูก็ไม่เข้าใจ หนูก็บอกว่าแฟนหนูบอกเจ็บขนาดนั้นเลยหรือ หนูบอก โคตรเลย โคตรอะ รู้จักปะ โคตรอะ โคตรๆอะ หนูบอกกลับบ้านไปเลยไป

ผู้สัมภาษณ์ :แต่ด้วยตัวโรงพยาบาลนี้ก็อาจจะมีส่วนอยู่ด้วย ที่เค้าอาจจะไม่ ไม่ได้ใส่ใจเรื่องความเจ็บปวดหรืออะไร

ID 9 : แต่ก็คือขอยา เค้าบอกว่ให้แล้ว มันยังไม่ครบชั่วโมง ให้ไม่ได้ แต่แบบว่าไอ้หมันปวดแบบมันนอนไม่ได้ หนูก็ไม่เคยเจ็บ ไม่เคยปวดขนาดนี้เลย หนูก็ไม่เข้าใจว่าทำไมที่โน่น ทำไมมันถึงไม่ปวด ไม่เจ็บ หนูไม่เข้าใจว่าทำไมมันมีกรรมวิธีต่างกัน

ผู้สัมภาษณ์ :มันต่างกันชัดเจน

ID 9 : ใช่ อยู่ที่นี่เนี่ยหนูแบบว่า เหมือนคนเป็นหวัดไปนอนพักฟื้น คือไปอยู่ที่นู่นพยาบาลจะบอกหนูเลยว่า คืนแรกทีหนูผ่าลูกคนแรกที่ตอนบ่าย พยาบาลตอนเย็นจะบอกหนูว่า ถ้าตอนกลางคืนปวด กดออกนะคะ แต่พยาบาลที่นี้ขอแล้วก็ขออีกไม่ได้ คือที่นู่นหนูไม่ได้ขอเลย จนพยาบาลตอนเช้าถามมาว่า ไม่ขอยาแก้ปวดเลยหรือคะ แล้วแบบก็มันไม่ปวด อยากจะรู้ว่ามันจะปวดแค่ไหน ก็คือปวดแค่ทนได้ ไม่ได้แบบว่าปวดมากๆ เค้าก็แบบ เราก็เออเรายังจำได้เลยว่าพยาบาลเราถามว่า ไม่ขอยาแก้ปวด แล้วแบบก็เราไม่เห็นปวด

ผู้สัมภาษณ์ :ซึ่งไม่ต้องใช้

ID 9 :ใช่ แต่ครั้งนี้ไอ้โห แบบว่ามันทรมานมากๆ หนูก็ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร

ผู้สัมภาษณ์ :ซึ่งก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

ID 9 :เออ หนูก็ไม่รู้

ผู้สัมภาษณ์ :ไม่รู้ แต่มันปวดชัดเจนเลย ความรู้สึก

ID 9 :มากๆ หรือเป็นเพราะเราแก่ หนูก็คิดว่าเป็นเพราะเราแก่

ผู้สัมภาษณ์ :พยายามหาเหตุผล

ID 9 :ใช่ พยายามค้นเหตุผล เพราะมันไม่มีเหตุผลอะไร หนูก็ไม่รู้ เพราะมันผ่าตัดมันก็ผ่าเหมือนกัน แต่ทำไมความรู้สึกมันไม่ใช่ แต่รู้แต่ว่าตอนที่ ตอนที่เย็บแผล หนูเจ็บ หนูรู้ว่ามันเจ็บ หนูยังบอกเค้าเลยว่าเจ็บ เค้าก็บอกเค้าจะเจ็บได้ไง ก็ไม่รู้ แต่เจ็บ เจ็บแล้วคะ เจ็บ เจ็บ หนูก็บอกเค้าอย่างเนี่ย รู้ว่าเค้าแทงเข้าไปนะ คือสภาพแล้วนอนอยู่ คือ

แบบว่า แบบว่า หนูกำมืออย่างเงี้ย คือแบบเล็บมันจิกเข้าไปอย่างเงี้ย แบบเจ็บๆแต่คือทำอะไรไม่ได้ บอกแล้ว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ก็ต้องยอมรับ

ID 9 : ก็ต้องยอมรับอยู่ดี

ผู้สัมภาษณ์ : ไม่ว่าจะปฏิบัติยังไงก็ตาม

ID 9 : ไซ

ผู้สัมภาษณ์ : คล้ายๆแบบนั้นเนอะ ตอนนั้นผ่าก็คือก็ปกติ แล้วก็กลับได้ อ้อ

ID 9 : ไซ แล้วก็พอตอนผ่า ตอนนี้อยู่ข้างบน คือเค้าจะแยกคนผ่ากับคนออกปกติ เป็นคนละฝั่ง หนูเนี่ยจะอยู่ ผ่าแล้วก็จะอยู่เตียงในสุดติดกับหน้าต่าง มันอยู่ติดกับห้องน้ำ ตรงข้ามห้องน้ำ แล้วก็พยาบาลก็บอกหนูว่า ถ้าจะไปเข้าห้องน้ำให้เดินไปเข้าตรงที่คนที่เค้าออกถูกปกติเข้า หนูก็ถามว่าทำไม เค้าก็บอกว่าเพราะหนูเป็นเอชไอวี แล้วก็เลือดของหนูอาจจะทำให้ผู้ป่วยคนอื่นต้องติดด้วย นี่ก็คือข้อหนึ่งที่หนูไม่เหมือนชาวบ้าน

ผู้สัมภาษณ์ : เวลาฟังแล้วเนี่ยใจมันเป็นอย่างไง

ID 9 : หนูนึกถึงว่าเป็นความผิดของหนูหรือ แล้วคนที่ผ่าตัดใหม่ๆหนูไม่ใช่เดินได้ง่ายๆนะ แล้วสายตาคนที่เค้ามองเค้าก็มองว่าหนูเดินไปเข้าห้องน้ำตรงนั้นทำไม ทำไมหนูไม่เข้าตรงนี้ ทั้งๆที่ตรงเนี่ยว่าง แต่หนูเดินไป ตรงนั้นมันเยอะอะคือหนูต้องไปยืนรอ แล้วแบบมันก็เจ็บ แต่หนูก็ต้องทน หนูก็เลยบอกเออ เพราะเราไม่เหมือนชาวบ้านเค้าไง

ผู้สัมภาษณ์ : นี่ก็เป็นอีกอันหนึ่งที่ต่อเข้ามาอีกเนอะ จากคำที่บาดของ ของพยาบาล

ID 9 : แต่ที่ที่เค้าอยู่ เค้าก็ตื่นที่ที่เค้าเคยอยู่ห้องเนี่ย ที่เค้ามาคุยมาให้กำลังใจ หนูก็บอกพี่เค้าว่าหนูขอห้องพิเศษได้ไหม หนูจะได้ไม่ต้องเดินข้ามไปเข้าห้องน้ำ เค้าก็บอกว่าห้องมันเต็ม แล้วก็ของหนูต้องดู ของหนูเหมือนกับแบบว่าดูมากกว่าชาวบ้าน หนูก็ไม่รู้เพราะเป็นเบาหวานด้วย ก็อยากให้อยู่ในสายตา ถ้าเกิดไปอยู่ห้องเดียว เป็นอะไรเราก็ไม่เห็น หนูก็บอกว่าทำไม ก็ในเมื่อหนูอยู่ห้องเดียว ก็ให้แฟนไปนอนเผื่อตลอดก็ได้ ไม่เห็นเป็นไรเลย แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร หนูก็เดินอยู่อย่างนั้นแหละ เดินไปเดินมาอยู่คนเดียว คิดสภาพคนฟังผ่าตัด แค่ว่าลงจากเตียงมันยังลำบากเลย แล้วนี่ลงแล้วยังต้องเดิน เดินตั้งไกล

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ พอหลังจากนั้นก็ได้ออกกลับบ้านเนอะ

ID 9 : ไซ

ผู้สัมภาษณ์ : และจำได้อีกครั้งหนึ่งตอนที่พาลูกมาตรวจ

ID 9 : มีอีกทีหนึ่งที่เค้าเรียกว่าอะไร มาตรงใกล้ๆห้องฝากท้อง ที่มันอยู่ด้านหลัง ตรวจแผลหรืออะไรไม่รู้ ก็คือมานั่งรอ แล้วก็ผู้ช่วยพยาบาลก็เป็นผู้ช่วยพยาบาลที่มาจากห้องฝากชุดเดียวกัน แล้วพอหนูกำลังจะขึ้นเตียง พยาบาลก็เรียกแบบสะกิดคุณหมอสั่งชิกอะไรประมาณนี้ หนูก็รู้แล้ว หนูก็เลยบอกหมอเองเลยว่า คุณหมอคะ หมอบอก อะไรครับ บอกว่าติดเชื้อเอชไอวีคะ อ้อไม่เป็นไรครับ ไม่เป็นไร อะไรอย่างเนี่ย ไม่ต้องห่วงสบายใจได้อะไรอย่างเนี่ย แล้วแบบว่าผู้ช่วยพยาบาลสายตาที่เค้ามองหนูมันๆไม่เหมือนคน มันเหมือนหนูแบบ(ร้องไห้) จะพยายามอะไรอย่างนี้ หนูก็เลยคิดว่าหนูพูดเองเลยดีกว่า ดีกว่าให้เค้าพูด หนูก็เลยบอกเองว่าหนูติดเชื้อ

ผู้สัมภาษณ์ : ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ใจที่โดนทำร้ายอีกแล้ว

ID 9 : ห้องๆตรวจลูกหนูอีก แล้วเค้าไม่บอก เค้า ก็หนูก็บอกแล้วว่าหนูมาหาคุณหมออะไรไม่รู้ตอนนั้น จำไม่ได้ เค้าเอาแฟ้มหนูไปวางไว้ให้คุณหมออีกคนหนึ่ง ชื่ออะไรก็ไม่รู้ แล้วพอถึงคิวหนู เค้าก็หยิบแฟ้มลูกหนูมา แล้วเค้าก็เรียกพยาบาลทำไมเอาเด็กติดเชื้อมาให้ผม คือแบบว่าโหย แล้วแบบแม่ที่อุ้มเด็กทุกคนมองมาที่หนูคนเดียว แล้วพยาบาลเค้าก็แบบ เอ้าขอโทษคะไม่รู้ คือแบบทุกคนก็แบบอู้อี้นี่เป็นเอดส์หรืออะไรอย่างเนี่ย คือตอนนั้นถ้าหนูไม่ตรวจได้หนูก็จะออกไปเลย แต่คือหนูอยากมาฟังผล ว่าผลตรวจของลูกเป็นยังไง ถ้าหนูไม่อยากรู้ผล หนูก็จะกลับเลย

ผู้สัมภาษณ์ : มันเหมือนโดนประจาน

ID 9 : ใช่ๆ มันเหมือนกับแบบเค้าลุกขึ้นมาบอก อ้อเข้าทุกคนมาดูเร็ว นางล่าสอนมาแล้ว(ร้องไห้) แต่หนูก็ต้องทน หนูเลือกไม่ได้ หนูก็ตั้งหน้ารอหมออีกคน นั่งรอไปเรื่อยๆ รอให้เค้ามองหน้าหนูไป คิดไป แต่หนูก็ไม่กล้ามองหน้าใคร เพราะหนูรู้ว่าโรคเนี่ยใครๆก็รังเกียจ และยิ่งพอมอบอกผลว่ายังมีอยู่ หนูก็ยิ่งกลับไปแบบเออ สงสัยจะติดจริงๆ มันก็ยิ่งแย่ไปใหญ่ แต่แบบหนูก็นึกในใจ เออ ไม่เป็นไรติดก็ติด ยังไงติดมาแล้ว เราเป็นแล้ว ลูกติดก็ไม่เป็นไรติดด้วยกัน เป็นด้วยกัน

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ เท่าที่ฟังดูเนี่ยเหมือนท่าทีของคุณหมอสวนใหญ่ที่เจอนะ จะไม่ได้ใส่ใจเท่าที่ควรเลยนะ

ID 9 : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วก็ด้วยบางครั้งไม่คำนึงถึงจิตใจเราเลย

ID 9 : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : จะพูดอะไร ทำอะไรก็ไม่ใส่ใจ ไม่สนใจ

ID 9 : ก็หนูบอกแล้วเป็นอาชีพเทวดา

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ

ID 9 : ทำอะไรก็ไม่มีใครว่า เหมือนกับแบบใหญ่ที่สุดในโรงพยาบาลแล้วอะ ใครๆก็ต้องนอบน้อม

ผู้สัมภาษณ์ : ต้องยอม ไม่ว่าทำอะไร

ID 9 : ใช่ ใครๆก็ต้องยอม ผิดก็ต้องถูก

ผู้สัมภาษณ์ : มันยอมเพราะอะไร ที่เป็น ID 9 ที่ต้องยอม ใจของเรา ที่ต้องยอมหมอบหลายๆคนเนี่ย ถ้าเป็นคนอื่น สมมติมาทำอย่างนี้กับเรา เราวิ่งกลับแล้วหละ

ID 9 : ก็หนีบอกแล้วไง ว่าเป็นอาชีพเทวดา ถ้าเราไม่มีเค้าเราจะอยู่อย่างไร

ผู้สัมภาษณ์ : ต้องฟังพ

ID 9 : เราจะตายไหม

ผู้สัมภาษณ์ : ฟังพนะอะ

ID 9 : ชีวิตเรามันเหมือนฝากไว้กับเค้า

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ อ้อ มันก็เลยเหมือนโดนทำร้ายซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายครั้ง

ID 9 : ตอนนี่หนูชินแล้ว มันเหมือนก็ตีเหมือนกันนะ มันเหมือนกับแบบว่าฝึกให้เราเข้มแข็ง ตอนนี่หนูก็เข้มแข็งแล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : ชินแล้วกับสิ่งเหล่านี้ที่โดนทำร้ายจิตใจ

ID 9 : ใช่ๆ ถ้าเป็นตอนนี่มีใครมาทำอย่างนี้กับหนู หนูจะไล่กลับเลย

ผู้สัมภาษณ์ : นี่ จะไม่ยอมแล้ว

ID 9 : ใช่ เพราะถือว่าหนูโดนมาเยอะ

ผู้สัมภาษณ์ : ถามนิดหนึ่ง ในความรู้สึกของ ID 9 นะ เวลาที่ ID 9 จะไว้ใจหมอสักคนหนึ่งเนี่ย เวลาเราไว้ใจใคร แล้วไว้ใจหมอนี้ เราหมายความว่าอย่างไร ถ้าเราจะไว้ใจหมอสักคน หมายถึงอะไร

ID 9 : มันเหมือนกับเราฝากชีวิตเราไว้ คือชีวิตเราถ้าไม่มีหมอบ หมอไม่รักษา เราก็แย่ แต่มันเหมือนกับแบบ เราต้องการมากกว่าความไว้ใจ

ผู้สัมภาษณ์ : เออเราคิดยังไงนะ

ID 9 : มันจะต้องมีเค้าเรียกว่าอะไร มิตรภาพ ความอาทร ความเอื้ออาทร ความสนใจ อย่างไม่ใช่แค่ถามว่าวันนี้เป็นอะไรมา หรือเป็นอย่างนี้หรือ เขาไปแค่นี้คือแบบไม่ได้ถามรายละเอียด ไม่ได้อยากรู้ว่าแล้วอาการนอกจากนี้ หรือว่า คำพูดเพราะๆ ที่แบบว่าคนไข้เค้าอยากได้ยิน คนทุกคนอยากได้ยิน คนที่เราคุยด้วย พูดเพราะๆ ไม่ใช่แค่ว่าอ้าววันนี้เป็นอะไรมาหรือ อ่า โอเค เดี่ยวหมोजัดยาให้นะ จบแล้วแค่นี้ นี่คือการมาหาหมอ หมูอยากให้เค้าไปดูหมอที่โรงพยาบาลเอกชน ว่าเค้าปฏิบัติยังไง

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นยังไง ถ้าหากว่า ID 9 มีหมอที่เรารู้สึกไว้ใจเค้าจะต้องมีทำยังไงที่...

ID 9 : หมูจะบอกว่าหมอที่โรงพยาบาลเอกชน เรายังไม่ได้ไว้ใจเค้าขนาดนั้นนะ แต่ว่าเราคิดว่ายังไงเราก็ต้องหาย เพราะว่าด้วยปัจจัยที่เราจ่าย เค้าก็เลยจะต้องทำดีกับเราเยอะๆ แต่หมอที่เนี่ยหนูเข้าใจว่าความมั่นคง คนมันแน่น เค้าก็ไม่มีอารมณ์ที่จะแบบว่าต้องมานั่งซักไซ้อะไรเยอะแยะ ซึ่งเอกชน เค้าทำอาจจะเพราะมันจะมีแรงจูงใจในเรื่องเงิน

ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าจะนึกถึงหมอที่เราจะไว้ใจนะ อยากให้ลองบอกมาเป็นข้อๆสิว่า ถ้าสมมุติว่าจะผลิตหมอสักคนหนึ่งให้คนไข้ไว้ใจหมอจะต้องมีลักษณะอย่างไร

ID 9 : หนูว่าอย่างน้อยๆคนที่ก่อนที่จะจบออกมาเป็นหมอจริงๆต้องเรียนจิตวิทยาก่อน ว่าเราจะต้องทำยังไง เราจะต้องปฏิบัติตัวแบบไหน ไม่ใช่ออกมาแล้วจะเป็นอาชีพเทวดาอย่างที่หนูบอก คือเราก็มีศักดิ์เท่าเทียมกับคนไข้ที่เรารักษา เพียงแต่เรามีความรู้ด้านนี้มากกว่าเท่านั้น ไม่ใช่คนไข้เนี่ยเหมือนหมาอะไรก็ได้ แล้วก็บิตๆไป คือไม่ใช่ว่าคนไข้ทุกคนไม่มีการศึกษา ไม่ใช่ เพียงแต่เรามีความรู้ด้านนี้ ด้านที่เค้าไม่มีแค่นั้นเอง แต่ในขณะที่เค้าอาจจะมีความรู้ที่เรามีไม่ได้ เพียงแต่มันคนละแขนงกันแค่นั้นเองคนเรามันก็ต้องเก่งกันคนละแบบเพราะฉะนั้นหมอก็ควรที่จะเหมือนกับให้เกียรติ ให้เกียรติคนไข้บ้าง ไม่ใช่ที่เราจะเป็นคนรักเกียรติมาอย่างเดียว แล้วก็ควรจะมีน้ำใจ มีน้ำใจ น้ำใจแค่ถามแค่ว่า เอออาการเป็นยังไงครับ แล้วรู้สึกยังไง ห่วงใย แล้วทำอย่างนี้จะดีขึ้นไหม ถ้าไม่ดีขึ้นมันจะเป็นยังไง อาการมันแย่ลง แล้วมัน เราควรจะต้อง คุณควรจะต้องทำยังไงบ้าง คุณควรจะต้องปรับพฤติกรรมยังไง มีอะไรเพิ่ม เสริมยังไง หรืออะไรที่ไม่ควรทำ ควรจะต้องแบบบอกให้ลึก เพราะคนไข้บางคน โอเค หนูก็ไม่ได้ว่าอย่างคนที่ไม่มีการศึกษา เค้าก็ไม่อยากรู้ คือแบบว่า เออพอมหาป๊อบให้ยาฉันไปกิน ก็จบ แต่แบบว่าคนบางคนไม่ใช่ คือแบบว่าเราก็อยากจะทำแล้วเราจะต้องทำตัวยังไง เราถึงจะมีอาการที่มันดีขึ้นกว่านี้ แล้วมันจะหลุดพ้นจากโรคนี้ เราจะต้องเลือกปฏิบัติแบบไหน ก็ต้องมีความ เค้าเรียกว่าอะไร ใสใจ เอื้ออาทร ไม่ใช่ทำให้ข้อมูลอย่างเดียวแต่ไม่มีเค้าเรียกอะไรวะ เค้าเรียกว่าจิตวิทยาในการที่จะต้อง เค้าเรียกว่าอะไร

ผู้สัมภาษณ์ : ศึกษากับเค้า

ID 9 : ปฏิสัมพันธ์กับคนไข้ มันจะต้องมี

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ ต้องมีบ้าง

ID 9 : ต้องมีเลย

ผู้สัมภาษณ์ : มีเลย

ID 9 : ใช่ต้องมีเลย

ผู้สัมภาษณ์ : เพื่อจะเข้าใจเค้า

ID 9 : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ว่าเค้าต้องการอะไรแล้ว เราต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ต้องมีจิตวิทยาด้วยนะ

ID 9 : ใช่ๆ นอกจากสิ่งเหล่านี้แล้ว ให้ข้อมูลมากขึ้น และก็ทำให้เค้าได้รู้ว่า อ้อเค้าเป็นอะไร คือแบบไม่ใช่ว่าแบบพอบอกเสร็จ ไม่ได้บอกอะไรเลย ก็ให้ยาไปกิน โดยที่เค้าไม่รู้ว่าเป็นโรคนี้อะไร เค้ากำลังเป็นโรคควยโอกาสหรือ เค้ากำลัง เป็นอะไรมากขึ้นมากกว่าเฮงไอวีหรือ

ผู้สัมภาษณ์ : เป็นข้อมูลที่มากขึ้นนะ

ID 9 : ใช่

ผู้สัมภาษณ์ : ให้ครบถ้วน ซึ่งบางทีหมอก็กลึมไปว่าคนไข้เองก็อยากจะมีรู้ เพราะเป็นชีวิตของเค้า

ID 9 : ใช่ เพราะเป็นชีวิตของเค้าเหมือนหมอกำชีวิตเค้าไว้ละ

ผู้สัมภาษณ์ : อ้อ...กำชีวิตของเค้าไว้หรือ

ID 9 : ใช่ ชีวิตเค้าใครๆก็รักชีวิตตัวเองถูกมั๊ย ชีวิตเค้าจะตายไม่ตาย ก็ขึ้นอยู่กับคุณหมอ

ผู้สัมภาษณ์ : ผากชีวิต เอาไว้เลยหรือ

ID 9 : ใช่ ที่คุณหมอบอกให้ข้อมูลเค้า เค้าจะได้รู้ว่า อ้อ!สิ่งนี้ทำได้ สิ่งนี้ทำไม่ได้ ทำอะไรให้ชีวิตเราดีขึ้น อะไรที่มันจะทำให้ เรากลับมาเป็นอีก เราก็จะไม่ทำอย่างเงี้ย

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนคนไข้ก็จะเชื่อ

ID 9 : เชื่อแน่นอน คนไข้ต้องเชื่อแน่นอน เพราะคุณหมอก็คือ คือแบบที่สุด คือเหมือนอะไรที่ต่องรู้เรื่องพวกนี้ดีกว่าทุกคนอะ ไม่งั้นจะเป็นคุณหมอได้ไง ไซ้มั๊ยคะ ไม่งั้นหมอบอกอะไรมา บอกขอให้บอกเถอะ พร้อมจะทำตาม

ผู้สัมภาษณ์ : เชื่อมันเนอะ

ID 9 :เชื่อมากกว่าพ่อแม่อีกนะ เพราะพ่อแม่เนี่ยก็คือบอก เชื่อไม่เชื่อไม่เป็นไร ผิดมาเดี่ยวแม่ก็ให้อภัย แต่ถ้านี้คือผิด มาตายอย่างเดียว

ผู้สัมภาษณ์ :เพราะชีวิต หมอกำชีวิตเรา

ID 9 :ใช่

ผู้สัมภาษณ์ :น่าจะครบแล้วนะ ที่นี้สุดท้ายท่าทีของหมอที่ปฏิบัติต่อID 9นี้เนี่ย มันส่งผลต่อชีวิตของเราบ้างมั๊ย ส่งผลต่อชีวิต ส่งผลต่อความรู้สึกหรืออะไรของเรา

ID 9 :ส่งผลต่อความรู้สึก แต่ไม่ส่งผลต่อชีวิต เพราะชีวิตของหนูไม่มีหมอนั้นนี่ยังดำเนินต่อไปได้

ผู้สัมภาษณ์ :ได้เหมือนเดิม แต่เป็นความรู้สึกมากกว่า

ID 9 :แต่เป็นความรู้สึกที่มันติดอยู่ในใจว่าต่อไปนี้ หมอ อย่าได้มาเดินทางเดียวกับหนู

ผู้สัมภาษณ์ : เหมือนก็ยังไม่เจ็บอยู่เลยข้างใน

ID 9 :ใช่ คืออย่ามาเดิน แม้แต่ว่าจะต้องหายใจที่เดียวกันก็อย่า

ผู้สัมภาษณ์ :ก็อย่าเลย

ID 9 :ใช่...ถ้าหมอหายใจตรงนี้ หนูจะเดินไปหายใจไกลๆ ไม่เอาลมหายใจของเค้าที่เค้าหายใจออก แล้วสูดกลับเข้าไป ไม่เลย

ผู้สัมภาษณ์ :ตรงไหน ที่ทำให้เรารู้สึกใช้คำว่าโกรธแค้นที่สุดเลย ท่าทีของหมอแบบไหน

ID 9 :เค้าไม่ควรจะประจานคนไข้ จรรยาบรรณของเค้าไปไหน

ผู้สัมภาษณ์ :อันนี้เลยใช่ไหม

ID 9 :ใช่ ไหนบอกว่าหมอต้องมีจรรยาบรรณ แล้วทำไมหมอไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ :ประจานเลย

ID 9 :หมอนั้นไม่มี เค้าไม่ได้เรียนมาหรือ หรือเค้าจบหมอจากที่อื่น ชี้อโงมา หนูอยากรู้

ผู้สัมภาษณ์ :อ้อ จนป่านนี้เนี่ยหลายปีเหมือนกันแล้ว ความเจ็บใจยังจำได้อยู่เลย ไม่หายใจไปไหนเลย

ID 9 :จำได้ไม่หาย ไม่มีใครเคยทำหนูได้ขนาดนี้ หนูเกิดมาหนูไม่เคยยอมใคร หนูบอกได้เลย ด้วยตำแหน่งพ่อ ตำแหน่งแม่ด้วยเราเป็นลูกคนเล็ก ด้วยฐานะ ด้วยอะไรทุกอย่าง หนูไม่เคยยอมใคร แต่หนูต้องยอมเค้า

ผู้สัมภาษณ์ :ต้องยอม จำยอม

ID 9 :ใช่ จำยอม แล้วก็จะมีแค่คนเดียว ไม่มี

ผู้สัมภาษณ์ :ตอนนี้เหมือนเราแข็งแรงขึ้น เราจะไม่ ต่อไปก็จะไม่ยอม เราสามารถที่จะ แต่ ณ ตอนนั้นมันเหมือน มันเหมือนมันยังกำลังอ่อนแออยู่ ใช่มั๊ยครับ

ID 9 :ใช่...ต่อไปแม้แต่มีหมอกคนเดียว หนูก็ยอมตาย ถ้ามีหมอกคนนั้นนะ หนูก็ยอมตาย

ผู้สัมภาษณ์ :ก็ไม่ ไม่ยอมรักษาเลย

ID 9 :ไม่รักษา ยิ่งไงหนูก็ไม่เอาแล้ว บอกแล้วแม่แต่หัวใจร่วมกัน ยังไม่ต้องเลย คนเราถ้าไม่มีจรรยาบรรณจะทำอะไรได้ แคร่รักษาไปวันๆ กินเงินคนไข้ไป ค่าหัวไปแค่นั้นเหวอ แค่นั้นเองเหวอที่เค้าต้องการ เค้าแทบไม่อยากจะให้คนไข้มีชีวิตที่ดีขึ้น ขนาดนั้นต้อง ต้องทำให้คนไข้หน้าตาตกเพราะตัวเองเนี่ยเหวอ เนี่ยเหวอคนเป็นหมอ

ผู้สัมภาษณ์ :อือ...โกรธอยู่เลยนะตอนเนี่ยเนอะ ยังไม่หายเลย

ID 9 :ไม่หายง่ายๆ หนูเป็นคนเจ็บแล้วเจ็บนาน

ผู้สัมภาษณ์ :ฝากครั้งสุดท้าย ถ้าอยากจะบอกกับหมอกทั้งประเทศเลย ตอนนี้นะ มีอะไรที่อยากจะฝากถึงคราวนี้ส่วนตัว หรืออะไรบ้างนะ สุดท้าย

ID 9 :อยากจะบอกเหวอคะ ก็อยากจะบอกให้เค้าว่า หนูก็ไม่รู้แหละว่า ความใส่ใจ ความเอื้ออาทร เค้าสามารถมีให้ได้ไหม แต่คนไข้ต้องการความมีน้ำใจคือมันไม่ใช่ว่า คุณทำให้แค่นี้ แล้วมันจะไปทำให้คุณเสียเวลามากมาย สิ่งที่คุณสละเวลานิดๆ แค่ว่าแบบว่าอาจจะ 2-3 นาที แต่มันให้ความรู้สึกที่ดีกับคนไข้มากๆ แล้วมันจะทำให้คนไข้คนนั้นแบบภูมิใจ ในตัวคุณ ว่าคุณสมควรแล้วที่คุณเป็นหมอ ไม่เหมือนกับคนนั้น

ผู้สัมภาษณ์ :อือ เค้าจะยกย่องด้วยความภูมิใจ

ID 9 :ซ่าย...ซ่าย

ผู้สัมภาษณ์ :แล้วเหมือนกับยกมือไหว้ด้วย

ID 9 :ใช่ คุณจะเป็นหมอกด้วยแบบว่า สมกับอาชีพที่สูงส่งที่คุณเป็นจริงๆ

ผู้สัมภาษณ์ :ซึ่งก็ต้องทำตัวให้สมด้วย

ID 9 :ใช่ คนเราอาจจะแบบว่าไม่ได้รับการศึกษา ไม่ได้รับการอบรมเหมือนกัน แต่พอหนูเคยบอกว่า การศึกษา ไม่ได้ช่วยทำให้เราเป็นคนดีขึ้น หนูรู้แล้วว่ามันจริง หลังจากที่หนูเจอหมอนคนนั้น

ผู้สัมภาษณ์ :ไม่ได้ช่วยเลย

ID 9 :ใช่ๆ แม้แต่เค้าจะมีความรู้มากๆแต่เค้าก็ไม่ได้เป็นคนดี

ผู้สัมภาษณ์ :ใช่ มันไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นคนในตัวเค้าเลย

ID 9 :ใช่ แสดงว่าเค้าไม่ได้รับการอบรมมา

ผู้สัมภาษณ์ :มีแต่ความรู้ ชอบคุณมาก OK ครับขอบคุณมาก

ประวัติผู้เชี่ยวชาญ

นายบัลลังค์ เหลืองวรานันท์ เกิดเมื่อวันที่ 17 มีนาคม พ.ศ. 2509 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี หลังจากนั้นเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จากนั้นจึงเข้ารับการฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญพิเศษสาขาเวชปฏิบัติทั่วไป กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข เมื่อจบการฝึกอบรมเข้ารับราชการในแผนกเวชปฏิบัติทั่วไป โรงพยาบาลเลิดสินเมื่อปี พ.ศ. 2538 ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวีมาโดยตลอดจนกระทั่งปัจจุบัน ทำหน้าที่เป็นวิทยากรหลักในการอบรมการให้คำปรึกษาผู้ติดเชื้อเอชไอวี กรมการแพทย์ ปัจจุบันประกอบธุรกิจส่วนตัว แพทย์อาสาขององค์การเยชูดิตเพื่อผู้ลี้ภัย แพทย์ประจำคลินิกกำลังใจในโรงพยาบาลของรัฐ

